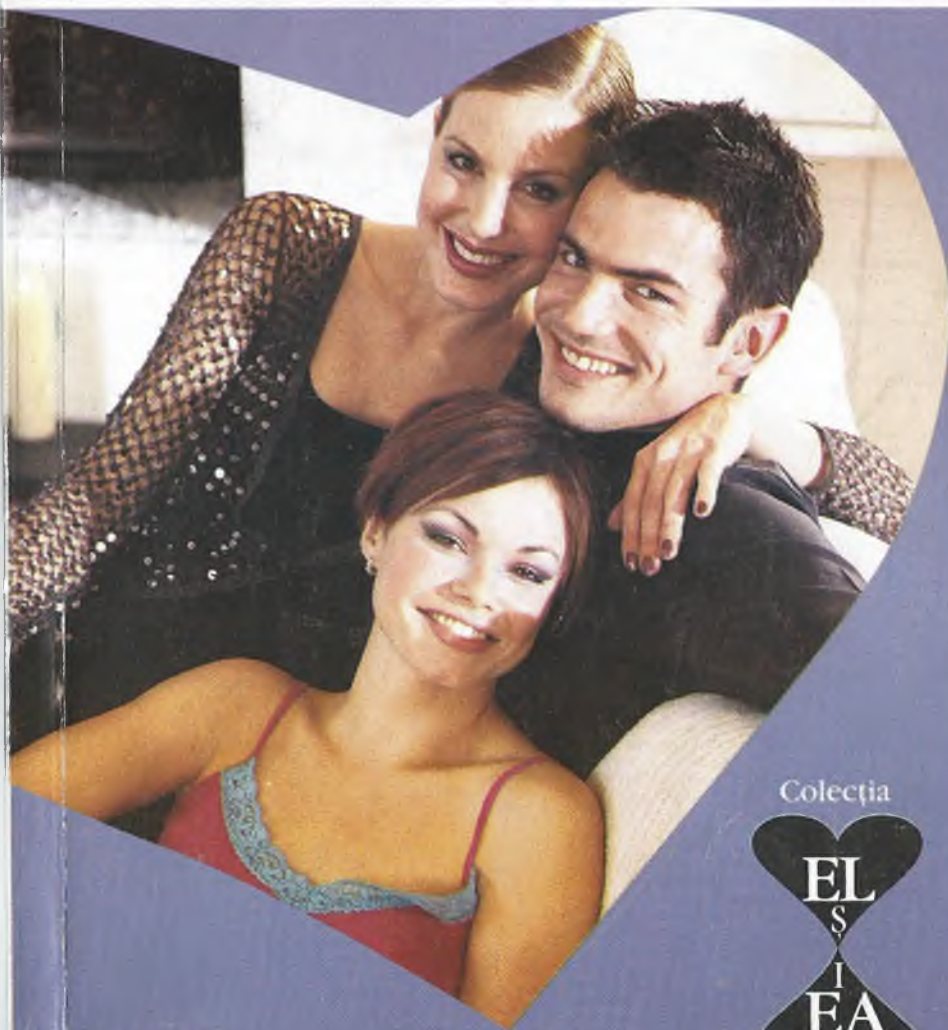

755

S. A. Cook

DREPTUL LA FERICIRE

Colecția

ALCRIS

S. A. COOK

Dreptul la fericire

Traducerea și adaptarea în limba română de:
ALEXANDRU IOSIF

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

— Uff! Janice se prăbuși pe scaun, trântind agenda pe biroul aflat față în față cu cel al Laurei. Cred că o să-mi cadă degetele! gemu ea.

— E greu, nu-i așa? întrebă Laura.

— Greu! Janice se lăsă pe spate, epuizată. Nu credeam că atâția oameni pot vorbi toți odată și atât de repede. De-abia aștept să se întoarcă Dorothy!

Dorothy Palmer era secretara personală a lui James Courtney, iar ea și cu Laura erau asistentele ei. Dar Dorothy venise răcită ieri-dimineață și fusese trimisă acasă; la plecare, îi spusese lui Janice să o înlocuiască la întrunirea consiliului de administrație și să consemneze discuțiile.

— A plecat de-abia ieri! preciză Laura.

— Mâine va fi înapoi. De când sunt aici, n-am văzut-o niciodată pe Dorothy lipsind mai mult de două zile, indiferent cât de bolnavă a fost.

Janice se uită în agendă, strâmbându-se:

— Acum, trebuie să bat la mașină notele astea, înainte ca domnul Courtney să țipe după ele.

— Vrei să te ajut? se offeri imediat Laura.

— Nu, mulțumesc, oftă cealaltă față. Chiar și mie o să-mi fie greu să le culesc, deși eu le-am scris. Totuși, ai putea face ceva pentru mine. Domnul Courtney a cerut cafea. Vrei să i-o duci tu?

Laura se ridică în aceeași clipă și-și netezi fusta costumului negru; sub jachetă purta o bluză de un verde-pal, iar părul castaniu, lung până la umeri, îi era prins la ceafă cu o agrafă de os. După ce fusese respinsă, din cauza aspectului ei tineresc, la câteva interviuri pentru angajare, învățase să afișeze ținute mai convenționale. Noua ei înfățișare o făcea să se simtă mai matură decât i-ar fi permis cei nouăsprezece ani ai ei, dându-i încredere. Astfel, reușise să se angajeze la Courtney.

Lucra aici de numai trei săptămâni și nu avusese prea mult de-a face cu James Courtney. Perspectiva de a-i duce acestuia cafeaua în birou o umplea de îngrijorare.

— Știi unde să te duci, nu? întrebă Janice absentă, concentrată asupra notițelor mângălite în grabă.

— Eu... Da, știu. Laura se pregătea să coboare la restaurantul de protocol.

— Cred că ar trebui mai întâi să-i suni, pentru ca atunci când ajungi, cafeaua să fie gata.

— A, da bineînțeles. Ridică receptorul și formă numărul

— Două cești, îi șopti Janice, mușcând capătul unui creion. Domnul Courtney e cu cineva.

Laura spuse comanda, auzind cum la celălalt capăt al firului activitatea se precipită. Numele lui James Courtney avea acest efect asupra majorității oamenilor; Laura și-o putea închipui pe fata de la restaurant grăbindu-se să prepare cafeaua, din boabe proaspăt râșnite, așa cum îi plăcea domnului Courtney, adăugând apoi pe tavă o farfurioară cu biscuiți cu ciocolată.

Prima dată când coborâse la restaurant după cafea, fusese mirată de prezența biscuiților, dar primise asigurări că domnul Courtney are o slăbiciune pentru ei. Laurei îi venise greu să creadă că acel bărbat înalt și distins avea vreo slăbiciune; îl văzuse întotdeauna ca pe un tip rece, calculat.

— Are un vizitator astăzi, nu? întrebă Doreen, fata care pregătise

cafeaua, înmânându-i tava.

— Da, zâmbi Laura.

— Dorothy nu s-a întors încă?

Era uimitoare viteza cu care se răspândeau zvonurile în firmă.

— Nu, clătină ea din cap, nefiind amatoare de bârfe.

— Îți place să lucrezi pentru domnul Courtney, nu-i așa?

— Da.

— E un om de treabă. Un pic cam aspru, dar asta pentru că știe ce vrea; îmi plac bărbații care știu ce vor.

— Da, pare foarte de treabă, se eschivă Laura; ea nu credea că domnul Courtney era doar "un pic cam aspru".

Bărbatul o înfricoșă de fiecare dată când îi adresa răstăit un ordin. Dar, din fericire, nu avea de-a face prea mult cu el. Dacă ar fi lucrat direct pentru James Courtney, n-ar fi putut să păstreze acest serviciu nici măcar trei săptămâni; Janice, adjuncta lui Dorothy, era mult mai experimentată, astfel încât relațiile ei cu James Courtney se păstrasera la un nivel minim, ceea ce i se părea confortabil și de dorit.

— Cred că ar trebui să duci tava asta sus, anunță scurt Doreen, înțelegând că n-o să obțină prea multe informații de la Laura.

Tânăra se înroși, plecând în grabă; evident, Doreen se așteptase la o mică șuetă pe seama domnului Courtney, majoritatea angajaților acestuia părând să-l considere un subiect de conversație foarte interesant. Și totuși, ce-și închipuia Doreen că ar fi putut să povestească ea despre omul acela, pe care pur și simplu nu-l cunoștea? James Courtney abia dacă era conștient de existența ei, cum ar fi putut să-i facă confidențe?

Când intră în birou, Janice își ridică privirea:

— Du-i repede cafeaua, a sunat de două ori după ea.

— N-ar fi mai bine să i-o duci tu?

— Nu pot, Laura, offă cealaltă. Sunt ocupată până peste cap cu redactarea. Să știi că n-are să te mănânce.

— Ar putea încerca, se strâmbă Laura.

— Haide, du-te! râse Janice; dacăse răcește cafeaua, cu siguranță are să te mănânce!

Laura inspiră adânc, apoi bătu la ușa biroului. Tonul cu care fu invitată să intre nu era deloc binevoitor, iar tava începu să-i tremure în mâini. Cei doi bărbați aflați înăuntru se opriră din discuție, iar cel care stătea în fața biroului se ridică în picioare; James Courtney rămase așezat, considerând că tânăra secretară nu merită efortul unui asemenea gest de politete. Laura se uită la el, intimidată. James Courtney o privi la rândul lui preocupat, nemulțumit de întrerupere. Era un bărbat de vreo șaizeci de ani, încă atrăgător, cu un păr des de culoarea fierului, cu trăsături dure, ochi de un albastru-pal și buze subțiri. Laura nu-și amintea să-l fi văzut vreodată zâmbind.

Se uită în jos spre birou, căutând un loc unde să pună tava.

— Dă-mi voie, îl auzi pe bărbatul din spatele ei, care îndepărtă câteva hârtii, eliberând un pic de spațiu.

Recunoscătoare, Laura puse jos tava grea și se întoarse să-i mulțumească, dar rămase încremenită, trezindu-se în fața celui mai atrăgător bărbat pe care-l văzuse vreodată. Văzând că-l privește insistent, el o cercetă întrebător, dar ea nu s-ar fi putut uita în altă parte nici dacă viața ei ar fi depins de asta. Se simțea ca hipnotizată, prinsă în puterea unei vrăji pe care nu dorea s-o rupă. Era mai înalt decât James Courtney și cu cel puțin treizeci de centimetri mai înalt decât ea, care avea abia un metru cincizeci și șapte. Era un bărbat trecut de treizeci de ani, cu un corp suplu, musculos, care emana forță și hotărâre. Ochii lui păreau să-și schimbe mereu culoarea, oscilând între o nuanță argintie și un cenușiu apropiat de negru. Avea nasul lung și drept, gura precis conturată exprimând hotărâre. Costumul de culoare închisă îi venea perfect, iar cămașa albă ca zăpada îi puneă în valoare tenul bronzat.

Laura nu-și putea aminti să mai fi observat vreodată atâtea detalii ale aspectului vreunei persoane chiar de la prima vedere; îi privea fascinată

gropița din bărbie, părul negru, pieptănat cu neglijență studiată care îi cădea peste guler, chipul de la care nu-și putea lua privirile. Era ca și cum timpul s-ar fi oprit, îngăduindu-i să se bucure în voie de prezența acestui bărbat care o captiva.

Știa că ceea ce face e o prostie, că un bărbat de treizeci și cinci-treizeci și șase de ani, cât bănuia că are, era probabil însurat și avea copii, că n-ar fi interesat de ea nici dacă n-ar fi căsătorit, și cu toate acestea, atracția era atât de puternică, încât tot restul lumii încetase să existe petru ea.

Totuși, admirația ei tăcută nu putea dura la nesfârșit și în cele din urmă el îi puse capăt.

— Mulțumesc, domnișoară...?

Vocea lui era la fel de fascinantă ca înfățișarea, adâncă și ușor răgușită, iar ea se întrebă tremurând cum ar fi să facă dragoste cu un asemenea bărbat. Se făcu stacojie, rușinată de propriile gânduri. Doamne, probabil arăta foarte stupid uitându-se încremenită la un necunoscut.

— Jamieson, răspunse ea scurt, furioasă pe ea însăși.

— Jamieson? repetă el.

— Ăă... da, domnule. Laura Jamieson.

— Asta e tot, domnișoară Jamieson, i se adresă domnul Courtney pentru prima dată de când intrase în cameră.

Ea se înroși din nou.

— Ăă... Da, domnule. Se întoarse spre ușă, hotărâtă să fugă din cameră, conștientă că se făcuse de râs.

— Și spune-i colegei dumitale să se grăbească cu notele acelea. Dorothy nu mă face să aștept atât.

— Ăă... nu, domnule.

Acum începuse să și vorbească, nu doar să se comporte ca o proastă. Ceea ce nu știa domnul Courtney, era că Dorothy nu-l făcea să aștepte pentru că le pune pe ea și Janice să bată la mașină în locul ei. Era normal ca aceasta, care era foarte ocupată, să încredințeze sarcinile mai mărunte

asistentelor ei.

Își grăbită din birou, conștientă că cei doi bărbați, care își reluasera conversația, nu se mai gândeau la ea. Închise ușa, realizând că tremură atât de tare, încât abia își mai putea folosi mâinile.

Janice își ridică ochii din hârtii:

— Ești bine, scumpo? o întreabă ea îngrijorată. Ești un pic cam palidă. N-ai gripă, nu-i așa? Am auzit că toată compania s-a molipsit.

— Nu, mă simt bine. Se așează la biroul ei. Bărbatul care era cu domnul Courtney, cine e?

Janice ridică din umeri:

— Unul dintre membrii consiliului, presupun. După ședință, domnul Courtney mi-a spus doar că vrea cafea pentru două persoane, la el în birou. Cum arată? Cred că ți-aș putea spune cine este dacă mi-l descrii.

Chipul acela ferm, arogant, îi reveni imediat în minte în cele mai mici amănunte, profund întipărite în memoria ei. Respinse acest gând tulburător. Se făcuse destul de râs pentru o singură zi, nu era nevoie să-și mai imagineze că acea atracție devastatoare pe care o trăise însemna dragoste.

— Deci? întreabă Janice, nerăbdătoare să se întoarcă la treaba ei.

Laura se strădui să schițeze o descriere rațională:

— Foarte înalt, brunet, cu ochi cenușii. A... și e foarte bronzat, ca și când tocmai ar fi revenit din vacanță

— Așa și este, aprobă Janice zâmbind.

— Da?

— Da, confirmă cealaltă. S-a întors alaltăieri din Bahamas. Cel pe care l-ai descris este Gideon Maitland.

Gideon. Numele lui era Gideon.

— A, da? Laura încercă să pară vag interesată, dar înțelese că n-a reușit, pentru că Janice îi zâmbi cu compasiune.

— Nu te teme, am trecut cu toate prin asta.

— Adică? întreabă Laura, iritată.

— Adică ne-am îndrăgostit de Gideon Maitland, oftă Janice. Nu că am fi reușit să-i atragem în vreun fel atenția. Pur și simplu nu e interesat; oricum, nu de unele ca noi.

— Nu sunt îndrăgostită de el, protestă Laura indignată. Mă întrebam doar cine este. Atâta tot. Lucrează aici? Nu l-am mai văzut până acum.

— Ți-am spus, a fost în Bahamas. Și nu numai că lucrează aici, dar a fost desemnat drept viitor președinte al consiliului, după ce domnul Courtney se va retrage, anul viitor.

— Nu e cam tânăr pentru asta? se arată surprinsă Laura; credeam că domnul McNee este cel mai îndreptățit să-i urmeze.

— Vrei să spui cel mai în vârstă, zâmbi larg Janice. Dar domnul McNee nu este ginerele domnului Courtney.

— Nu știam că domnul Courtney are o fată.

Aflând acest lucru, Laura simți cum Gideon Maitland se îndepărta și mai mult de ea, de parcă fusese vreodată aproape!

— A avut, nu mai are, ridică din umeri Janice. Fiica lui a murit acum doi ani.

— Vai, ce groaznic!

Deși era vorba despre o femeie de a cărei existență nici măcar nu auzise cu câteva secunde în urmă, compasiunea Laurei era sinceră. O moarte este întotdeauna tragică, cu atât mai mult în cazul cuiva încă tânăr. Clătină din cap:

Nu e de mirare că domnul Maitland nu e interesat de femei.

N-am spus asta, o contrazise Janice. Am spus doar că nu e interesat de femeile de la birou. Cu actrițele, e altă poveste.

Laura o privi uimită:

Actrițe?

De fapt, o anumită actriță. Ai auzit de Petra Wilde, nu-i așa?

Laura auzise de ea. O femeie superbă, înaltă, cu părul ca abanosul, ochi de culoarea mării... o apariție spectaculoasă, admirată atât pentru frumusețea ei perfectă, cât și pentru interpretările ei memorabile.

Când a câștigat Oscarul, anul trecut, cine era lângă ea?

— Gideon Maitland, răspunse plat Laura.

— Da, aprobă Janice. Luni de zile s-a zvonit că urmează să se căsătorească, dar acum mă îndoiesc că s-ar mai putea întâmpla. Poate că ea nu e genul matern. În definitiv, nu orice femeie ar accepta să crească copilul alteia.

— Ce copil? Laura se încruntă, nedumerită.

— Gideon Maitland are o fetiță. Nu ți-am spus? Nu, cred că nu. În fine, Gideon și Felicity — fiica domnului Courtney — erau căsătoriți de zece ani când ea a rămas însărcinată. Mama a murit la naștere, iar copilul abia a supraviețuit.

— Dar Felicity — soția domnului Maitland — a murit? Ce tragedie teribilă!

— Da, încuviință Janice. Cred că Natalie are cam optsprezece luni acum, deci atât a trecut de la moartea lui Felicity. Îmi amintesc figura domnului Courtney când a venit la serviciu, a doua zi. Arăta ca un om a cărui lume s-a prăbușit. Știi, și-a pierdut și soția în același fel.

— Și domnul Maitland? El cum a reacționat? Trebuie să fi fost distrus; să-și piardă soția într-un asemenea mod, după ce așteptaseră atâta vreme un copil!

— E greu de spus, ridică din umeri Janice. Vreme de două luni n-a mai venit la serviciu, iar atunci când a venit, trecuse probabil peste ce fusese mai rău. Totuși, era destul de schimbat, adăugă ea gânditoare. A devenit mai închis în sine. Nu că înainte ar fi fost prea vorbăreț, dar obișnuia să salute din când în când. Acum, nu mai bagă în seamă pe nimeni.

— Probabil i-a fost foarte greu, îl scuza Laura, simțind suferința lui ca și cum ar fi fost a ei proprie. Cred că nu e prea ușor să crești un bebeluș de unul singur.

Căci Gideon Maitland își pot permite să angajeze pe cineva care să-l ajute în această muncă năstrucuită, pufni Janice neîncrezătoare.

— Da, dar sunt sigura că

– De Natalie se ocupă o dădacă, o prietenă de familie, din câte am auzit. Gideon n-are prea mult timp pentru ea.

– Probabil că o învinovățește pe fetiță pentru moartea soției lui.

– Probabil, fu de acord Janice, dar am auzit că...

– Domnișoară Lawson!

Vocea lui James Courtney răsună imperativ în interfon.

– Da, domnule? răspunse Janice.

– Sunt gata notele?

– Ăă... aproape, minți ea.

– Adu-mi-le imediat ce termini!

Interfonul se închise.

– Oare ce-și închipuie că aș putea face cu ele? se strâmbă Janice.

– Nu e un om foarte răbdător, râse Laura.

– Nici Gideon Maitland nu e. Lui Janice îi plăcea, era limpede, să vorbească despre el, mai ales cu neavizați ca Laura.

– Cum arată fetița lui?

– N-am văzut-o niciodată, ridică din umeri cealaltă, dar dacă seamănă cât de cât cu mama ei, e încântătoare. Felicity Maitland a fost cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată.

– Mai frumoasă chiar decât Petra Wilde? întrebă Laura, mirată.

– Mult mai frumoasă; era înaltă, blondă și foarte rafinată. Mă făcea să mă simt plicticoasă și grosolană.

Știind cât de atrăgătoare era Janice, Laurei îi venea greu să-și închipuie cum va fi arătat Felicity. În compania unor asemenea femei, se simțea mereu complexată de chipul ei copilăresc, dominat de ochii mari, verzi, cu nasul mic și cărn, gura cu colțurile ușor ridicate și bărbia reliefată, exprimând o determinare rareori manifestată. Fără îndoială, Felicity Maitland știa și să se îmbrace, în timp ce ea purta doar haine care o ajutau să pară mai eficientă la birou, pentru a compensa tinerețea ei evidentă, fără preocupare pentru stil sau eleganță.

Se aplecă asupra mașinii de scris, pentru că-l auzise pe Gideon

Maitland luându-și rămas-bun de la domnul Courtney și planificând o întâlnire ulterioară, probabil la cină. Nu se putu abține să-și ridice ochii pentru a-l mai privi o dată. El tocmai deschidea ușa biroului lor, iar privirea lui rece trecu repede peste ea, micuțul șoricel de birou al domnului Courtney, incapabil să-i rețină atenția mai mult de o fracțiune de secundă.

– Domnișoară Lawson! James Courtney ajunsese, evident la capătul scurtei sale răbdări.

– Doamne, ce urs! exclamă Janice strângând la repezeală foile bătute la mașină.

– Mai bine m-aș apuca și eu de treabă, se strâmbă Laura. Vrea să-i dau la semnat scrisorile astea înainte de cinci, când pleacă.

Însă cum nu se putea concentra la ceea ce făcea, redactarea ei, de obicei perfectă, conținea câteva erori. Aptitudinile ei de secretară erau excelente, dar nu și acum, când îi reveneau mereu în minte chipul dur și privirea de oțel a lui Gideon Maitland. Nu era obișnuită cu așa ceva. Rareori avea vreo întâlnire; de obicei, își petrecea serile acasă, împreună cu mama ei văduvă, vorbind despre fratele ei, Martin, plecat să-și facă o carieră în America.

Deși preocupată de Gideon, când ajunsese seara acasă Laura observă imediat surescitarea mamei sale și bănuie că aceasta se datorează unei îndelung așteptate scrisori de la Martin. Fratele ei nu se prea omora cu scrisul, iar mama lor nu putea înțelege de ce răspundea atât de rar, doar o dată la patru scrisori trimise de ea.

– Are din nou o altă prietenă! se indignă mama ei. Nu cred că se va mai așeza vreodată la casa lui, ca să-mi facă nepoți. Probabil că tu ai să te căsătorești înaintea lui.

Laura pufni dezaprobator, defel încrezătoare în această posibilitate; acum că își schimbase hainele și-și eliberase părul, arăta de vreo saisprezece ani.

– Cum îi merge la serviciu? întrebă Laura, interesată.

— Îl știi pe Martin, răspunse mama ei, care citise cu siguranță de vreo zece ori scrisoarea. Mereu optimist. Crede că are șanse ca, într-un viitor apropiat, să devină partener la firmă.

Într-adevăr, acesta era Martin. Semăna foarte mult cu tatăl lor, pândea întotdeauna noi șanse, noi provocări. În urmă cu vreo doi ani, lucrase la Courtney și datorită lui, care spunea că e o companie bună, se angajase și ea acolo; avusese dreptate: Courtney era o companie care își trata foarte corect angajații.

Acest lucru fu reconfirmat în următoarele câteva zile, când majoritatea personalului, incluzând-o aici și pe Janice, se îmbolnăvi de gripă. Ziua în care Laura a trebuit să lucreze singură pentru domnul Courtney s-a dovedit a fi cea mai rea de la angajare. Acest bărbat se transforma într-o brută, când venea vorba de muncă. Nu părea conștient că nu mai are la dispoziție trei secretare, ci numai una, anume pe cea mai puțin experimentată, și pretindea aceeași eficiență. Laura își petrecu pauza de cafea scriind scrisori pe care el i le dictă în viteză. Pauza de prânz trecu de asemenea, pentru că telefoanele sunau continuu, întrerupând-o mereu și întârziind dactilografierea scrisorilor.

— N-ai terminat încă, domnișoară Jamieson? se răsti el, întorcându-se din pauza de prânz, pentru care avea, se pare, mai mult respect decât pentru a ei.

— Ăăă... nu.

— Atunci, ar fi timpul s-o faci.

— Da, domnule. Degetele ei lovira greșit tastele de trei ori la rând, cu el privind peste umărul ei

— În ritmul ăsta, n-ai să termini nici până la sfârșitul săptămânii! comentă el, iritat de greșelile ei.

— Eu... Of, Doamne! gemu Laura, constatând că făcuse încă o greșeală.

— Dumnezeuule, fetițo, explodă el, furios, nici măcar nu știi să bați la mașină!

– Firește că știu, răspunse ea iritată. Dacă n-aș fi știut, nu m-ați fi angajat. Numai că...

– Nu-ți căuta scuze, îi tăie el vorba. Domnișoară Jamieson, dacă nu faci față postului, poate ar trebui să angajez pe cineva mai capabil.

În mod normal, l-ar fi aprobat și și-ar fi continuat treaba, dar fusese o săptămână grea, iar ea era obosită și înfometată. Se uită la el, furioasă:

– Sunt perfect capabilă să-mi fac treaba, domnule Courtney, răspunse ea pe un ton agresiv. Poate v-a scăpat acest lucru, dar acum lucrez singură în acest birou.

El o privi cu ochi mari, evident neobișnuit ca angajații să-i răspundă pe un asemenea ton.

– Unde e domnișoara Lawson? întrebă el brutal.

– Are gripă, cum v-am spus dimineață, domnule Courtney.

– Toată compania are gripă, se încruntă el, enervat în ultimul grad. Presupun că tu urmezi, izbucni pe un ton acuzator, după care se întoarse în biroul lui, trântind ușa.

Tinând cont de faptul că o considera incompetentă, era surprinzător să constate că perspectiva de a lipsi de la serviciu îl deranja. Ce bătrân nesuferit!

Pentru că ochii i se umpluseră de lacrimi, își ascunse fața în palme ca să plângă în voie. Încercase din toate puterile să-l mulțumească, crezuse că a reușit, însă el îi arătase prin câteva cuvinte acide ce crede despre eforturile ei.

– S-a întâmplat ceva?

Tresări, privi în direcția vocii și se trezi față în față cu Gideon Maitland. Înghiți în sec și începu să scotocească febril în poșetă, în căutarea unui șervetel.

– Gripă? întrebă el blând.

Era exact așa cum și-l amintea, în cele mai mici detalii! Iar ea se făcea din nou de răs. De ce nu putea niciodată să se comporte normal, când era vorba despre el?

– Ăăă... nu. Se privi în oglinda pe care o scosese din geantă, dezgustată de ceea ce vedea. Nu era de mirare că o crezuse răcită. Cu ochii umflați și cu nasul roșu, exact așa arăta.

– Cred că mi-a intrat ceva în ochi, se scuza ea.

Gideon Maitland zâmbi ușor, deloc convins.

– James s-a întors de la masă?

Ea aprobă cu un gest din cap, bucuroasă că bărlbatul nu comentase nimic despre lacrimile ei.

– Și... există vreun motiv... pentru care ți-a intrat ceva în ochi?

Ea se înroși brusc.

– Eu ... ăăă... da. Întrebarea venise prea neașteptat pentru ca să se poată eschiva.

Gura lui frumos conturată zâmbi malițios.

– Se vede că masa nu i-a îmbunătățit dispoziția.

Laura își umezi buzele, îngrijorată. Ce putea răspunde la un asemenea comentariu?

– Asta n-am de unde să știu, domnule Maitland, răspunse ea sfioasă.

El nu păru surprins că îi știa numele. Se sprijini de biroul ei, cu brațele încrucișate.

– Te porți foarte loial. Se vede că prânzul ți-a priit.

– Eu n-am... Își mușcă buzele, ridicându-și privirea spre el, pentru ca imediat să-și plece din nou ochii.

– Ce n-ai? întrebă el.

– Nimic, clătină ea din cap. Am să-l anunț pe dlomnul Courtney că sunteți aici, adăugă, întinzând mâna pentru a apăsa pe butonul interfonului.

Palma lui cu degete lungi o opri:

– Ce nu ai? întrebă el ferm.

Laura își retrase mâna, în timp ce inima îi bătea sălbatic din cauza contactului.

– N-am avut timp de prânz, știți ...

– Du-te acum și mănâncă ceva, îi ordonă el energic.

– Nu e nevoie...

– Ba da este, domnișoară Jamieson, îi spuse el rece. Lipsa de hrană scade capacitatea de apărare a organismului. Asta i-ar mai trebui acum lui James, să rămână fără nicio secretară!

Replica asta o punea la locul ei! Chiar și o secretară incompetentă era mai bună decât nimic!

– Atunci, am să mă duc, spuse ea repede. Dacă vrei să-i explicăți domnului Courtney...

El aprobă din cap și se îndreptă nerăbdător spre ușa biroului lui James Courtney.

– Am să-i spun, răspunse el scurt.

Ea își înșfăcă geanta și aproape fugi din birou, devastată încă o dată de întâlnirea cu Gideon Maitland.

Măinile încă îi tremurau când stătea la masă și-și bea cafeaua, singură în toată sala. Observase la el o anumită răceală și un anume rictus, care-i urătea gura frumoasă. Probabil îi era încă foarte dor de frumoasa lui soție. Dar Petra Wilde? Ei bine, era bărbat, iar bărbații au dorințe. Se înroși ușor, realizând că gândurile ei duceau direct în patul lui Gideon. Se comporta ca o adolescentă care are fantezii cu staruri de film sau vedete pop! Numai că nu era doar atât. Era atrasă de el ca și cum l-ar fi așteptat dintotdeauna. Ce păcat că el nu așteptase dintotdeauna o roșcată de nouăsprezece ani, cu ochi verzi!

Era bine că încă mai putea să se ia în râs, pentru că, în mod sigur, Gideon Maitland râdea de ea. El avea destulă experiență cu femeile ca să înțeleagă ce însemnau reacțiile ei. Dacă ar fi putut măcar să-și stăpânească tremuratul acela infantil, care o apuca de fiecare dată când era în preajma lui, sau felul stupid în care se bălăba!

Se întoarse de la masă, fără să știe dacă Gideon Maitland plecase sau nu. În schimb, în biroul ei se mai simțea încă aroma înțepătoare a țigării lui de foi, precum și a aftershave-ului lui, proaspăt și masculin. Nu găsea

la el nimic care să nu-i placă! Ba da, erau unele lucruri, se contrazise ea. De exemplu, privirea lui rece și urma unui zâmbet cinic în colțul buzelor, iar chipul lui exprima fie ironie, fie plictiseală.

N-ar trebui să se gândească la el acum, ci la treburile pe care le avea de terminat înainte de a putea pleca acasă. Începu să bată energic la mașină, când ușa celuiălalt birou se deschise și în cadrul ei apăru Gideon Maitland. Laura oftă adânc, observând că greșise din nou tasta. Corectă greșeala, ascultând fără să vrea conversația celor doi bărbați. Totuși, atunci când își auzi numele, deveni foarte atentă.

– Atunci, am s-o văd pe domnișoara Jamieson a ta luni dimineată, spuse Gideon.

– La prima oră, încuviință celălalt.

– Sunt sigur că domnișoara Jamieson nu întârzie niciodată.

– Ești sigur? În ceea ce mă privește, nu pot spune că punctualitatea ei m-a preocupat prea mult.

Ea strânse din dinți, văzând cum cei doi o tachinează, fără ca vreunul dintre ei să i se adreseze direct. Și ce voia să spună Gideon, de ce s-o vadă luni dimineată?

– Sunt convins că nu, insistă acesta, zâmbind acum cu toată gura, arătându-și dinții egali și foarte albi, în contrast cu tenul brozat. Părea mult mai tânăr decât cei treizeci și cinci de ani pe care știa că-i are.

James Courtney îl privi atent, dar nu spuse nimic.

– Ai terminat, domnișoară Jamieson? întrebă el, după un moment de tăcere.

– Aproape, răspunse ea.

– Ginerile meu pare să creadă că te pun să muncești prea mult, spuse el pe un ton calm.

– O, nu, clătină ea din cap, înroșindu-se.

– O, da, insistă el. Ce ai de spus despre asta?

– Păi... nimic, murmură ea. Eu...

– Nimic? Își continuă el atacul. Prin urmare, nu ești de acord cu el?

— Păi...e ...

— Ba da, ești! Un zâmbet satisfăcut și malițios îi destinase chipul.

— Nu, nu chiar, ezită ea, ferindu-se de privirea ochilor lui pătrunzători. Am fost cu toții foarte ocupați în ultima vreme, n-am muncit mai mult decât alții.

— Este exact ce i-am spus și eu lui Gideon. Ei bine, vei vedea de luni încolo care dintre noi se poartă ca un stăpân de sclavi.

— Domnule? îl privi ea întrebător.

Umbra unui zâmbet se ivi pe chipul aspru al lui James Courtney.

— Te pot asigura că a lucra pentru Gideon este mai greu decât a lucra pentru mine.

Laura se încruntă, neînțelegând despre ce vorbea. Orice ar fi fost, părea să-l amuze. Plictisit să se distreze pe seama ei, o informă scurt:

— Dorothy se va întoarce luni. O să te prezinți la biroul lui Gideon luni dimineață, la ora nouă. Secretara lui a luat și ea nenorocitul ăsta de virus gripal, așa că o vei înlocui.

Capitolul 2

— Ți se oferă o șansă nemaipomenită! se entuziasmă mama Laurei, când aceasta îi povestește despre schimbările de la serviciu

— Dar deja lucrez pentru președintele companiei! oftă tânăra. Nu pot ajunge mai sus de atât.

— Da, dar nu ești decât a treia lui secretară, scumpo, îi răspunse mama ei, deloc impresionată. În plus, spuneai că acest Gideon va fi următorul președinte, după retragerea lui James Courtney.

Laura nu era foarte convinsă că James Courtney se va retrage cu adevărat; n-avea nicio îndoială că acesta se va implica încă mulți ani în conducerea companiei, chiar dacă aparent va ceda controlul ginerelui său.

— Da, va fi, confirmă Laura, dar faptul că țin locul secretarei lui cât timp aceasta e bolnavă, nu înseamnă că am fost avansată.

— Nu fi prostuță, draga mea! răspunse mama ei, nerăbdătoare. Dacă până în momentul când va deveni președinte vei reuși să-l impresionezi suficient, poate că te va numi secretara lui personală.

Laura știa că mama ei avea ambiții mari în ceea ce o privea, dar nici măcar ea nu-și putea închipui că o fată de nici douăzeci de ani ar putea fi secretara președintelui unei companii atât de mari precum Courtney.

— Există o mulțime de fete mai îndreptățite să aspire la această

poziție, îi explică ea. De exemplu, fata căreia îi țin locul.

– N-am nicio îndoială că așa stau lucrurile; dar tu trebuie să faci mai mult, ca să devii absolut indispensabilă pentru el.

Laura se uită atent la mama ei, nevenindu-i să creadă:

– Ce vrei să spui?

– Haide, Laura nu fi naivă! Mama ei se ridică și începu să se plimbe prin cameră, agitată. În ziua de azi, nicio fată nu ajunge prea departe bazându-se numai pe aptitudinile ei; sunt prea multe fete talentate. Sunt sigură că actuala secretară a lui Gideon nu se mulțumește să-i ofere numai servicii profesionale.

– Mamă! exclamă Laura, indignată în numele celeilalte fete. Diane Holland e măritată.

– Ei, și?

– Haide, mamă, ajunge! Laura părăsi încăperea dezgustată, ducându-se în dormitorul ei de la etaj.

Nu știa de unde îi venise mamei ei ideea unui plan atât de ridicol, dar faptul că acest plan îl implica pe Gideon Maitland îl făcea și mai stupid. O femeie n-ar trebui să se implice într-o relație cu un bărbat pentru a avansa în carieră. În afară de asta, era puțin probabil ca Gideon să fi observat chiar și amănuntul că era femeie, ca să nu mai vorbim de posibilitatea să fie atras de ea. Un asemenea bărbat, cu aspectul și cu banii lui, putea avea orice femeie. De altfel, relația lui cu Petra Wilde spunea totul. Gideon Maitland n-avea nevoie să-și folosească autoritatea pentru a avea o aventură lipsită de sens cu propria secretară.

În dimineața zilei de luni, ajunse la serviciu mai devreme, intenționând s-o pună la curent pe Dorothy cu lucrările din cursul săptămânii trecute, înainte de a se prezenta la biroul lui Gideon, aflat la același etaj. Dorothy venea întotdeauna la opt și jumătate, așa că Laura făcu și ea la fel, petrecând apoi următoarea jumătate de oră explicându-i în detaliu tot ce făcuse în timpul absenței ei. Când termină, îi zâmbi timid:

— Mă bucur că ai revenit.

— Domnului Courtney nu-i place să-i fie deranjată rutina, îl scuza Dorothy, închipuindu-și că fusese greu de suportat să lucreze pentru el în ultimele câteva zile. Vei vedea că domnul Maitland este mult mai relaxat în privința regulilor.

Cu alte cuvinte, nu era atât de nemernic!

Laura se ridică, nu prea convinsă:

— Cred că ar trebui să mă duc la domnul Maitland, e aproape nouă.

Revenită deja la comandă, Dorothy începuse să sorteze un vraf de corespondență aflat pe biroul ei.

— Succes, scumpo! îi ură ea absentă. Dacă ai vreo problemă, nu ezita să mă suni, deși ce vei avea de făcut nu diferă prea mult de ce facem noi aici.

— Sper, răspunse Laura.

Nu mai avea ce face, trebuia să se ducă la biroul lui Maitland, dacă nu voia să întârzie.

— Bună dimineată!

Laura se răsuci, tresărind, și-l văzu pe Gideon Maitland în cadrul ușii biroului lui.

— Ăăă... Bună dimineată, domnule Maitland, răspunse ea timid.

— Spune-mi Gideon, o invită el amabil.

— A, nu, clătină ea din cap, dorindu-și să fi avut mai multă încredere în propria înfățișare.

Se îmbrăcase și de data aceasta astfel încât să pară calculată și eficientă, cu un costum maro-închis, asortat cu o bluză crem; arăta ca o secretară capabilă, dar nu ca o femeie atrăgătoare.

— Eu... nu pot.

— Firește că poți, insistă el. În ceea ce mă privește, intenționez să-ți spun Laura.

Ea se înroși, încântată că îi reținuse numele mic.

— Asta e altceva.

– Pentru că eu sunt șeful, iar tu secretara? întrebă el zâmbind ironic.

– Păi... eu... Da!

Gideon o privi cu intensitate, iar ochii lui pătrunzători păreau că-i citesc în suflet.

– S-ar putea întâmpla să nu ne limităm întotdeauna la relațiile profesionale, spuse el trăgănat.

Laura simți un nod în gât. Deci, mama ei avusese dreptate? Îi va cere mai mult decât simpla îndeplinire a obligațiilor de serviciu? Nu că n-ar fi fost atrasă de el, dar nu admitea genul acesta de relații. Și în afară de asta, o avea pe Petra Wilde. Nu, probabil voia să spună altceva, că ar putea deveni prieteni. Asta i-ar fi plăcut.

– Aveți să-mi dați ceva de făcut, domnule Maitland... Gideon? I se părea ciudat să-i spună așa și se îndoia că va fi în stare s-o facă din nou.

Dimineata trecu rapid, consumată într-o muncă febrilă. Gideon Maitland era la fel de activ ca James Courtney, însă mai puțin agresiv față de oamenii cu care lucra. Laurei îi plăcea să lucreze pentru el, îl considera precis și atent, rapid în a-i pune la punct pe cei care greșeau, dar și în a lăuda eforturile meritorii.

În ciuda asprimii pe care o afișa, era foarte popular printre angajați, bărbați și femei deopotrivă, și cei mai mulți dintre aceștia așteptau cu nerăbdare să preia președinția firmei.

– Nu m-ar deranja să fiu secretara lui, spuse una dintre fete pe când erau la masă, la bufetul angajaților.

Laura ridică din umeri.

– E plăcut să lucrezi pentru el.

N-avea intenția să discute despre el, pentru că îi devenise foarte loială.

– Eu nu vorbeam despre a lucra, râse cealaltă fată, aceasta era secretara unuia dintre directorii departamentali.

– Domnul Maitland muncește din greu, pară ea, și-și bău repede cafeaua, nerăbdătoare să plece.

– Da, și este și foarte greu de sedus, râse Susan. Am găsit o poză cu el într-o revistă de săptămâna asta, spuse ea, aplecându-se să caute în șcantă. E împreună cu Petra Wilde. Deschise revista la pagina respectivă și i-o întinse Laurei.

– Foarte drăguț, spuse ea, împingând revista înapoi, peste masă. Este o fotografie foarte reușită, adăugă ea.

– Trebuie să constat că nu pari foarte interesată, declară Susan, dezamăgită.

– Trebuie să mă întorc la treabă se scuză ea, ridicându-se grăbită.

Așa cum bănuise, noul ei șef era încă la masă când reveni, însă putea folosi acel timp pentru a termina de dactilografiat.

– Așa te vreau! se auzi o voce în apropiere.

Laura își ridică privirea și-l văzu pe Nigel Jennings, directorul de personal, stând relaxat în cadrul ușii.

– Poftim? întrebă ea.

– Cred că am luat o decizie bună când te-am angajat, râse el, așezându-se pe marginea biroului. Altfel n-ai lucra pentru Gideon.

– E ceva temporar.

El încuviință din cap. Era un bărbat de vreo treizeci de ani, blond și drăguț, cu un chip de copil. Părea prea tânăr pentru responsabilitatea care i se încredințase, dar domnul Courtney avea mare încredere în el.

– Diane are gripă, ca aproape toată lumea. De fapt, am venit să vorbesc cu Gideon tocmai despre asta. Petrecerea anuală a firmei e programată săptămâna viitoare, și cum jumătate dintre angajați nu vor putea merge, poate ar fi mai bine s-o anulăm.

– Cred că da. Laura uitase de petrecere și, oricum, nu avea intenția să participe.

Nigel o întrebă, foarte interesat:

– Ai să vii cu prietenul tău?

– De fapt...

– N-ai să vii?

Laura îl privi ușor deranjată, bănuind că are intenția s-o invite. Îi plăcea Nigel, în cele câteva ocazii în care discutase cu el i se păruse o companie foarte agreabilă, însă știa din experiență că petrecerile organizate de companii erau prilejuri de bârfă. S-ar fi discutat zile întregi pe seama lor, dacă ar fi fost văzuți împreună chiar și pentru câteva minute.

— Nu vin. Știi, adăugă ea ferm, văzând că el se pregătește să protesteze, nu vreau s-o las singură pe mama. E văduvă, și ...

— Ce contează o noapte? o întrerupse Nigel, trăsăturile lui copilărești exprimând limpede dezamăgirea. Mi-ar plăcea să vii, Laura...

— Salut, Nigel. Gideon Maitland apăru ca prin miracol în birou, salvând-o de insistențele lui Nigel.

Gideon îi privi pe rând pe amândoi, iar Nigel se ridică încet.

— Ce pot face pentru tine? îl întreabă Gideon, destul de politicos. Sau ai venit s-o vezi pe secretara mea? Vocea lui devenise sensibil mai dură.

Nigel se înroși, descumpănit de bărbatul înalt și autoritar.

— De fapt, la tine am venit, Gideon. Dar...

— Dar, dacă tot erai aici, te-ai gândit să te întreții un pic cu secretara mea, completă Gideon, lungind cuvintele.

— Păi, eu...

— Vino în biroul meu! ordonă scurt Gideon. Te-ai întors de la masă, Laura? adăugă el.

— Da, domnule, răspunse ea, plecând fruntea și reîncepând să scrie la mașină.

După vreo zece minute, Nigel ieși din birou.

— În legătură cu săptămâna viitoare, Laura... începu el.

— Laura, vino te rog până la mine spuse Gideon din spatele lui. Te mai pot ajuta cu ceva, Nigel?

Nigel ridică din umeri.

— Nu, cu nimic. Laura, poate ne vedem mâine, la masa de prânz...

— Poate.

Ea își luase deja agenda și pixul, văzând că Gideon nu era deloc dispus să aștepte. Intră în biroul lui, se așează pe scaun și rămase în așteptare, nedumerită că el nu părea grăbit să înceapă dictarea.

— Petreci mult timp în compania lui Nigel Jennings? întrebă el dintr-o dată.

Laura clipi de câteva ori, uimită de întrebare.

— Poftim? se încruntă ea.

— În afara orelor de program, poți face ce dorești, reluă el aspru. Dar atunci când lucrezi cu mine, aș prefera ca iubitul tău să nu intre în biroul meu.

— Nigel... adică domnul Jennings nu este iubitul meu, izbucni ea.

— Nu? făcu Gideon, mirat.

— Nu. A venit să vă vadă pe dumneavoastră, nu pe mine.

— Înțeleg. Ai vreun iubit?

— Poftim? Adică...

— Voiai să întrebi de ce m-ar interesa viața ta privată, continuă el în locul ei, ridicând din umeri. Îmi place să știu câte ceva despre oamenii care lucrează cu mine.

Bineînțeles! Ce proastă fusese să-și închipuie că interesul lui era de natură personală! Multe dintre documentele la care avea acces erau confidențiale, iar el nu-și putea permite să dezvăluie asemenea lucruri oricui. Și totuși, James Courtney n-o întrebaseră niciodată nimic despre viața ei din afara serviciului. Ridică la rândul ei din umeri:

— Nu, n-am un iubit.

— Ești foarte atrăgătoare, replică el, privind-o cu surprindere. Cel puțin, atunci când nu încerci să te îmbătrânești singură.

Obrajii Laurei fură inundați de culoare.

— Când m-ați... eu niciodată... Când m-ați văzut arătând mai tânără? întrebă ea, pe un ton defensiv.

El făcu un gest evaziv, în timp ce se juca absent cu un stilou. Laura era fascinată de mișcările degetelor lui, care aproape că mângâiau

metalul, și se făcu și mai roșie atunci când el, urmărind privirea ei, zâmbi malițios.

– Nu-mi aduc aminte, undeva.

Ea nu-și putea închipui unde, pentru că nu apăruse nicăieri îmbrăcată altfel decât în ținuta de la serviciu. Cu toate astea, Gideon părea foarte sigur, iar el nu era omul care să se înșele prea des.

– Mama ta e văduvă, din câte știu

– Da, se încruntă Laura, întrebându-se din nou de ce voia să cunoască detalii despre viața ei privată.

– Și ai un frate.

– Da, aprobă ea. Acum trăiește, în America.

– Nu știam asta. A lucrat o vreme la noi, nu-i așa?

– Da. Datorită lui, pentru că i-a plăcut atât de mult aici, am... Dar nu cred că te interesează asta.

– Dimpotrivă, replică Gideon prompt.

– Lui Martin – fratelui meu – i-a plăcut să lucreze aici...

– Încercăm să mulțumim pe toată lumea, interveni Gideon sec.

– Da, așa este. Courtney e o firmă bună, cunoscută și apreciată. Și...

– Vrei să iei cina cu mine seara asta?

– Poftim? întrebă ea, privindu-l cu ochii măriți de uimire.

Era imposibil să fi auzit bine. Gideon Maitland nu invită la cină funcționare neînsemnate ca ea.

– Cină. Cu mine. Diseară, repetă el răbdător.

Laura înghiți în sec, căutând pe chipul lui vreun semn de ironie, dar el o privea sobru, așteptând răspunsul. Și totuși, nu putea vorbi serios.

– Laura?

– Eu... nu... Adică, da. Nu... Era totalmente confuză, pentru că invitația era absolut neașteptată.

Gideon zâmbi, cu buzele strânse.

– N-o folosi pe mama ta drept scuză, spuse el, confirmând astfel că auzise conversația ei cu Nigel. Se întâmplă să știu că mama ta are numai

cincizeci de ani, și se bucură de o viață socială mai intensă decât a ta.

Era adevărat. Mama ei intrase într-un club care reunea văduve, văduvi și persoane divorțate, iar prietenii pe care și-i făcuse acolo ieșeau în fiecare seară în grup, chiar și atunci când clubul n-avea programate întâlniri.

— Deci? Își reînnoi el întrebarea.

— Eu... își umezi ea buzele cu un gest nervos, întrebându-se care era motivul acestei invitații neașteptate.

Poate că se certase cu Petra și simțea nevoia să se înveselească, iar ea se dovedise capabilă să-l amuze.

— Nu cred că vorbești serios.

— Ba da. Nu spun niciodată decât ce gândesc.

— Ni ... niciodată? se bâlbâi ea.

— Adică, vrei într-adevăr să iei cina cu mine în seara asta?

— Vreau, aprobă el dând din cap.

— De ce? se încruntă Laura.

— De ce nu? răspunse el zâmbind.

— Pentru că...

— Gideon! James Courtney se opri în ușă, privindu-l inchizitorial pe celălalt bărbat. Ai uitat că trebuie să ne întâlnim cu Crewe la două și jumătate?

— Bineînțeles că nu, negă Gideon relaxat. Eu și cu Laura aveam o mică discuție.

— A, da? Bătrânul părea încurcat.

Gideon continua s-o fixeze cu privirea pe Laura, fără să se sinchisească de prezența socrului lui.

— Încă nu mi-ai răspuns.

— Răspunsul este nu, domnule Maitland, spuse ea și vru să fugă în biroul ei.

— Gideon, o corectă bărbatul. Vin să te iau la șapte și jumătate.

Privirea ei jenată se îndreptă către James Courtney, apoi din nou spre

Gideon.

— Nu!

— Ba da! insistă el ferm, cu degetele înfipite dureros în brațul ei.

— Nu... Dar chiar și ea își dădea seama că refuzul ei sunase slab de data asta.

Cum putea să insiste așa în prezența domnului Courtney? Nu era deloc jenat de faptul că cerea o întâlnire secretarei lui, o fată mult sub standardele sale sociale și de rafinament? Îi era de-ajuns să se gândească la Petra Wilde, ca să înțeleagă că se juca doar cu ea; era un joc crud, iar ea nu merita un asemenea tratament.

— Laura! o scutură ușor Gideon.

— Am spus nu.

Mâna lui îi eliberă brațul.

— N-am timp să mă cert cu tine acum. Am să vin să te iau la șapte și jumătate

— Tu...

— Pentru Dumnezeu, fetițo, acceptă să pierzi onorabil cât încă mai poți, interveni domnul Courtney. Nu ești în stare să-ți dai seama că ești depășită de situație?

Îl privi revoltată, simțindu-se ca un șoarece între două pisici.

— N-am nevoie de sfaturi din partea dumneavoastră, izbucni ea iritată. Așa cum îmi spunea domnul Maitland cu puțin înainte să veniți, ceea ce fac în timpul liber mă privește. Și prefer să nu fiu obiectul de amuzament al oamenilor bogați.

Nu așteptă să vadă reacțiile celor doi, ci fugi în toaletă, sprijinindu-se de ușă, istovită. Of, Dumnezeule! Ce făcuse? Cea mai neînsemnată dintre consecințele la care se putea aștepta era o muștrare, scrisă sau verbală, iar cea mai gravă, concedierea. Și, luând în considerare comportamentul ei, mai probabilă era cea din urmă. Inspiră adânc și se uită în oglindă, contemplând urmele pe care neplăcuta scenă le lăsase pe chipul ei alb ca varul, cu ochii măriți, mai verzi ca niciodată. Imaginea îi arăta ceea ce

văzuse probabil și Maitland, o fată îmbrăcată în haine de femeie. Ei bine, dacă tot își pierduse slujba, nu mai avea motive să mimeze maturitatea. Își scoase agrafele din păr, eliberând pletele de culoarea focului care-i veneu până la umeri, apoi își descheie primii doi nasturi ai bluzei, ridicând gulerul acesteia peste cel al sacoului. Arăta dintr-o dată mai tânără și era foarte satisfăcută de noua ei înfățișare.

Picioarele începură să-i tremure când ajunse în dreptul biroului. Nu auzea dinăuntru voci furioase, dar asta nu însemna că nu va fi făcută praf îndată ce va intra pe ușă. James Courtney putea fi glacial de politic, pentru a exploda brusc năucindu-și victima; iar acum, victima era ea. Văzuse oameni de afaceri experimentați care tremurau la gândul de a-l înfunta pe James Courtney, așa că nu-și făcea iluzii în privința tratamentului care o aștepta.

Biroul era gol, constată ea, nevenindu-i să creadă. Verifică repede și biroul lui Gideon Maitland, ca să se asigure. Firește, era aproape două și jumătate, ora la care cei doi aveau programată o întâlnire, și doar nu era s-o rateze numai pentru satisfacția de a o concedia. Probabil se așteptau să plece singură. Mai întâi va termina de dactilografiat o scrisoare la care lucra în momentul neplăcutei întreruperi. O va pune apoi pe biroul lui Gideon Maitland, împreună cu demisia ei.

Degetele începură să-i tremure pe claviatura mașinii, atunci când, privind cu ochii măriți, constată distrugerea scrisorii ei. Fusese o scrisoare destul de lungă, foarte tehnică, iar ea era mândră de faptul că nu făcuse nicio greșală, nici măcar acolo unde nu înțelesese vreun cuvânt, iar Gideon Mitland distrusese în mod intenționat strădania ei. Imediat sub textul impecabil, el scrisese: "ȘAPTE ȘI JUMĂTATE, LAURA".

Smulse furioasă foile din mașina de scris. Cum îndrăzne? Cum îndrăzne să-și bată joc de munca ei? Ei bine, n-avea decât să creadă ce vrea! Nu doar că n-o s-o vadă la șapte și jumătate, dar n-o s-o mai vadă deloc. Iar dacă va avea nevoie de această scrisoare, să facă bine s-o dactilografieze el însuși!

Laura nu-și putea aminti să se fi enervat vreodată atât de tare cum i se întâmplase azi, din cauza aroganței lui Gideon Maitland și a domnului James Courtney. Era o stare foarte neplăcută, spera să nu i se mai întâmple așa ceva niciodată.

În viitor? Care viitor? Își lăsase demisia pe biroul lui Gideon Maitland, alături de fotografiile soției și fetiței lui. Cele două poze erau sub ochii lui tot timpul, așa că n-avea cum să nu vadă scrisoarea ei, când se va întoarce de la întâlnire.

Acum, trebuia să se gândească la mama ei, știind cât de furioasă va fi aceasta când va afla că și-a pierdut slujba, și încă pentru un asemenea motiv. Mama ei va crede că a fost o nebunie să refuze să ia cina cu Gideon Maitland, și poate chiar fusese.

— Ce zi! Mama ei se prăbuși epuizată într-un fotoliu. Dacă va trebui să mai vând o singură pereche de pantofi unui copil care urlă, am să urlu și eu împreună cu el.

-- Așa de rău a fost? întrebă Laura, oferindu-i mamei o ceașcă de ceai.

— Mai rău chiar! se strămbă aceasta, sorbind recunoscătoare din băutura fierbinte. Ai venit acasă mai devreme, draga mea.

— Da, știi, am... Acum era momentul să-i spună despre demisie, dar nu putea! Pur și simplu nu putea rosti cuvintele!

— Mi-aș fi dorit să pot veni și eu acasă mai devreme, gemu mama ei; deși, după cum merg lucrurile la magazin, s-ar putea să stau acasă tot timpul.

— Afacerile merg prost? se încruntă Laura.

— Nu prea bine.

— Cât de prost? întrebă Laura, mușcându-și buza.

Mama ei ridică din umeri.

— Gerry crede că ar putea fi nevoit să facă reduceri de personal.

Gerry era șeful magazinului de pantofi unde lucra mama ei, iar dacă el credea că e nevoie de reduceri, atunci cu siguranță vor urma concedieri. Cum mai putea să-i dea mamei ei vestea, când abia se

descurcau cu două salarii?

– Ție cum ți-a mers azi, draga mea? Mama ei se scutură de propriile griji, nerăbdătoare să afle cum evoluează relația ei cu Gideon Maitland.

– A fost o zi... interesantă, spuse Laura ezitant.

– Interesantă? Asta e tot?

Nu, de fapt fusese un dezastru. Iar acum va fi nevoită să caute disperată altă slujbă, înainte ca mama ei să afle că plecase de la Courtney'

– Sper că nu l-ai supărat în vreun fel pe domnul Maitland!

– Nu, sigur că nu, o liniști Laura.

-- Altfel, cum te înțelegi cu el?

-- Bine. Așa cum e de așteptat de la o secretară, presupun.

– Poate dacă ai renunța să mai porți hainele alea...

– Poate că am să renunt, se arătă ea de acord, pentru a distrage atenția mamei ei. Am putea merge sâmbătă la cumpărături, ca să căutăm niște lucruri noi.

Cu toate acestea, interesul mamei ei pentru un anumit subiect era destul de tenace:

– Îți place domnul Maitland?

-- Eu... E foarte atrăgător.

– Nici nu știi cât mă bucur, Laura, se învioră mama ei. Întotdeauna e bine să ai alături un bărbat influent.

-- Mamă...

– Știu, știu, sunt pisăloagă. Dar îți vreau binele, Laura. Gideon n-ar avea niciun motiv să nu te placă. Chiar și cei ca el trebuie să se căsătorească la un moment dat!

Așadar, mama ei intrase deja într-o nouă etapă, acum se gândea la căsătorie!

– A mai fost căsătorit o dată și, din câte știu n-are nicio intenție de a încerca din nou. A iubit-o foarte mult pe soția lui. În afară de asta, ceea ce el au doar aventuri trecătoare cu secretarele lor...

– Nu mai fi așa snoabă, Laura! Ești o fată foarte draguța și

Din fericire, în seara aceea mama ei trebuia să meargă la club, astfel încât reuși să-i întrerupă interogatoriul, amintindu-i că trebuia să se pregătească de plecare.

Cu siguranță, mama ei își pusese mari speranțe în ea! Nu putuse să-i spună că rămăsese fără serviciu, când își făcuse asemenea planuri! Mama ei o dusesse greu, crescuse doi copii aproape singură, soțul ei fiind mai meru plecat, iar Laura știa că nu-i vrea decât binele când spunea că ar trebui să aspire la mai mult; și totuși, Gideon Maitland nu era în niciun caz bărbatul potrivit pentru ea!

Începu să se plimbe prin cameră, întrebându-se ce e de făcut. Slujbele bune erau greu de găsit, deși secretarele erau destul de căutate.

Când, după un timp, auzi soneria pentru prima dată, se bucură de întrerupere, pentru că se săturase să-și analizeze îngrijorările. Doamne, Dumnezeule! Privi încremenită ceasul de pe polița căminului: era exact șapte și treizeci de minute!

Capitolul 3

Primul gând al Laurei fu să nu răspundă. Dar Gideon sună din nou și din nou; dacă nu deschidea, vecinii ar fi început să se plângă din cauza zgomotului.

Iritată, deschise larg ușa, gata să-l înfrunte. Numai că furia ei se topi imediat când văzu cât de bine arăta în cămașa neagră, pantalonii negri și sacoul maro, croit pe măsura umerilor lui puternici. Apariția lui îi tăie respirația; arăta și mai magnific în decorul banal al apartamentului ei. Devastator, acesta era cuvântul. Arăta devastator.

Laura nu putea decât să-l privească uluită, neridicând nicio obiecție când el intră, împingând-o ușor din ușă.

— Am bănuir că n-ai să fii pregătită să ieși în oraș, așa că m-am îmbrăcat în haine de stradă.

— Da, ăăă...Eu... Nu. Iar începea! inspiră adânc, pentru a scăpa de bâlbâiala nervoasă.

— Astea nu mi se par haine de stradă, îl contrazise ea, știind că fiecare dintre cămășile lui costau o avere. Probabil erau făcute de comandă, ca și restul garderobei.

El ridică, din umeri și schimbă vorba:

— Mama ta e plecată?

— Da.

– Atunci, pot să-ți dau asta. Extrase un plic alb din buzunarul de la piept. Demisia ei!

Ea nu făcu niciun gest pentru a lua plicul dintre degetele lui puternice.

– Domnul Courtney...

– I-a plăcut cum ai reacționat!

– I-a plăcut? Întrebă ea uimită.

– Da. James începuse să se întrebe dacă ești femeie sau șoricel. Pot să mă așez?

Laura roși, realizând că fusese nepoliticoasă.

– Ăă, da, bineînțeles.

El se așază pe fotoliul din fața lui, lăsând plicul pe care-l ținea în mână pe unul din bratele acestuia.

– Vorbeai serios când ai spus că vrei să-mi înapoezi.. ăă... scrisoarea?

El ridică hârtia și i-o întinse din nou:

– Poftim.

– O, ai deschis-o!

– Bineînțeles. Cum altfel aș fi știut că e demisia ta? În afară de asta, adăugă el zeflemitor, îmi era adresată.

Ea îndesă plicul în buzunarul de la spate al blugilor.

– Domnul Courtney știe despre asta?

El clătină din cap.

– Nu văd de ce i-aș fi spus.

– Nu știu, credeam...

Gideon oftă, nerăbdător.

– N-am venit aici ca să discutăm despre serviciu, Laura. Putem face asta mâine, la birou.

– Deci, slujba e în continuare a mea?

– Da.

– Îți mulțumesc, zise ea, oftând recunoscătoare.

El expedie cu un gest mulțumirile ei, din ce în ce mai nerăbdător.

– Poate că acum putem în sfârșit să vorbim despre noi?

Ea înghiți în sec:

– Noi?

– Da, tu și cu mine. Sau poate fac o confuzie?

Se ridică în picioare, umplând întreaga cameră cu umerii lui largi.

– Am avut impresia că suntem atrași unul de altul; m-am înșelat,

Laura?

Vocea lui era blândă, iar privirea ochilor lui cenușii mângâia chipul ei îmbujorat.

– Nu. Adică, nu în ce mă privește. Dar tu... se poticni, mușcându-și buza de jos.

– Eu? o privi el întrebător.

– Ei bine, tu nu ești atras de mine, îl contrazise ea iritată, suportând cu greu ideea că remarcase .

– De când ai devenit expertă în aprecierea sentimentelor mele? replică el sarcastic.

– Nu... nu sunt. Doar că... m-am gândit... Toată lumea știe că tu și domnișoara Wilde sunteți...

Gideon se încordă.

– Ce știi tu despre mine și Petra?

Laura se clătină în fața furiei lui reci, arogante.

– Eu... Doar ce mi s-a spus.

– Adică bârfe de la birou, clarifică el lucrurile. Încă n-ai aflat că zvonurile de felul ăsta sunt sau false, sau depășite?

Ea clipi nervos de câteva ori, tulburată că i se părea cumva mai apropiat, iar parfumul aftershave-ului lui devenise dintr-o dată perceptibil.

– Vrei să spui că tu și domnișoara Wilde nu mai sunteți împreună?

– Da, asta vreau să spun, aprobă el încruntat.

– Dar...

– Da? El se apropie și mai mult. Acum o ținea de brațe, iar respirația

lui caldă mișca șuvițele roșii ale părului ei.

– Acum ce facem, Laura?

Gideon continua s-o țină în brațe, iar respirația ei se îngreună.

– Te-am văzut... adică am văzut o poză cu tine și cu domnișoara Wilde.

El o mușcă ușor de lobul urechii.

– Într-o revistă, se luptă ea să-și păstreze sângele-rece, încercând să ignore plăcerea provocată de buzele lui, simțindu-se straniu, ca și cum ar fi fost pe cale să se înece. Ați fost împreună la premiera filmului "Prieten și dușman".

– Asta s-a întâmplat acum mai bine de o lună.

Buzele lui coborau acum pe obraz, apropiindu-se de gura ei. I se părea că așteptase acest moment de când se întâlniseră prima oară, dar nici în visele cele mai nebunesti nu sperase că și Gideon ar putea simți la fel, că dorința ei ar putea fi împărtășită.

– Deci, te-ai despărțit de domnișoara Wilde? insistă ea.

– Pentru Dumnezeu, Laura! N-am chef să vorbesc despre Petra când fac dragoste cu tine.

Făcea dragoste cu ea? Da, exact asta făcea! Mâna lui se așezase posesiv pe pieptul ei, simțindu-i ritmul nebunesc al inimii, efectul devastator pe care-l avea asupra ei.

– Eu credeam... Credeam că ești îndrăgostit de ea.

A vorbi despre cealaltă femeie părea singura metodă de a-l opri pe Gideon să facă dragoste cu ea atunci și acolo, pentru că efectul pe care-l avea asupra ei era prea covârșitor. Cu un oftat adânc, el o eliberă.

– Petra și cu mine am petrecut trei săptămâni împreună în Bahamas, și am constatat că nu ne iubeam.

Privirea lui coborî lent pe curbele delicate ale corpului ei.

– Deși nu se poate spune că nu exista atracție fizică.

Era clar, nu putea spera s-o iubească așa cum îl iubea ea! Auzise că uneori o privire e de-ajuns pentru a te îndrăgosti de cineva. Dar Gideon

era prea cinic pentru a se îndrăgosti din nou cu atâta ușurință. Iar ea nu era genul care să intre cu ochii închiși într-o aventură, oricât de mult l-ar fi iubit.

— Eu... Pot să-ți ofer ceva de băut? O cafea sau un ceai?

El zâmbi ironic, arătând că a înțeles motivul întrebării.

— N-ai niște whisky?

— Nu știu, nu sunt sigură. Așteaptă puțin. Cred că mama a cumpărat o sticlă, de Crăciun. Îl privi îngrijorată. Whisky-ul se strică?

— Nu, din câte știu eu. Se așeză din nou în fotoliu. Fratele tău nu bea? Ea ridică din umeri.

— Ba da, un pic. Atunci când e acasă. În ultimii doi ani, a fost în America.

— Cred că am să risc un pahar de whisky. Se instalează confortabil, descheindu-și sacoul și întinzându-și picioarele în față.

— Ce face fratele tău în America?

— După știința mea, își schimbă iubitele la fel de des precum cămășile, zâmbi Laura.

Gideon nu-i răspunse la zâmbet.

— Lucrează în continuare în publicitate?

— Da. Nu știam că-l cunoști personal. Descoperi o sticlă de whisky pe jumătate plină în fundul unui dulap, luă un pahar și-l umplu cu lichidul arzător.

Gideon privi amuzat paharul.

— Intenționez să plec de aici pe picioarele mele, nu cărat în spate, o tachină el. Ce-ar spune vecinii tăi?

Laura se uită la cantitatea apreciabilă de whisky pe care i-o turnase. Se înroși.

— Vrei să mai vărs din el?

— Am să beau cât am să pot, iar restul o să rămână în pahar.

Laura se simțea prost. Tot ce făcea era greșit, se comporta ca o școlăriță stângace. Dar asta pentru că nu era obișnuită să primească vizita

unui bărbat, mai ales a unuia ca Gideon.

— Ai spus că-l cunoști pe fratele meu.

— Nu, n-am spus asta. Știu că a lucrat în departamentul nostru de publicitate, dar nu l-am cunoscut personal. Îmi aduc aminte că lui Clive Bradley i-a părut rău să-l piardă.

— Așa a fost Martin întotdeauna, incapabil să se fixeze undeva. Tatăl meu a lucrat în marină, și cred că de la el a moștenit Martin dorul de ducă.

— Însă tu nu?

— N-am curaj, admise ea cu onestitate.

— Dar ți-ar plăcea să călătorești?

— Cui nu i-ar plăcea? ridică ea din umeri.

— Mie, de exemplu, se strâmbă el.

— Asta pentru că tu... Se opri, încurcată. Îmi pare rău.

— Pentru că eu ...?

Lui Gideon nu-i plăceau frazele rostite doar pe jumătate, în timp ce ea nu părea în stare să se exprime altfel.

— Tu călătorești de obicei singur și aproape numai pentru afaceri, reuși ea să spună.

Privirea lui se înveseli.

— Vrei să spui că ar trebui să iau pe cineva cu mine?

— Nu, nu asta...

— De exemplu, pe tine?

— Nu!

— De ce nu? Doar ești secretara mea.

— Numai pentru un timp, se apără ea indignată. Cum îndrăznește să insinueze că se autopropunea ca însoțitoare?

— Aș putea aranja să rămâi permanent cu mine.

Temperamentul ei interveni din nou ca s-o salveze, sau ca s-o distrugă, în funcție de modul în care privea lucrurile. Scoase plicul cu demisia din buzunarul de la spate al blugilor:

— Poate totuși ar trebui să iei asta înapoi, domnule Maitland, spuse ea ferm. N-am intenția să...

— ... devii obiectul de amuzament al unui om bogat, încheie el pe un ton sec. Dar să știi că nu mă amuzi, Laura.

— Cu atât mai bine! Ia asta și pleacă!

Expresia chipului lui se înăspri.

— Nu-ți forța norocul, Laura, o sfătui el liniștit. S-ar putea să reacționez ca și cum te-aș crede.

Ea inspiră profund, înfuriată. Ce om! El știa probabil cât de mult își dorea să-și păstreze slujba. Mâna ei tremura.

— Nu văd cum aș putea continua să lucrez pentru tine, când îți închipui că urmăresc aventuri. Te rog, ia asta.

— Laura...

— Te rog, Gid... domnule Maitland.

Ținea mâna întinsă, oferindu-i demisia, așteptând ca el s-o ia și să plece.

— Bine Laura, ai câștigat, oftă el.

— D ... da?

— Deocamdată, n-ai să mai fii secretara mea. Acum, putem ieși undeva să mâncăm? Întrebă el nervos.

Laura se încruntă.

— Nu-mi accepți demisia?

— Dacă insiști... oftă el din nou. Luă plicul și-l rupse în patru. Vrei să arunci undeva hârtiile astea?

— Da, încuviință ea grăbit.

— Ai vreun restaurant favorit?

— Prefer mâncarea englezească.

— Atunci, ia-ți haina. Mi-e foame.

Laura se grăbi să se îmbrace, înainte ca el să se răzgândească. După discuția avută, nu-și închipuise că va mai dori să ia masa cu ea.

— Ne întoarcem târziu? Îl întrebă ea, în timp ce o ajuta să-și îmbrace

haina. Nu i-am spus mamei că voi ieși în oraș...

— Pentru că n-aveai de gând să ieși, completă sec Gideon, coborând pe scări alături de ea. La ce oră se întoarce mama ta?

— Pe la unsprezece și jumătate.

— Atunci, o să te aduc înapoi înaintea ei ca ea să sosească.

Restaurantul în care intrară, douăzeci de minute mai târziu, era genul de local în care oamenii vânați de presă se puteau simți în largul lor, știind că niciun reporter n-ar fi putut vreodată să-i treacă pragul. Li se oferi un separeu liniștit, la capătul salonului, iar Gideon se așeză lângă ea, și nu în fața ei, cum ar fi fost de așteptat. Bancheta era destul de lungă dar, chiar și așa, i se părea că Gideon se afla periculos de aproape. Când chelnerul veni să ia comanda, ceru același lucru ca și el — friptură, salată și pepene galben — neîndrăznind să-i spună că mâncase deja. Putea să lase totul în farfurie, va pune lipsa ei de apetit pe seama emoțiilor.

Era într-adevăr emoționată. Gideon îi ignora complet pe ceilalți oameni din restaurant, deloc impresionat de faptul că femeia de la masa alăturată era realizatoarea unui popular show de televiziune, iar bărbatul care stătea puțin mai departe era un celebru regizor de film. Oriunde s-ar fi uitat, Laura recunoștea oameni pe care-i văzuse la televizor sau prin reviste. Din câte se părea, ea era singura anonimă, singura care nu prea avea ce căuta acolo!

— Relaxează-te. Gideon se răsuci spre ea, privind-o preocupat. Nu-ți place aici?

— E... Nu, admise ea.

— Atunci, plecăm.

— Nu, te rog. Îl prinse de braț, ca pentru a-l opri să se ridice.

— Dar, dacă nu-ți place aici...

— M-am simțit intimidată la început, dar mi-a trecut.

— Ești sigură?

— Da, aprobă ea entuziast.

— N-ai de ce să fii intimidată, Laura. Ești la fel de îndreptățită să te afli

...aici ca oricine altcineva.

Ea și-ar fi dorit să-l creadă, dar nu putea scăpa de încordare. Cu toate acestea, felul senzual în care degetele lui se jucau cu ale ei o făcea să fie mai puțin atentă la locul unde se afla.

Nimeni de la serviciu nu va crede că luase masa cu Gideon Maitland. Asta era bine, pentru că nu numai că n-avea intenția să spună cuiva, dar chiar și ei însăși îi venea greu să creadă! Janice spusese că Gideon nu fusese niciodată interesat de fetele de la birou, prin urmare era prima care-i atrăsese atenția. Asta nu putea însemna decât că o place, nu exista altă explicație.

— N-a fost chiar atât de rău, nu-i așa? întrebă el pe un ton glumeț, în mașină, pe când o conducea înapoi acasă.

— A fost minunat.

Într-adevăr, după ce-i trecuse timiditatea inițială, se simțise foarte bine... Discutaseră despre tot felul de lucruri. Descoperise că Gideon avea o minte foarte dinamică și că era interesat de o mulțime de subiecte care depășeau cu mult sfera preocupărilor lui profesionale.

— Ar trebui să mai ieșim împreună, spuse el.

Era clar, nu voia s-o mai vadă! Acesta era un mod politicos de a o anunța că nu va mai fi invitată. De câte ori nu auzise "ar trebui să mai ieșim împreună", pentru ca apoi să nu mai primească nicio veste de la băiatul care-i spusese asta!

— Măine?

— Măine? întrebă ea, uimită.

— Da. Gideon zâmbea, dar Laura observase că aceste zâmbete nu reușeau decât rareori să alunge răceala din ochii lui. Vrei să iei cina cu mine mâine?

— Aș fi încântată!

În seara aceea, rămase trează până târziu, întrebându-se de ce n-o sărutase la despărțire. Cu câteva ore înainte nu fusese atât de reținut, dar poate că felul manierat în care îi urase "noapte bună" fusese o modalitate

de a-i arăta că abandonase presupunerea brutală că ea își dorește să devină amanta lui.

Când reuși în sfârșit să adoarmă, era aproape dimineată.

A doua zi, la serviciu, atitudinea lui Gideon îi dădu de înțeles că relațiile personale erau strict delimitate de cele personale. Ei îi convenea acest comportament, deși îi venea greu să creadă că omul acela rigid și autoritar alături de care lucrase toată ziua era unul și același cu bărbatul atrăgător și senzual pe care de-abia aștepta să-l întâlnească.

— Bună ziua, Laura.

Domnul Courtney intrase în biroul ei și o privea jovial.

— Domnule Courtney, răspunse ea rigid, neavând mare încredere în buna dispoziție a acestuia.

El izbucni în râs, arătând dintr-o dată mai tânăr.

— Încă mai ești înfuriată?

— Firește că nu, răspunse ea întepat.

El o privi deschis, fără să se prefacă preocupat de altceva.

— Din câte văd, Gideon a reușit să te facă să arăți mai feminin. Nu suport să am în preajmă tinere afectate.

Laura își păstrase decizia de a îmbrăca haine mai potrivite cu vârsta ei; renunțase la taioarele de culoare închisă, își lăsase părul liber și se machiase ușor, dar atractiv. Se înroși sub privirea apreciativă a bărbatului.

— Nu v-a cerut nimeni să mă suportăți! izbucni ea.

James Courtney continua să zâmbească, netulburat.

— Îmi plăci, Laura, ești promptă.

Deci, Gideon avusese dreptate, lui James Courtney îi plăcuse felul cum îl înfruntase cu o zi în urmă. Ea nu-și propusese să-și facă un obicei din impertinența față de el, dar omul ăsta pur și simplu stârnea tot ce era mai rău în ea.

— Dacă aș fi fost un pic mai tânăr, ți-aș fi cerut eu însumi o întâlnire, adăugă el glumeț.

— Dacă ați fi fost un pic mai tânăr, nici n-ar fi fost nevoie.

El ridică din sprâncene:

– N-ar fi fost nevoie?

– N-ați mai fi fost atât de certăreț, răspunse ea curajos. Ați fi găsit o femeie care să vă pună la punct.

De data asta, el râse în hohote:

– Cred totuși că am să te invit să ieși cu mine. Serile mele ar fi mult mai interesante.

– Eu n-am nimic de spus în legătură cu asta? întrebă Gideon, ieșind din biroul lui și cuprinzând cu o mână umerii Laurei.

Această intimitate afișată în fața socrului lui o făcea pe Laura să se simtă nu tocmai confortabil, dar James Courtney nu părea deloc deranjat.

– Ai vreo obiecție? îl întrebă el pe Gideon.

– Cred și eu! aprobă acesta convingător.

– Prin urmare, ai reușit s-o zăpăcești aseară?

Laura îi privi iritată.

– Nu-mi place să se vorbească despre mine ca și când n-aș fi de față, spuse ea caustic. Dacă țineți neapărat să discutați pe seama mea, vă rog să vă duceți în celălalt birou.

– Cum ai reușit să supraviețuiești serii trecute, Gideon? ironiză James Courtney replica ei nervoasă.

– M-am descurcat, răspunse târăgănat Gideon.

– Sunt sigur, chicoti bărbatul mai vârstnic. Cred că mi-ar plăcea o versiune mai coaptă a acestei tinere domnișoare, ca să-mi condimentez un pic existența.

– Mama Laurei e văduvă, îi spuse Gideon.

– Daaa? Courtney părea foarte interesat. Mama ta îți seamănă vreun pic, Laura?

Ea îl privi încruntată. Nu i-ar îngădui niciodată acestui om să se apropie de mama ei.

– Da, știe să se apere de cei cu maniere grosolane!

– Poate ai putea să mi-o prezinți?

– Eu...

– Nu cred că răspunsul Laurei a fost prea politicos, interveni ferm Gideon. Ce spui, Laura? îi zâmbi el.

– Poate că nu, admise ea reticentă.

– Hai să mergem în biroul meu, James. Mi se pare că ai talentul de a scoate ce-i mai rău din Laura.

– Iar tu tocmai dimpotrivă, fiule. Arată încântător, îl mai auzi ea spunând pe James Courtney, înainte ca Gideon să închidă ușa.

Ce om insuportabil! Și avea pretenția să-l prezinte mamei ei! Nu i l-ar prezenta nici dacă...

– Te rog, Laura, sper că n-o luăm de la capăt! Vocea lui Gideon, care se auzea din interfon, îi curmă firul gândurilor.

Ea nici nu se gândise să-și prezinte din nou demisia. James Courtney fusese la fel de nepoliticos față de ea. Primise ce meritase!

– Nu, domnule, răspunse ea asigurându-l că n-are de gând să plece nicăieri.

Râsul lui James Courtney se auzea chiar și prin ușa închisă. Ce om detestabil!

În următoarele câteva zile, Gideon o trată cu aceeași politețe rezervată. Chiar și atunci când se întâlneau seara, discutau numai despre subiecte oarecare, iar Gideon nu făcea nicio încercare s-o sărute sau s-o atingă. Cele mai intime momente apăreau atunci când Gideon o atingea pentru o ajuta să urce în mașină.

Asta era înnebunitor pentru ea! Ea voia s-o sărute și i se părea că, cu cât își dorea mai mult acest lucru, cu atât scădea probabilitatea să se petreacă. El se asigura de fiecare dată că o va vedea din nou, era mereu curtenitor și, totuși, seara se încheia invariabil cu un "noapte bună" politicos. Simțea că, dacă nu se va hotărî s-o sărute, se va face iarăși de râs, implorându-l.

În după-amiaza zilei de vineri, ajunsese într-un asemenea grad de

surescitare, încât tresărea de fiecare dată când se deschidea ușa sau auzea soneria telefonului. Iar faptul că mama ei avea așteptări atât de mari de la această relație, nu era de natură s-o calmeze. N-ar fi vrut ca mama ei să știe despre serile ei cu Gideon, însă acesta continua s-o invite în oraș, așa că a trebuit să-i spună cu cine se întâlnea.

Urma să se întâlnească din nou cu Gideon, dar nu știa unde vor merge. El venea întotdeauna cu câte o surpriză, mergeau la spectacole de teatru sau de balet, iar ea nu-și putea da seama cum reușea să facă rost de bilete fără rezervări, într-un timp atât de scurt. Bănuia că reținuse biletele pentru a merge cu altcineva, cu Petra Wilde, de exemplu.

Cel puțin, scăpase pentru o vreme de aparițiile sâcâitoare ale lui James Courtney, care plecase de câteva zile într-o călătorie de afaceri, în nordul Angliei.

Când telefonul sună pentru a douăzecea oară, ridică febril receptorul.

– Biroul lui Gideon Maitland, vorbiți cu secretara lui.

– Nigel Jennings, răspunse vesel cealaltă voce. Ce mai faci, Laura?

– Bine, mulțumesc. Mă tem că Gid... domnul Maitland nu e aici și nu cred că va reveni în după-amiaza asta.

– Foarte bine. Am să fiu acolo în cinci minute.

– Dar, Nigel... protestă el, dar bărbatul deja închisese.

Așeză încet receptorul în furcă. De ce Dumnezeu ar fi vrut s-o vadă Nigel Jennings?

Bărbatul ajunsese mult mai repede decât promisese, dat fiind că nu trebuia decât să urce un etaj.

– Am venit să te văd pe tine, spuse el, așezându-se pe marginea biroului ei. Și sunt bucuros să constat că zvonurile nu erau deloc exagerate.

– Despre ce zvonuri e vorba? se încruntă Laura.

– Despre cele referitoare la noua și încântătoare imagine a Laurei Jamieson, râse el.

– Lingușitorule! Laura se făcuse stacojie.

– E adevărat. Arăți încântător. Toată compania se întreabă care sunt motivele schimbării. Majoritatea femeilor crede că ești îndrăgostită, iar cei mai mulți dintre bărbați cred că ți-ai dat seama, în sfârșit, cât de fermecătoare poți fi.

– Cu siguranță, motivul numărul doi, râse ea, acceptând complimentul.

Știa că rochia de culoarea ciocolatei, cu decolteul drept, destul de generos, îi venea bine, dar nu se considera deloc fermecătoare. De fapt, se întreba adesea ce văzuse Gideon la ea.

– Știam eu! se hlizi el. Acum, referitor la petrecerea firmei, de săptămâna viitoare...

– Nu s-a contramandat?

– Nu, o să se țină, o informă Nigel. Mă întrebam dacă ai vrea să mergi cu mine... adăugă el, privind-o plin de speranță.

Ea își mușcă buzele, neștiind ce să răspundă.

– Nu știi, eu...

– Trebuie să mergi, Laura, insistă el nerăbdător.

– Eu...

– Laura va merge, vorbi Gideon din spatele lor. Cu mine, preciză el. Nigel se încruntă, încercând să înțeleagă.

– Aș fi bucuros să merg la petrecere cu Laura, Gideon.

– Sunt sigur de asta, răspunse celălalt bărbat, dar eu n-am invitat-o pe Laura din obligație, ci pentru că așa vreau.

Laura pufni, iritată de faptul că își afirma cu atâta lejeritate familiaritatea cu ea.

Nigel rămăsese cu gura căscată:

– Înțeleg... N-am știut că... Vreau să spun... Ce naiba vreau să spun?

– Mă aștept că, atunci când vei fi rezolvat această dificilă problemă, spuse ironic Gideon, să te întorci la treabă.

Terminându-și replica, intră în biroul lui și închise ușa după el.

Laura era extrem de enervată. În acel moment, Gideon o înfuriase cum numai James Courtney mai reușise până atunci.

– Dacă invitația ta rămâne valabilă, Nigel ...

– Nu cred că ar fi o idee bună, rosti el printre dinți. Gideon... s-a exprimat destul de clar în acest sens.

Ea se simțea ca și cum ar fi devenit dintr-o dată inamicul public numărul unu. Fără îndoială, așa o privea acum Nigel.

– Se prea poate să fie așa, dar asta nu înseamnă că eu sunt de acord cu el.

– Nu, recunosc el încet. Uite ce e, Laura, dacă voi tocmai v-ați certat, n-aș vrea ca eu să fiu prins la mijloc, bine?

Avea dreptate, nu era corect din partea ei să-l implice și pe el. Ea și Gideon nu se certaseră încă, dar avea sentimentul că o vor face în viitorul foarte apropiat. Se strădui să zâmbească:

– Îți mulțumesc pentru invitație Nigel, dar mă îndoiesc că am să vin.

El o privi sceptic, oftând adânc.

– Dacă aș fi știut despre tine și...

– Nu e nimic de știut, răspunse ea repede. Pur și simplu am uitat că Gid... domnul Maitland s-a oferit să mă însoțească, în cazul în care m-aș hotărî să mă duc.

Nigel ridică din umeri, în timp ce o ștergea mental de pe lista lui de femei disponibile. Pe viitor, va fi extrem de indisponibilă în ceea ce-l privea, asta se putea citi limpede pe fața lui.

– Cred că am să urmez sfatul lui Gideon și am să mă întorc la lucru.

Se opri în ușă, privind-o:

– Dacă vrei să știi părerea mea, ești prea bună pentru el, nu te merită.

El nu se lăsase păcălit nicio clipă de explicațiile ei, și crezuse probabil că relația lor era mai intimă decât în realitate. Iar Gideon făcuse totul ca să întărească această falsă aparență.

Nici măcar nu bătu la ușă atunci când intră în biroul lui, dar își înghiți cuvintele, văzând că vorbea la telefon.

El o privi tăios, continuând să vorbească.

– Da, da, știu. Uite ce e, nu sunt singur, spuse el iritat, întorcându-se cu spatele la Laura. Cam o săptămână. Asta nu va folosi la nimic. Petra, pentru Dumnezeu!

Părea furios.

Laura înghiți în sec. Vorbea cu Petra Wilde! Deci, încă se mai vedea cu cealaltă femeie! Ieși din cameră albă ca varul și se așeză la biroul ei. Gideon îi spusese că totul se terminase între el și frumoasa actriță și totuși acum vorbea cu ea.

– Laura, te rog să vii puțin în biroul meu, îi ceru el pe un ton calm, vorbind din spatele ei.

Ea clipi, încercând să-și oprească lacrimile.

– Eu... am mult de lucru. Am...

– Acum, Laura, insistă el cu aceeași voce calmă, deschizând ușa pentru ea.

Arăta îngrozitor, era sigură de asta. De fiecare dată când plângea, nasul i se înroșea și obrazul i se acoperea de pete, iar machiajul probabil i se întinsese pe toată fața.

Cu toate acestea, trecu pe lângă el cu capul sus, tresărind ușor când o prinse de mână, împiedicând-o să se așeze și întorcând-o cu fața spre el.

– De ce plângi, Laura? o întrebă el mișcat.

Ea își înăbuși un suspin.

– Nu plâng, răspunse, fixând cu privirea un nasture al sacoului lui.

– Mie așa mi se pare. Ești supărată din cauza a ceea ce i-am spus lui Nigel? Vocea lui era blândă.

– Din cauza asta și... și... vorbeai cu Petra Wilde!

Laura își ridică privirea, dar și-o plecă imediat, realizând cât de aproape era el.

El izbucni în râs:

– Ești geloasă, Laura? o necăji el.

– Da! Adică nu, nu știu, răspunse ea fără convingere.

– N-ai niciun motiv să fii geloasă pe Petra. A aflat de la o prietenă că acum ies în oraș împreună cu o roșcată foarte atrăgătoare, o tachină el. Se pare că acest lucru a deranjat-o. Cât despre Nigel, ce zici, n-am și eu dreptul să fiu un pic gelos?

Laura clipi, neîncrezătoare:

– Tu? Gelos? Pe Nigel?

– De ce nu? Gideon o trase mai aproape, astfel încât coapsele lor se atingeau. În ultima vreme, mă împiedic mereu de el prin birou.

– S-a întâmplat de numai două ori.

– Asta înseamnă mult prea mult, mârâi el.

– Ești foarte arogant.

Apropierea lui deșeptase din nou în ea acea reacție tulburătoare.

– Nici măcar nu m-ai întrebat dacă vreau să merg cu tine la petrecerea companiei.

– Cu cine altcineva ai fi putut merge?

– N-aveam de gând să mă duc, se plânse ea.

– Ei bine, acum ai să mergi, și anume cu mine.

– Gideon...

– Laura... o imită el ironic, aplecându-se s-o sărute.

Petra Wilde și Nigel îi dispărură complet din minte la atingerea senzuală a buzelor lui Gideon. Sărutul acela era exact așa cum se așteptase, iar ea tremura, nemaiputând să se controleze. Pulsul i se accelerase, iar simțurile explodaseră; se agăța slăbită de umerii lui largi, iar tălpile ei aproape nu mai atingeau podeaua, căci Gideon o ținea strâns în brațe, lipită de el.

– Deci? întrebă el înăbușit, abia regăsindu-și suflarea.

Buzele ei încă pulsau în urma sărutului lui posesiv.

– Eu... Am să merg cu tine la petrecere, răspunse ea cu vocea înecată.

Capitolul 4

Gideon o îndepărtă de el și-și aranjă părul negru care-i venise în ochi când o sărutase.

– Atunci, rămâne stabilit, zâmbi el.

Laura se topi la vederea zâmbetului lui.

– Da, răspunse ea pe nerăsuflăte.

El aprobă din cap, așezându-se la birou, reluându-și atitudinea de om de afaceri ocupat.

– Acum, referitor la seara asta...

– Da?

– Întâlnirea noastră a căzut, oftă Gideon. Nu face figura asta, spuse el, observându-i dezamăgirea. Nici mie nu-mi convine, dar trebuie să iau masa cu un client.

– A...

– Da. Gerry Bernstein a venit la noi din Statele Unite.

Laura auzise vag despre el.

– E un om foarte important.

– Da. În mod normal, nu eu ar trebui să mă ocup de el, dar James fiind plecat...

– Înțeleg, zâmbi ea senină. Ne vedem mâine?

Știa că e prea insistentă, dar nu se putea abține, își dorea prea mult

să fie din nou singură cu el cât mai curând și de preferință nu la birou, ci undeva unde să nu existe pericolul de a fi întrerupți.

– După-amiază, nu. Mâine e ziua liberă a dădacei lui Natalie. De obicei, James o scoate la plimbare sâmbăta, dar el se va întoarce abia duminică...

– Dar n-am putea să... Ea se opri brusc, mușcându-și buza.

– Da? Ochii lui cenușii o priveau întrebător.

– Voiam să-ți propun să ieșim toți trei, tu, Natalie și cu mine; râse nervos; a fost o idee ridicolă.

– Îți plac copiii? întrebă el aspru.

– Există cineva căruia să nu-i placă? ridică ea din umeri.

– Da! spuse el sec. Dar ție îți plac?

– Mie... Da, aprobă ea.

– Atunci, trebuie neapărat să vii cu noi. Nataliei îi place să meargă la Zoo. Îi plac animalele.

Laurei nu-i venea să creadă! Gideon o invitasе undeva împreună cu el și cu fiica lui. Era deja nerăbdătoare s-o cunoască pe micuță.

– Nu te deranjează faptul că am o fiică?

– Nu, răspunse ea imediat. Așa ai crezut?

– Pe unele femei le deranjează.

Pe Petra Wilde, de exemplu? Trebuia să înceteze cu gelozia față de această femeie. O chinuia și nu putea decât să dăuneze relației ei cu Gideon. O, dacă Petra n-ar fi fost atât de frumoasă!

– Dar pe tine nu? insistă el.

– Pe mine nu, îi răspunse ea cu un zâmbet cald.

– Atunci, am să te sun mâine după-amiază ca să mergem cu toții la Regent's Park Zoo. Ar trebui să te duci acasă, Laura, e trecut de cinci.

– A, da. Atunci, ne vedem mâine? Ezitase și se oprise în ușă, dorindu-și ca el s-o sărute din nou.

El nu făcu însă niciun gest.

– Pe la două, dădu el din cap, deja concentrat asupra dosarelor de pe

birou. Ai putea să te întorci împreună cu noi pentru cină, adăugă absent.

Laura reveni în biroul ei învăluită într-o aură de fericire, gândindu-se la ziua următoare. Nu numai că o va întâlni pe fiica lui, dar fusese invitată și la el acasă.

— Pare ceva serios, comentase mama ei când auzise despre invitație.

Luaseră masa de seară, iar acum petreceau o seară liniștită împreună, pentru prima oară în acea săptămână.

— În ceea ce mă privește, așa și este, admise Laura, dar cu Gideon e greu de spus. El poate fi o companie încântătoare, dar dincolo de aparențe, se poate simți acea asprime a lui, pe care am observat-o încă de la început.

— Hmm, se încruntă mama ei. E un tip ciudat. Nu-mi pot de seama ce-i cu el. Nu pare dornic să aibă o aventură cu tine...

— Mamă! o avertiză Laura.

— Nu fac decât să constat un fapt, draga mea. Dacă ar vrea o relație efemeră, ce nevoie ar avea să ți-o prezinte pe fiica lui? Crezi că e posibil să se fi îndrăgostit de tine?

Ea își aminti sărutul, ironiile lui tandre, faptul că se recunoscuse "un pic" gelos pe Nigel. Dar asta însemna dragoste? Nu, nu credea așa ceva.

— Poate că pentru el reprezintă atracția noutății, ridică ea din umeri. În fond, nu sunt tocmai genul lui, nu-i așa?

— Bărbații ca Gideon Maitland nu au un anume "gen", dragă. Sper să nu te faci să suferi.

Laura zâmbi.

— Nu spuneai tu că o aventură cu Gideon este exact ce-mi trebuie pentru a-mi construi o carieră?

— Nu-mi amintesc să mă fi exprimat chiar așa, Laura. Și apoi, mi-am dat seama că nu asta îmi doresc pentru tine. Firește, multe femei reușesc să se descurce în felul acesta, dar, după ce l-am întâlnit seara trecută pe acest Gideon Maitland, am văzut că nu e genul cu care să te încurci. E foarte dur. Și poartă o mască, care-i ascunde adevăratele sentimente.

Banuiesc că are un temperament îngrozitor.

– Nu, din câte știu eu. Nu l-am văzut niciodată să-și piardă cumpătul.

– Cei ca el sunt cei mai periculoși. Clocotesc pe dinăuntru, iar furia crește și ...

– Încetează, mamă! râse Laura. Gideon nu e deloc așa.

– Nu, probabil că nu, oftă mama ei. Dacă mâine te întâlnești cu el și cu fiica lui, înseamnă că nu mai ieșim la cumpărături?

Ea uitase complet despre sugestia pe care o făcuse atunci când crezuse că își pierduse slujba.

– Putem merge dimineată. El vine să mă ia de-abia la două.

Sfârși prin a cumpăra mai mult decât își putea permite: trei fuste drăguțe, înflorate, și șase bluze de culori diferite, care puteau fi purtate cu fiecare dintre fuste. Își mai luă și o rochie pentru petrecerea organizată de firmă, o rochie verde-smarald, care-i sublinia formele feminine.

– Acum, să facem ceva și cu părul tău, spuse mama ei privind-o critic, după terminarea raidului prin magazine.

– Părul meu e bine așa cum e, răspunse Laura.

– Trebuie aranjat, insistă mama ei, care reuși să găsească un stilist dispus să se ocupe de ea imediat.

Laura se văzu nevoită să admită că meritase efortul. Părul ei, care înainte i se revărsa pe umeri în valuri dezordonate, era acum mai scurt și-i încadra chipul în șuvițe subțiri, dând adâncime pomelilor și subliniind mărimea și culoarea ochilor ei verzi. Mama ei avusese dreptate; pentru prima dată în viața ei se simțea frumoasă.

Atunci când Jaguarul parcă în fața clădirii și auzi pe scări pasul ferm al lui Gideon, inima ei începu să bată mai repede, din pricina emoției. Oare îi va plăcea noua ei imagine? Îi va părea frumoasă și lui?

Fotografia de pe biroul lui Gideon era puțin depășită. Fiica lui Gideon nu mai era bebelușul din poză, ci devenise o fetiță adorabilă. Rochița roz și șorțulețul asortat se potriveau cu dragălașenia ei blondă,

cu ochi mari, albaștri.

Laura le veni în întâmpinare, uitând de impresia pe care spera s-o facă asupra lui.

— O, Gideon, e atât de frumoasă! Atinse ușor degetele grăsuțe îndreptate către ea.

El era îmbrăcat așa cum nu-l mai văzuse niciodată, într-o pereche de blugii vechi și decolorați, cu curea lată de piele și o cămașă neagră de mătase; arăta la fel de bine.

Nu-i trecuse prin cap că o va aduce sus pe Natalie, deși era evident că n-ar fi putu s-o lase în mașină. Natalie o cucerise imediat pe mama ei, iar acum cele două chicoteau împreună. Laura eliberă mâna micuței, întorcându-se spre Gideon.

— E adorabilă, îi spuse ea cu căldură.

— La fel ești și tu, răspunse el. Te-ai tuns, se încruntă el.

Ea îl privi nesigură, neștiind dacă vorbele lui exprimau admirație sau reproș. Dacă nu-i plăcea...

— Da, încuviință ea reticent.

— Îmi place, zâmbi Gideon.

— Da? oftă ea, ușurată.

— Ești foarte drăguță. Acum, hai s-o luăm pe Natalie și să plecăm.

— Bine. Mamă? Întinse brațele către fetiță, încântată să vadă că Natalie nu ezită deloc, ci i se agață de gât cu mânuțele ei dolofane.

— S-o mai aduci pe la noi pe această micuță fermecătoare, spuse mama Laurei.

— Bine, răspunse răstit tatăl fetei. Laura, ești gata?

Mama Laurei ridică din sprâncene, uimită de irascibilitatea lui. Laura ridică din umeri. Ea știa de ce se purta astfel. În următoarele câteva ore, descoperi că Gideon își iubea fiica într-un mod ciudat, aproape ostil. Comportamentul lui față de ea era neglijent, în cel mai bun caz. Singura ocazie în care și-a arătat afecțiunea față de micuță s-a ivit atunci când aceasta se împiedicase, julindu-se la genunchi destul de tare pentru a

ncepe să plângă. Atunci, Gideon o luase în brațe, cercetând genunchiul care sângera ușor.

— Ar fi trebuit să fii mai atentă cu ea, îi reproșă el Laurei. A fost ideea tu s-o lăsăm să meargă singură.

— Dă-mi voie s-o duc la toaletă, s-o spăl. Cred că am niște plasturi în grădă.

Îndată ce intrară în baie, Natalie se opri din plâns.

— Micuță prefăcută! răsă Laura, atunci când fetița o privi zâmbind. Voi ai ca tati să se îngrijoreze pentru tine, nu-i așa? Tăticul tău te iubește, o asigură ea, curățându-i rana.

O singură zgârietură era mai serioasă, dar și a acolo sângerarea se oprise. Oricum, Natalie nu mai părea preocupată de rană, deși privi cu mult interes când Laura aplică plasturele.

— Rău! declară ea mândră.

Când reveniră la Gideon, acesta abia dacă o învrednici pe fiica sa cu o privire, atent în primul rând la fericirea care radia pe chipul Laurei.

— Îmi pare rău, murmură el.

— Nu contează, răspunse ea. Natalie, arată-i lui tati genunchiul.

— Rău, afirmă din nou fetița.

— Acum e mai bine, Natalie, zâmbi tatăl ei, întorcându-se din nou spre Laura. Eu sunt cel care a fost rău ... Îmi pare rău că am țipat la tine, Laura.

— Ți-am spus, nu contează, răspunse ea, înroșindu-se ușor. Cred că micuței îi e foame.

— Prăjitură! interveni Natalie.

Cei doi oameni mari izbucniră în râs.

— Pe viitor, va trebui să ții cont de faptul că înțelege ce-ți spun, remarcă el, sugerând că spusese unele lucruri pe care fiica lui n-ar fi trebuit să le audă.

Laura jubila auzind că avea în vedere un viitor pentru ei doi, așa că nu se supără deloc când Natalie își vărsă sucul de portocale pe fusta ei cea nouă.

Gideon se aplecă, încercând să curețe pata.

– Îmi pare rău spuse el ridicându-și privirea către ea, iar Laura începu să tremure, simțind pe coapsă căldura mâinii lui.

– Hai să plecăm, murmură Gideon. Vreau să fiu singur cu tine.

Laura voia și ea din toată inima să rămână singură cu el. Deveniseră conștienți unul de celălalt cu o acuitate aproape dureroasă, care trebuia domolită în vreun fel.

În acel moment, Natalie decise că era cazul să arunce cu bucăți de prăjitură, chicotind încântată.

– Nu, domnișoară, n-ai voie să faci asta! Laura îi luă farfuria din față, apoi o șterse cu un șervețel.

– Cred că e timpul să plecăm.

– Mai târziu? o întrebă el cu glas scăzut. Când Natalie va dormi?

– Da... Mai târziu. Ea nu putu rezista căldurii din privirea lui; obișnuita răceală metalică a ochilor lui dispăruse.

Tensiunea acumulată între ei izbucnise atunci când Natalie, arătând cu degetul spre cușca lupilor exclamase: "Cățeluși!", stârnind râsul vizitatorilor aflați prin preajmă.

– Când va crește mai mare va trebui să-i explici diferența dintre câini și lupi, răsese Laura.

– Mama ta ți-a explicat vreodată care e treaba cu lupii?

Laura îl privi atent.

– Mi-a spus că nu e bine să te apropii prea mult de ei.

El aprobă cu un gest, apoi deschise ușa mașinii pentru ca ea să poată urca.

– Ea știe despre Nigel Jennings?

Nigel? Era preocupat de Nigel?

– Nu e nimic de știut.

– Nu?

– Nu! răspunse ea ferm. Ce înseamnă asta, Gideon, e un interogatoriu?

El ridică din umeri.

– Mă întrebam doar dacă ai ieșit vreodată cu el.

– Nu încă, replică ea încordată, dar mai e timp.

– Să înțeleg că te gândești la asta?

– Poate, încuviință ea.

– Și dacă ți-aș cere să nu te mai gândești?

– Ai dreptul să-mi ceri?

– Nu. Uneori mi-aș dori să ne aflăm încă în epoca victoriană. Pe vremea aceea, femeile își știau locul.

– La cratiță și în patul stăpânului? Te gândești Gideon, reluă ea înfuriată, că dacă am fi trăit acum o sută de ani ai fi putut, ca șef al meu, să-mi poruncești să mă culc cu tine?

– Ideea de a face dragoste cu forța nu m-a atras niciodată, răspunse el aspru, alb la față în ciuda bronzului intens, cu privirea tăioasă ca o lamă de oțel.

– Mă surprinde să aflu asta, îl jigni ea, înfierbântată.

Privirea pe care el i-o adresa în loc de răspuns spunea mai mult decât o mie de cuvinte.

Laura se întoarse privind pe geamul de pe partea ei. Ce Dumnezeu făcea, de sărise astfel la Gideon numai pentru că își îngăduise s-o întrebe despre Nigel Jennings ? Era o ceartă stupidă, fără rost, care ar fi putut s-o despartă de Gideon pentru totdeauna.

Se temea că o va duce direct acasă la ea, dar el se îndreptă spre Hampstead. Casa lui era un adevărat palat, întreținut de o armată de servitori. Interiorul era amenajat cu gust și părea să poarte amprenta unei mâini de femeie.

Laura se simțea pierdută în atmosfera opulentă, servitorii o stânjeneau, iar aerul distant și autoritar al lui Gideon îl îndepărta și mai mult de ea.

– Ia loc, dacă vrei, o invită el rece. Mă duc s-o chem pe Jane, să-i facă baie Nataliei.

Laura ar fi vrut să se ofere s-o îmbăieze ea pe micuță, dar știa că el nu va aprecia gestul.

— Cina va fi gata într-o oră, o informă el sec.

Laura își mușcă buzele.

— Vrei să rămân?

El o privi cu răceală.

— Tu vrei?

— Da.

— Atunci rămâi, ridică el din umeri, nepăsător. Vrei ceva de băut? Știu că e de-abia șase și jumătate, dar eu simt nevoia să beau ceva.

— Nu, mulțumesc.

Laura îl privi cum își toarnă un pahar și-l bea dintr-o înghițitură. Își mai turnă o dată, apoi se așeză pe un scaun, față în față cu ea.

— Gideon... îmi pare rău, îi spuse ea rugător, conștientă că ea trebuia să facă primul pas.

— Da? o întrebă el, neimpresionat.

— Da. Am... am spus lucruri stupide, în care nu cred.

— Nu?

— Nu! Eu... Nu sunt obișnuită să mi se pună întrebări despre... despre...

— Despre celălalt? spuse el tărăgănat, cu intenția de a o jigni.

— Nu există niciun "celălalt"! se înroși ea.

— Nu?

— Nu! negă ea cu aprindere.

El ridică din umeri.

— Atunci, de ce ai reacționat așa?

— Pentru că... pentru că m-a deranjat insinuarea ta. Și pentru că, de când te-am cunoscut, mi-am descoperit o irascibilitate de care nu eram conștientă, adăugă ea spășită, dorindu-și ca răceala să dispară din ochii lui.

— O, Gideon...

Se opri, întreruptă de o bătaie în ușă. Era Jane.

– Natalie a făcut baie și a mâncat, domnule Maitland, îl informă aceasta.

El aprobă din cap.

– Am să vin și eu sus imediat.

– Da, domnule. Jane dispăru, închizând ușa în urma ei.

Gideon se ridică.

– Mă duc până sus să-i spun noapte bună Nataliei, spuse el rece. N-o să dureze mult.

Laura nu se mai simțise niciodată atât de nefericită. După atitudinea lui Gideon, acel scurt moment de intimitate de la grădina zoologică părea că nu se întâmplase niciodată.

Gideon reveni după un sfert de oră.

– I-am citit Nataliei o poveste, explică el. Nu înțelege niciun cuvânt, dar pare să-i placă să asculte.

– Gideon, vreau să-ți spun din nou că îmi pare foarte rău.

– N-ai pentru ce să-ți ceri scuze, oftă Gideon, trecându-și mâna prin părul negru, deja ciufulit. Se plimba încoace și încolo ca un tigru în cușcă.

– Am fost deplasat...

– O, nu...

– Ba da! insistă el. Ai dreptul să alegi cu cine vrei să te întâlnești.

– Da... aprobă ea încet.

– Așa cum eu nu mă consider obligat să dau socoteală asupra trecutului meu.

Nu putea să-i spună mai limpede cât de puțin însemna pentru el; probabil că sentimentele i se citeau pe chip, pentru că veni alături de ea pe canapea și spuse:

– Asta nu înseamnă că nu mi-ar plăcea să fii cât se poate de interesată de prezentul meu.

Ea se strădui să răspundă cu un zâmbet tonului lui glumeț, nevoind

că el să-și dea seama cât de adânci erau sentimentele ei, cât de mult ar fi vrut să știe ce face el în fiecare moment al zilei. Pentru el, nu era decât încă o femeie pe care o va înlocui probabil la fel de rapid ca pe Petra Wilde.

– Laura?

– Ăăă... Da?

El zâmbi, neobservând tulburarea ei.

– Poate că nu ai observat, dar în momentul de față suntem destul de singuri.

– Așa este, răspunse ea calm, nedorind să pară prea nerăbdătoare.

– Ce-ai face dacă te-aș săruta?

– Ți-aș răspunde la sărut, zâmbi ea.

– Așa sper, spuse el încet, apropiindu-se și mai mult de ea. În cursul unei singure săptămâni, te-ai transformat dintr-un șoricel speriat într-o femeie superbă, zise el gânditor. Nu înțeleg de ce voiai să-ți ascunzi frumusețea în spatele hainelor acelea anoste.

– Poate pentru a ține lupii la distanță, se amuză ea.

El râse:

– N-ai reușit.

– Nu. De fapt, voiam să par matură și eficientă.

– Da. Era cât pe ce să mă las păcălit.

– Dar tu ai o privire pătrunzătoare.

– Foarte pătrunzătoare. Mai ales atunci când este vorba despre roșcate atrăgătoare.

– Nu sunt roșcată, îl contrazise ea pentru a-și masca stânjeneala, părul meu e mai curând castaniu.

– E minunat. Laura... La naiba! mormăi el iritat de Jane, care bătea la ușă pentru a anunța că masa era gata. Mai multă intimitate avem la birou!

Laura nu mai înțelegea nimic. Gideon voia totuși să aibă o aventură cu ea? Acum, așa i se părea. Și, în cazul ăsta, care va fi răspunsul ei? Se temea foarte tare că nu va putea să-l refuze. Se temea, pentru că știa că

va suferi de pe urma unei asemenea relații. Dar ar suferi și mai mult dacă ar spune nu!

– Apropo de birou, reluă Gideon în timp ce mâncau, Diane se va întoarce luni dimineată.

Laura se înecă aproape cu supa.

– D... da?

– Mda, aprobă el din cap. M-a sunat ieri, dar am uitat să-ți spun.

Uitase să-i spună că nu va mai lucra cu el! Luni va reîncepe să lucreze pentru James Courtney. Asta însemna că nu-l va mai vedea aproape de loc.

– Ești foarte tăcută.

– Plimbarea în aer liber m-a cam obosit, se scuza ea.

– Și Natalie era complet epuizată.

Chipul ei se luminează subit.

– E un copil minunat.

– Crezi asta cu adevărat, nu-i așa? se încruntă Gideon.

– Bineînțeles! răspunse Laura, surprinsă.

– Domnișoara Jamieson și cu mine vom lua cafeaua în salon, îi spuse el celui care îi servise la masă. Să nu fim deranjați!

– Nu, domnule. Servitorul stătea drept, ca de lemn, privind undeva în față.

Laura se înroși violent.

– Aș fi vrut să nu fi spus asta, murmură ea când ajunseră în salon. El o să creadă... Servitorii tăi o să creadă...

– Da? întrebă el amuzat.

– O să creadă că vrei să faci dragoste cu mine, izbucni ea înfuriată.

El o prinse de umeri.

– Și ce te face să crezi că nu vreau?

– Eu... Adică... Asta vrei?

– Nu tocmai, râse el ironic. Nu încă.

– N-nu încă?

- Nu-mi place să grăbesc lucrurile.
- Din cauza asta nu m-ai sărutat deloc, toată săptămâna?
- Ai fi vrut să te sărut? o tachină el.
- Nu! răspunse ea arțăgos. Nu n-aș fi vrut! Și nu vreau nici acum. Tu...

Nu reuși să continue, oprită de sărutul lui Gideon. Nu-și putea reprimă dragostea față de acest bărbat, nu se putea abține să nu răspundă sărutului lui sălbatic, care îi răscolea simțurile. Mâinile lui începură să-i exploreze corpul, oprindu-se asupra pieptului, căutând să pătrundă sub cupele sutienului ei de mătase. Niciun bărbat n-o atinsese vreodată atât de intim.

Laura se desprinse din îmbrățișare, șocată.

- Te rog, nu! și se răsuci, scăpând din brațele lui.
- De ce? întrebă el aspru.
- Tu... M-a durut! îl acuză ea, disperată.
- Mincinoaso! o contră el, sărutând-o din nou.

Începu să-i desfacă nasturii bluzei, apoi se descheie la cămașă și prinse mâna Laurei, așezând-o pe pieptul lui. Laura îi simțea mușchii puternici, încordați sub pielea fermă, descoperind pentru prima dată frumusețea și erotismul corpului masculin.

– Te doare și acum? o persiflă el.

– Nu, gemu ea.

– Te forțez să faci ceva ce nu vrei?

– Știi bine că nu... răspunse ea rușinată, amintindu-și insinuarea jignitoare pe care o făcuse atunci când se certaseră.

– Așa mă gândeam și eu, spuse el sarcastic, începând să se încheie la cămașă. Bona lui Natalie va sosi imediat și aș vrea să ne găsească într-o ținută civilizată.

Laura își aranjă în grabă hainele.

– Gideon...

– Ai sărit un nasture.

O încheie el, cu gesturi reci și precise; pe chipul lui nu se mai vedea

nicio urmă a pasiunii care-i unise cu câteva clipe în urmă.

– Gideon?

– Da?

Răceala lui o făcu să se crispeze.

– Nimic. Nimic important. Se răsucii, pentru ca el să nu-i vadă tulburarea.

Gideon o întoarse din nou cu fața spre el:

– Nu sunt iubitul romantic la care te-ai așteptat, nu? o necăji el.

Ea clipi, ca să-și oprească lacrimile.

– Nu. Adică... tu...

– Mă iubești, Laura? o întrebă el cu voce scăzută.

Laura făcu ochii mari, dezamăgită. Se dăduse de gol.

– Mă iubești? insistă el.

– Nu! negă ea înverșunată, bineînțeles că nu! Abia dacă te cunosc și...

Gideon o sărută din nou, de data aceasta lent, metodic, în timp ce mâinile lui o mângâiau pe șolduri și pe coapse.

– Mă iubești, Laura? murmură el, mușcând-o ușor de lobul urechii.

– Da, gemu ea neajutorată. Da!

– Adică?

– Te iubesc! icni ea, în timp ce el îi urmărea cu vârful buzelor conturul urechii. Te iubesc, Gideon.

– Și ... Se opri brusc. Cred că Lisa tocmai a sosit. Se îndepărtă puțin de ea. Probabil va fi aici în câteva clipe, explică el.

Laura o antipatiza pe Lisa Harlow, chiar înainte de a o vedea. Era sigură că dacă aceasta nu s-ar fi întors exact în acel moment, Gideon i-ar fi răspuns, mărturisind că și el o iubea.

Dar când cealaltă femeie intră în cameră, antipatia ei deveni și mai profundă. Lisa Harlow era o femeie de vreo treizeci de ani, foarte frumoasă, cu părul roșu ca o flacără; nu arăta deloc ca o dădacă. Ce spusese Gideon despre atenția pe care o acorda roșcatelor foarte atrăgătoare? Iar această femeie trăia aici, cu el, în casa lui!

Capitolul 5

— Intră, Lisa, o invită Gideon pe nou-venita care părea să ezite în ușă.

Femeia intră, mișcându-se cu eleganța unui manechin, îmbrăcată într-o rochie ruginie care-i puneă în valoare silueta; era înaltă, iar acest lucru sporea iluzia de plutire grațioasă pe care o dădeau mișcările ei.

— Nu știam că ești cu cineva... Vocea ei era joasă și atrăgătoare, iar parfumul scump umpluse toate colțurile încăperii.

Laura se simțea foarte tânără și stângace în fața rafinamentului celeilalte femei. Lisa Harlow o privi cu răceală, ca și cum ea ar fi fost gazda, iar Laura un musafir nepoftit, față de care era silită să se poarte politicos.

— Nu face nimic, îi răspunse cu căldură Gideon. Eu și cu Laura stăteam de vorbă.

Stăteau de vorbă? Tocmai îi spusese că-l iubește! Se simți ca și cum ar fi lovit-o.

Participă neatentă la prezentările de rigoare, răspunzând cu răceală la zâmbetul convențional al celeilalte femei. Nu se plăceau una pe cealaltă, era limpede din prima clipă.

— Mă servești cu ceva de băut, Gideon? Lisa se așeză, picior peste picior, arătând limpede că n-are intenția să plece prea curând.

— Bineînțeles. Laura? întrebă el.

– Nu, mulțumesc, refuză ea rigid.

Gideon turnă două pahare de whisky, apoi adăugă apă și gheață, fără a se preocupa de preferințele femeii, încât Laura se întrebă cât de des stătuseră împreună la un pahar, în seri ca aceasta. Gideon îi știa preferințele în materie de băuturi; oare îi cunoștea și alte preferințe, mai intime?

– Mmm, exact cum îmi place, zise Lisa, după ce sorbi din pahar, ca și cum ar fi citit gândurile Laurei și și-ar fi propus s-o irite.

– Spune-mi, Laura, vorbeai din nou, lungind cuvintele, la birou Gideon e la fel de drăguț cum e acasă?

Laura inspiră adânc, privindu-l pe Gideon, care stătea degajat, rezemat de șemineu. El nu vedea că femeia asta o provoca? Evident că nu.

– Da, foarte drăguț, răspunse ea simulând bunăvoința. Cum a fost ziua ta liberă? Întrebă la rândul ei, vrând să-i arate celeilalte femei că ea își petrecuse întreaga zi cu Gideon.

– Foarte plăcută, mulțumesc. Deși, la drept vorbind, nici n-aș avea nevoie de zile libere. Să ai grijă de Natalie e o plăcere.

– Nu-i așa? o aprobă Laura, convinsă.

– Laura și cu mine am dus-o azi la zoo, explică Gideon inocent, pârând să nu fi observat ostilitatea dintre cele două femei.

– Ar fi trebuit să-mi spui, Gideon. Știi că apreciez aceste zile libere, dar n-am cu adevărat nevoie de ele. Îmi pare rău că ți-am stricat ziua, domnișoară Jamieson.

– Dimpotrivă, domnișoară Harlow...

– Doamnă Harlow, o corectă cealaltă femeie.

Laura o privi surprinsă.

– N-am știut că ești căsătorită.

– A, nu mai sunt, spuse aceasta, deloc tulburată. N-am avut norocul de a găsi un soț la fel de bun ca al lui Felicity; îi aruncă lui Gideon o privire caldă, intimă.

Laura înghiți cu dificultate.

— Adică o cunoșteai...

— Eu și Felicity eram foarte bune prietene, o informă Lisa triumfătoare.

— Înțeleg.

— Ești sigură? Întrebă cealaltă femeie, sorbind din pahar.

Laura se uită la Gideon, apoi din nou la Lisa. Cum putea Gideon să nu vadă că femeia aceea, care voia să devină următoarea doamnă Maitland, îi spunea Laurei să renunțe la orice planuri și-ar fi făcut în privința lui? Ar fi putu s-o liniștească pe Lisa, pentru că ea, deși recunoscuse că-l iubește, nu-și făcea iluzii cu privire la finalitatea acestei iubiri.

Se ridică în picioare.

— Cred că ar trebui să plec, Gideon.

— Da, bineînțeles. Te rog să ne scuzi, Lisa.

— Trebuie să discut ceva cu tine, așa că am să te aștept.

— Bine, aprobă el din cap. Mă duc să-ți aduc haina, Laura.

— N-am decât jacheta asta, răspunse ea ca un automat.

Gideon o privi atent, neștiind cum să interpreteze comportamentul ei.

— Atunci, mă duc să-mi iau haina.

Era nemulțumit de ea, era limpede. Dar la ce se putea aștepta? Lisa Harlow aproape se lăudase cu relația lor. Și faptul că se arătase dornică să-l aștepte! Oricât ai fi fost de naiv, n-aveai cum să nu înțelegi ce însemna asta!

Rămasă singură cu cealaltă femeie, își coborî stânjenită privirile, conștientă că Lisa Harlow o studia atent.

— Nu intenționez să-l pierd pentru a doua oară, afirmă aceasta pe neașteptate.

Laura clipi, zăpăcită de acest atac deschis.

— Pofim? Ce vrei să spui?

– Acum cincisprezece ani, am fost destul de proastă încât să renunț la Gideon în favoarea domnului Harlow. Gideon s-a căsătorit cu Felicity, iar eu m-am măritat cu Charles.

– Vrei să spui că tu și cu Gideon.. erați...

– Prieteni. Iar acum îmi doresc să avem o relație mult mai apropiată decât atât. Cred că nu-ți închipui că am grijă de Natalie pentru că am nevoie de o slujbă, nu-i așa? Charles mi-a plătit la divorț o sumă considerabilă. Și trebuie să admiti că, în ceea ce-l privește pe Gideon, am un oarecare avantaj...

– Pentru că locuiești aici, preciză plat Laura.

– Exact, zâmbi cealaltă femeie. Renunță la Gideon, Laura. Altfel, n-ai să te alegi decât cu suferință.

– N-ai niciun drept să...

Expresia Lisei Harlow deveni dintr-o dată extrem de dură:

– Nu te juca așa cu mine, Laura. Te pot distruge fără cel mai mic efort. Și crede-mă, dacă va fi nevoie, am s-o fac.

O credea, bineînțeles, deși nu-i venea să creadă că scena pe care o trăia se petrecea cu adevărat.

– Gideon....

– Vrea să se culce cu tine. Asta îți dorești, o mică aventură?

– Nu e treaba...

– E un amant formidabil, continuă cealaltă femeie, care își reluașe masca politicoasă. Foarte experimentat, poți să mă crezi pe cuvânt.

– Scuză-mă, articolă Laura, foarte palidă, trebuie să plec.

– Laura...

– La revedere, doamnă Harlow.

Deschise ușa cu un gest energetic și, încercând să iasă, se ciocni de Gideon.

– Îmi pare rău, eu... Hei, ce s-a întâmplat? O prinse de umeri, privind-o intens.

– Nimic. Ea privea fix al treilea nasture al cămășii lui. Sunt gata de

plecare.

– Vreau să discut ceva cu Lisa...

– Am să aștept afară, spuse Laura grăbit. Am nevoie de aer curat. Lucrurile pe care i le spusese Lisa îi făcuseră greață.

– Așteaptă aici, îi ordonă el.

– Nu...

– Ba da! insistă el.

Când reveni, după câteva minute, o luă după umeri.

– Nu, te rog! îl împinse, oprindu-și cu greu lacrimile.

– Laura... începu el, încruntat.

– Vrei, te rog, să mă duci odată acasă? Vocea ei era stridentă.

– Bineînțeles. Gideon deschise nervos ușa mașinii, apoi o trânti cu zgomot în urma ei, alăturându-i-se după câteva clipe.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el cu un oftat, după ce condusese în tăcere timp de câteva minute.

– Nimic. Privea drept în față, străduindu-se să nu plângă.

– Nu te cred, spuse el răbdător. A spus Lisa ceva care te-a supărat? Știu că nu e chiar cea mai drăguță persoană din lume.

– Ție cum ți se pare? întrebă Laura, privindu-l acuzator.

– Ce vrei să spui? se încruntă el.

Ea inspiră adânc.

– Tu ce crezi că aş vrea să spun?

– Nu știu, explică-mi.

– E amanta ta? spuse ea, sperându-se în aceeași clipă de enormitatea întrebării.

– Nu.

– Nu?

– Nu, repetă el ferm.

– O, eu credeam... se încruntă ea, consternată. Dar a fost vreodată? întrebă imediat, regăsindu-și stăpânirea de sine.

– Cu mulți ani în urmă, aprobă el din cap. Înainte de a mă însura cu

Felicity.

— Acum, nu mai este?

— Nu.

De ce o crezuse pe cuvânt pe femeia aceea? Lisa Harlow era într-adevăr îndrăgostită evident de Gideon, dar el nu arătase în niciun fel că ar răspunde sentimentelor ei. Dacă ar fi vrut să se însoare cu ea, ar fi făcut-o până acum. Cu toate acestea, în mintea Laurei mai persistau urme de îndoială.

— Ea locuiește în casa ta...

— Da, și de aici se deduce în mod firesc că mă culc cu ea?

— Nu.. dar ați fost amanți.

— Acum mai bine de cincisprezece ani.

— Dar...

— Nu mă culc cu ea, Laura, explică el rece. Dacă binevoiești sau nu să mă crezi, te privește.

— Te ered, dar...

— Atunci, de ce naiba ne certăm? Dacă Lisa a încercat să te facă să crezi altceva, îmi pare rău. Dar nu intenționez să-ți mai dau vreodată explicații asupra actelor mele.

— Îmi pare rău, spuse ea, constatând dezamăgită că ajunseseră în fața casei ei. Îmi pare rău, Gideon, repetă ea, privindu-l cu vinovăție.

— Da, luă el act de regretele ei.

— Ne vedem mâine?

— Da, răspunse el, aplecându-se s-o sărute ușor pe buze. Hai, fugi în casă.

În dimineța următoare, Laura se trezi la soneria telefonului. Se îndreptă bâjbâind către aparatul din sufragerie, știind că duminica mama ei nu se ridica niciodată din pat înainte de unsprezece.

— Laura?

Gideon! Era abia șapte și jumătate.

— E foarte devreme! spuse ea înțepat.

– Știu, oftă el, dar trebuie să plec urgent din oraș pentru vreo două-trei zile. M-am gândit că ai vrea să te anunț.

– Vei fi plecat? își exprimă ea dezamăgirea.

– Până miercuri sau joi, confirmă Gideon.

Asta nu însemna vreo două-trei zile, ci aproape o întreagă săptămână.

– Înțeleg, spuse ea rigid. Călătorie plăcută!

– Asta este tot ce ai de zis? izbucni el.

– Ce altceva aş putea să-ți spun?

– Nimic, firește. Îmi pare rău că te-am deranjat. Laura auzi cum telefonul era închis cu violență.

Iar o făcuse! Gideon avusese grijă să-i telefoneze, și era o vorba despre o călătorie de afaceri pe care n-o putea evita. Trebuia să-l sune înainte să plece.

Lisa Harlow fu cea care răspunse la telefon.

– Gideon e foarte ocupat, Laura, îi spuse aceasta cu răceală. Trebuie să plece și...

– Da, știu, interveni Laura.

– Știi?

– Da. Simțea că cealaltă femeie era descumpănită de faptul că aflase.

– Și nu poți aștepta până când se întoarce?

– Nu, nu pot, replică ea ferm.

– El e sus, și...

– Doamnă Harlow, vreau să vorbesc cu Gideon, repetă ea răbdător.

– Laura...

– Domnă Harlow!

– Foarte bine, izbucni Lisa. Dar să nu-l reții prea mult, are un avion spre Manchester peste câteva minute.

– Am să încerc, o liniști Laura, amabilă. Acum, dacă nu te deranjează...

– Bine, răspunse iritată cealaltă femeie. Am să-l chem la telefon.

Lisa nu mai afișa siguranța din seara trecută. Se așteptase probabil ca

avertismentul ei să fi fost mai eficace.

– Nu uita că trebuie să pleci la aeroport în câteva minute, se auzi în receptor vocea Lisei, care i se adresa lui Gideon.

– Da? Întrebă acesta cu asprime.

– Gideon, îmi pare rău pentru felul cum m-am comportat mai devreme. De-abia mă trezisesem.

El tăcu timp de câteva clipe lungi, dureroase.

– Așa ești în fiecare dimineață?

Laura râse, ușurată de tonul lui amuzat.

– Da.

– Va trebui să ții minte asta.

– Da?

– Cunosc o soluție foarte bună pentru problema ta.

Tonul lui intim o făcu să se înroșească până în vârful urechilor.

– Ai roșit? Întrebă el râzând.

– Aăă... Da.

– Uneori, uit cât de tânără ești. Mă mai iubești?

– Da, răspunse ea din toată inima.

– Am să încerc să revin miercuri sau joi. James s-a lovit la Manchester de niște dificultăți neprevăzute. Dar am să revin cu siguranță până vineri, ca să te însoțesc la petrecerea companiei.

– De-abia aștept.

– Și eu la fel. Trebuie să plec, Laura. Luni dimineață, pune-o te rog, la curent pe Diana cu lucrările în curs. James se va întoarce marți.

Nu era un rămas-bun prea romantic, dar ea se gândea numai la reîntâlnirea din vinerea următoare.

Îi era dor de Gideon, îi era dor să lucreze cu el și să iasă împreună în fiecare seară. James Courtney se întoarse, într-adevăr marți, și-i băgase pe toți în priză.

Gideon n-o mai sună, și când veni și ziua de joi, începu deja să se îngrijoreze. Promisese că va veni cu siguranță în timp util ca s-o

însoțească în seara zilei următoare, dar nu părea că va ajunge până atunci. Când văzu că nu venise la birou nici vineri, nu mai știu ce să facă și se simți tentată să-l întrebe pe domnul Courtney dacă are idee ce se întâmplase cu Gideon, dar se abținu, nevoind să-i dea acestuia prilejul s-o ridiculizeze din nou.

Din fericire, James Courtney deschise el însuși subiectul, când ea se pregătea să plece acasă.

– Vrei să vii în biroul meu pentru câteva clipe, Laura? o invită el.

– Da, firește.

Le privi suspicioasă pe Dorothy și Janice, care își luară grăbit la revedere. I se întâmplase de multe ori să constate că discuțiile încetau atunci când intra într-o încăpere și avusese de înfruntat multe priviri semnificative. James Courtney tocmai întărise speculațiile care se făceau pe seama ei.

– Nu mai afișa figura asta războinică! Doamne, ce micuță creatură irascibilă! Nu vreau decât să-ți transmit un mesaj de la Gideon.

– De la Gideon? întrebă ea nerăbdătoare. Aveți vești de la el?

– Da.

– Domnule Courtney...

– Domnișoară Jamieson, o imită el. Calmează-te, Laura, Gideon sosește în seara asta.

Chipul ei se luminează.

– Din păcate, nu va ajunge la timp ca să te însoțească la petrecere.

– Oh...

– Trebuia să mergi cu el, nu-i așa?

– Da, încuviință ea, profund dezamăgită.

– Ei bine, acum ai să mergi cu mine, o informă James Courtney, evident încântat.

– Ba nu! se încruntă Laura.

– Și eu care te credeam un șoricel speriat! Oftă, clătinând din cap. Îl iubești pe Gideon? întrebă el pe neașteptate.

Ea se înroși într-o clipă.

— Abia dacă îl cunosc. Și nu văd ce legătură are asta cu dumneavoastră.

— Da, înțeleg. Numai că Gideon îmi este ca un fiu. Îmi doresc să fie fericit.

Laura își feri privirea.

— Nu cred că ar trebui să discutați asta cu mine.

— Din câte știu de la Gideon, eu cred că da. Îl iubești?

— Da.

— Bine, aprobă el din cap. Ai întâlnit-o pe Lisa? adăugă el repede, privind-o iscoditor.

— Da.

James Courtney chicoti.

— Nici tu n-o placi, nu-i așa?

— N-o cunosc, replică Laura cu tact.

Bătrânul se strâmbă, dezgustat.

— Dacă petreci cinci minute în compania ei, afli tot ce e de știut despre această tânără doamnă. Numai Gideon și Felicity s-au lăsat păcăliți de ea. Felicity, pentru că o considera prietenă, iar Gideon... ei bine, presupun că a avut motivele lui.

— Probabil, răspunse glacial Laura.

James Courtney o privi cu ochii îngustați.

— Va încerca să vă despartă...

— Domnule Courtney...

— Ascultă-mă, Laura, spuse el cu aprindere. O cunosc pe Lisa Harlow dinainte ca tu să te fi născut, și nu există la ea nimic care să-mi placă. Din păcate, a știut să devină indispensabilă pentru Gideon, folosindu-se de Natalie. Am înțeles că ai cunoscut-o pe nepoata mea. Chipul lui se luminează.

Laurei îi convenea mai mult noul subiect.

— Gideon și cu mine am dus-o sâmbătă la zoo.

– Îți place micuța?

– O iu... Domnule Courtney, trebuie să plec acasă. E trecut de cinci și...

– Te poftesc să nu mai fii atât de agresivă, domnișoară, și să arăți respectul cuvenit față de cei mai vârstnici decât tine. Ridică interogativ din sprânceană:

– Sau crezi că nu merit respect?

Ea își mușcă buza.

– Nu e vorba de asta...

– Nu, oftă el, sunt prea indiscret. Gideon n-ar fi prea fericit să afle că mi-am vârât nasul în problemele lui. Dar îmi mențin oferta de a te însoți în seara asta.

Laura clătină din cap.

– Aș prefera să nu merg.

– Va veni și Gideon, mai târziu, spuse el încet, pândind reacția ei.

– Va... Va veni? Întrebă ea pe nerăsuflăte.

– Va întârzia o jumătate de oră, poate chiar o oră, dar nu mai mult. Dacă mergi cu mine, o să te întâlnești cu el acolo.

Acum, nu mai știa ce să facă. Trebuia să se afișeze cu președintele companiei, de parcă faptul că se întâlnea cu Gideon nu era de-ajuns pentru amatorii de bârfe de la serviciu. Dar dorea cu disperare să-l revadă pe Gideon...

– Când să vin să te iau? hotărî James Courtney în locul ei.

– La șapte și jumătate.

De-abia aștepta să vadă ce figură va face mama ei! După tot ce-i povestise despre tiranul ei șef, el trebuia să se comporte cu adevărat fermecător ca să se facă iertat.

– Gideon mi-a spus cât sunteți de frumoasă zâmbi el, păstrând mâna mamei Laurei într-a lui mai mult decât era necesar. Și n-a exagerat deloc.

– Sunteți prea amabil, răspunse mama ei, înroșindu-se ca o școlăriță.

Laura îi aruncă lui James Courtney o privire nerăbdătoare, dar acesta,

în chip de răspuns, îi făcu vesel cu ochiul.

– N-ar trebui să plecăm? întrebă ea, excedată. La urma urmei, dumneavoastră sunteți invitatul de onoare.

– Pe naiba! o contrazise el. Cred că ar fi cu toții foarte fericiți dacă n-aș apărea deloc. S-ar putea îmbăta în voie. Doamnă Jamieson, noi doi ar trebui să ne mai întâlnim, ca să stăm mai mult de vorbă.

– Da, aprobă aceasta imediat, la fel de captivată de James Courtney ca Laura de Gideon.

– E o domnișoară atât de înțepată! se plânse el mamei ei, clătînând din cap.

Aceasta se arătă scandalizată:

– În niciun caz!

– Gideon îmi spune că reușesc să scot tot ce e mai rău din ea. Dar trebuie să recunosc că îmi place, o încredință el conspirativ.

Buna lui dispoziție era irezistibilă, iar Laura putea să vadă că mama ei era fascinată de el.

– Ești un cuceritor, îl acuză ea când se aflau în limuzina care-i ducea la petrecere.

– Bătrânul la care te uiți mai are încă ceva viață în el. Și crede că arăți superb.

Ea spăra ca și Gideon să creadă la fel. Dacă el era atras de rafinament, rochia ei cea verde, fără mâneci, exact asta exprima.

Admirația lui James Courtney îi mări încrederea în sine. Avea nevoie de tot sprijinul moral pe care-l putea primi.

– Degeaba mă flatezi, îi răspunse ea. Tot n-am să te las să flirtezi cu mama mea, îl tachină ea.

– E o femeie foarte frumoasă, zâmbi el.

– Da, așa este. Dar ești ultima persoană pe care ar trebui s-o primească în viața ei.

El păru jignit.

– Nu e amuzant, Laura.

— Nici tu nu ești, în cea mai mare parte a timpului.

Încrederea în sine și faptul că urma să-l vadă pe Gideon îi dăduseră o stare de euforie, care făcea ca glumele ei să fie puțin prea îndrăznețe.

James Courtney deveni deodată serios.

— Mama ta chiar îmi place, Laura. Ai fi într-adevăr deranjată dacă aș dori s-o văd din nou?

Laura se încruntă, surprinsă.

— Asta vrei?

— Da, atâta vreme cât nu te deranjează. Nu vreau să supăr pe nimeni. Ea îi zâmbi.

— N-am nicio obiecție, dacă nici mama nu are. De ce n-o inviți mâine la zoo, împreună cu Natalie?

— Mâine nu mergem la zoo, o duc pe Natalie la un prieten de-al meu, care are o fermă.

— Sigur o să-i placă!

— Da, dar mamei tale?

— Se va bucura de prezența micuței. E destul de supărată pe fratele meu, care nu binevoiește să se însoare și să-i facă nepoți.

— Atunci, am să-i dau un telefon mâine dimineată. Părea mulțumit de evoluția evenimentelor și, în același timp, intimidat. Cred că sunt vreo patruzeci de ani de când am invitat ultima oară o femeie în oraș.

— Atunci, înseamnă că a venit timpul să încerci din nou. Oricum, în seara asta mă ai pe mine.

El se strâmbă, neimpresionat.

— Doar până vine Gideon, după aceea n-ai să mai bagi în seamă pe nimeni.

Laura roși. Atât de evidentă era nerăbdarea ei? Da, probabil așa era, dar nu se putea abține; se gândea mereu la Gideon, mai ales că nu-l mai văzuse o săptămână. Era atât de concentrată pe anticiparea reîntâlnirii, încât nici măcar nu observă privirile ostentative care i se aruncau din toate părțile, când se așază alături de James la masa principală.

– Pentru Dumnezeu, ia niște brânză, murmură James, excedat de faptul că nu gustase deloc din platourile pe care le aveau în față. Oamenii încep să observe.

Ea îl ascultă râzând și mușcă dintr-o bucatică de cedar.

– Ești sigur că Gideon va veni? E foarte târziu.

– Va fi aici, o liniști James.

– Da, dar când? oftă ea.

– Răbdarea nu este o virtute a tinereții, zâmbi el, clătinând din cap.

Gideon nu va mai veni, era sigură. Mesele fuseseră debarasate, formația cânta muzică de dans, iar băutura începuse să curgă în valuri.

– Sper că Gideon va ajunge curând, bombăni James, privindu-i încruntat pe angajați. De obicei, plec când se ajunge la momentul ăsta.

El și cu Laura stăteau la o masă izolată, pentru că refuzaseră toate invitațiile de a se alătura celorlalți, la mesele lor. Laura spera și ea ca Gideon să vină cât mai curând, pentru că altfel n-avea decât să plece împreună cu James Courtney.

– Scuzați-mă, domnule, pot să v-o răpesc pe Laura pentru un dans?

Nigel Jennings stătea lângă masa lor. În schimbul invitației, primi din partea lui James o privire tăioasă.

– Laura? mârâi acesta.

– Cu plăcere, răspunse ea; se ridică și-l urmă pe Nigel.

– Poate n-am căderea să te întreb asta, Laura, dar nu ți se pare că începi să fii prea implicată? Privirea albastră a lui Nigel exprima îngrijorare.

Ea se înroși, greșind un pas din cauza tulburării.

– Ți se pare, se eschivă ea. A fost o masă delicioasă, nu-i așa?

– De unde știi? oftă el. N-ai mâncat nimic.

– M-ai urmărit?

– Da. La fel ca toți cei de față. Tu și cu Gideon ați oferit oamenilor companiei cel mai succulent subiect de bârfă din ultimii ani.

– Ce drăguț! izbucni ea, iritată.

– Tu n-ai fi făcut la fel, dacă Janice ar fi fost în locul tău?

Laura ar fi vrut să poată spune "nu", dar știa că răspunsul adevărat era "da". Nu discutase cu Janice despre iubitele, reale sau inventate, ale lui Gideon, înainte de a deveni ea însăși una dintre ele?

– Probabil că da, oftă ea concesiv.

– Sigur că da, zâmbi el. Și, vorbind despre Gideon...

Nigel se uita peste umărul ei, spre ușă.

Ea avu o tresărire și se întoarse la timp pentru a-l vedea pe Gideon așezându-se la masă alături de James Courtney. Arăta perfect. Purta un sacou de catifea grenă, croit pe măsura umerilor lui largi, cămașă albă ca zăpada și pantaloni negri.

Deși discuta cu James, Gideon se uita la ea, cu ochii îngustați ca niște fante. Cu siguranță, nu era încântat de ceea ce vedea.

– Vrei să te duc înapoi la masa ta, nu-i așa? oftă Nigel.

Laura se mai uită o dată la Gideon, care se lăsase pe spate în scaun, relaxat. I se părea străin. Rece, dur, străin.

– Mai întâi, să terminăm dansul.

– Bine, râse el încet, dar sper că știi ce faci. Gideon nu s-a arătat niciodată prea încântat să ne vadă împreună.

– Melodia asta este una dintre preferatele mele, pretinse ea, deși nu-și amintea s-o mai fi auzit vreodată.

– Sunt sigur, o ironiză Nigel, nelăsându-se păcălit.

Laura fu nevoită să-și concentreze întreaga voință pentru a continua să danseze până la sfârșitul melodiei; era conștientă că Gideon, afișând o expresie imperturbabilă, îi urmărea fiecare mișcare.

– A fost minunat, mulțumesc, îi zâmbi ea lui Nigel.

– Dacă aș putea crede că ai preferat să dansezi cu mine în loc să fii cu Gideon, aș fi un om fericit. Numai că nu sunt genul care să se mintă singur.

– Nigel...

– Vino, spuse el, luând-o de mijloc. Permite-mi măcar plăcerea de

a-l vedea pe Gideon gelos.

– Nigel... începu ea din nou.

– Nu mai fi atât de serioasă. N-o să-i strice un pic de concurență.

Începea să creadă că Nigel băuse puțin prea mult, fiindcă în mod normal nu și-ar fi propus niciodată să-l provoace astfel pe Gideon.

– Vă returnez această preafrumoasă domnișoară, spuse vesel Nigel, ținându-și în continuare brațul în jurul mijlocului ei. Gideon, mă bucur că ai putut veni.

– Și eu, răspunse Gideon.

– Dacă n-ai fi venit, continuă Nigel, s-ar fi putut întâmpla să ți-o fur pe Laura.

– Da? replică Gideon calm. Era evident că n-avea de gând să se lase provocat.

Nigel realizează și el acest lucru și se scuză, pentru a se întoarce la dans.

– Poate mai dansăm împreună în seara asta, Laura, plasă el o replică de final.

– Poate, răspunse Laura, reușind în sfârșit să se așeze, acum că își retrăsese mâna.

James Courtney se ridică.

– Pe mine vă rog să mă scuzați. Am ceva de discutat cu Bill Davies, iar apoi am să plec acasă.

– Pleci deja? Laura se simțea ciudat de incomodată la gândul că va rămâne singură cu Gideon.

– Da. Îi transmiți mamei tale că am s-o sun mâine dimineată?

– Bineînțeles, zâmbi ea, dar zâmbetul îi dispăru după plecarea lui.

Nu se putea uita la Gideon. La ultima lor întâlnire îi spusese că-l iubește, iar acum nu știa cum să se poarte față de el.

– De ce voia s-o sune pe mama ta? întrebă Gideon calm, aprinzându-și un trabuc.

Laura zâmbi fără să vrea la gândul că James era atras de mama ei.

– Socrul tău vrea s-o invite mâine undeva pe mama.

Gideon deveni rigid.

– Ei doi s-au mai întâlnit? întrebă el.

– În seara asta, aprobă ea din cap.

El păru să se relaxeze, învăluit în fumul de trabuc ca într-o mantie.

– Mă gândeam eu că lui James îi va plăcea mama ta. Ce-ai mai făcut săptămâna asta? schimbă el vorba.

– Am fost ocupată. Deși avem din nou personalul complet.

– Da, mi-a spus și James.

Ea se așteptase ca relațiile dintre ei să fie puțin încordate, după o săptămână în care nu se văzuseră, dar nu prevăzuse că vor conversa politicos, ca doi străini.

– Ție cum ți-a mers?

– Și eu am fost ocupat.

Își scutură țigara de foi, privindu-i îngândurat pe cei care dansau.

– Nu cumva ai fost "ocupată" cu Nigel Jennings? izbucni el din senin.

Laura tresări, surprinsă de brutalitatea întrebării.

– Nigel?

– Da! confirmă el tăios. Te-ai întâlnit cu el săptămâna asta?

– Nu, bineînțeles că nu. Dar, din câte îmi aduc aminte, mi-ai spus odată că nu e treaba ta ce fac și pe cine văd atunci când nu sunt cu tine, îl înfruntă ea.

– Da, dar din câte îmi amintesc, asta era înainte de a-mi spune că mă iubești.

– Nu e corect! se indignă ea.

– Nimeni nu spune că dragostea ar fi corectă, o necăji el.

Laura inspiră adânc, frângându-și mâinile.

– N-a fost prea corect din partea ta nici să mă faci să recunosc că te iubesc, mai ales că tu nu mi-ai mărturisit nimic.

– Nu?

– Nu, n-ai spus nimic! îl fulgeră ea cu privirea. Iar dacă tu n-ai nimic mai bun de făcut decât să continui discuția asta chinuitoare, eu am!

Se ridică.

– Sunt sigură că Nigel va fi bucuros să mă vadă lângă el.

– Ar fi, cu siguranță. Numai că eu am alte planuri cu tine.

O luă de mână.

– Pentru noi doi, adăugă el afectuos.

– Noi doi?

– Da. Hai să plecăm de aici. O săptămână, înseamnă foarte mult timp.

Extrem de grăbit, Gideon aproape o târî până la mașină.

– Gideon... Se întoarse spre el, privindu-l nedumerită.

– Da? Întrebă el încordat, în timp ce Jaguarul își croia drum prin trafic.

– Ce se întâmplă?

El întoarse capul, privind-o dintr-o parte.

– Am să-ți spun imediat.

"Imediat" fu atunci când opriră în fața casei Laurei, iar el nu-i spuse nimic, ci-i arătă, oprind motorul și trăgând-o spre el, sărutând-o sălbatic. Laura își pierdu respirația, dar el continua să-i strivească buzele, venind peste ea, împingând-o spre portieră.

– Gideon! protestă ea slab când el o eliberă în sfârșit și începu s-o sărute pe umeri și pe gât.

El se retrase puțin, cu un oftat răgușit, lipindu-și fruntea de a ei.

– Nu m-am putut abține.

Inspiră adânc.

– N-aș fi crezut niciodată că o săptămână poate dura atât de mult.

Zâmbi, mângâindu-i delicat buzele care erau deja ușor umflate, urmare a violenței sărutului lui.

– Îmi pare rău, spuse el surescit. Nu reușesc niciodată să mă port delicat cu tine, așa cum ar trebui. Dar te doresc atât de mult, încât uit de delicatețe. N-am vrut să te rănesc, dar când am ajuns și te-am văzut cu Jennings...!

Clătină din cap.

— Eram deja încordat, iar imaginea aceea nu era de natură să mă liniștească.

Laura mângâie ușor contururile dure ale chipului lui, privindu-l cu adorație. Așadar, răceala lui arogantă ascunsese o furie aprinsă. Oare va ajunge vreodată să-l cunoască pe deplin pe acest bărbat?

— De ce erai deja încordat? îl tachină ea, bănuind care era răspunsul. Dezlănțuirea pasională din urmă cu câteva momente nu era greu de interpretat.

Ochii lui străluciră în întuneric.

— Mama ta te așteaptă?

Laura clătină din cap.

— Nici măcar nu e acasă. Își privi ceasul. Se va întoarce de-abia peste o oră.

— Invită-mă la o cafea și am să-ți arăt de ce eram atât de încordat.

— La o cafea...?

Ea îl privi ironic, încântată că-l putea forța pe iubitul ei Gideon să spună deschis ce dorește.

— Bine, să lăsăm cafeaua, mormăi el. Invită-mă la tine și gata!

Degetele ei îl mângâiau incitant pe obraz.

— Nu știu dacă ar fi potrivit...

— Invită-mă la tine, nesuferito! o avertiză el mârâind. Asta dacă nu vrei să fii violată pe bancheta din spate a unei mașini!

Ea zâmbi, neimpresionată de pretinsa lui ferocitate.

— Bine, ești invitat!

— Slavă Domnului! oftă el, lăsându-se pe spate în scaun.

Când ajunseră în fața apartamentului, Laura era acut conștientă de prezența posesivă a mâinii lui pe șoldul ei, și băjbăia febril în poșetă în căutarea cheilor, anticipând nerăbdătoare ora pe care urma s-o petreacă în brațele lui.

Ușa se deschise înainte ca ea să aibă timpul de a răsuci cheia în broască.

– Martin, strigă ea uimită, pentru că, incredibil, cel care deschisese era fratele ei, de care-i era atât de dor, încât izbucni în lacrimi, uitând de ce venise împreună cu Gideon.

Cei doi bărbați se priveau încordat, cu ostilitate.

Capitolul 6

Laura își îmbrățișă fratele, apoi se retrase, încruntată și nedumerită, văzând că el și cu Gideon se priveau în continuare amenințător unul pe celălalt. De obicei, Martin era drăguț cu toată lumea, prea preocupat să se bucure de viață ca să-și piardă vremea cu ostilități. Dar acum era evident că nu se bucura de prezența lui Gideon, iar sentimentul era reciproc, judecând după expresia acestuia din urmă.

— Martin, el este...

— Știi cine este, i-o tăie el, deloc prietenos. Ce cauți aici, cu sora mea, Maitland?

O trase pe Laura lângă el, măsurându-l pe celălalt bărbat cu ochii lui căprui, aproape negri. Fratele ei era un tip brunet, atrăgător și cam impertinent, ceea ce-l făcea foarte popular printre fete.

— Martin! interveni ea, îndepărtându-se de el. Martin, nu poți vorbi așa cu Gideon!

— Nu? spuse el îndârjit. Eu cred că pot. Te-am întrebat ceva, Maitland!

— O întrebare care nu merită răspuns, replică Gideon, calm și stăpânit. Cred că este evident că am adus-o pe Laura înapoi, după o seară petrecută împreună.

— Și de ce spui că te întâlnești cu sora mea? întrebă Martin furios.

— Nu e evident? ironiză Gideon.

– Pentru mine, da. Dar mă îndoiesc că și pentru Laura.

Ea îi privea pe rând, fără să înțeleagă. Era destul de ciudat faptul că Martin venise acasă pe neașteptate, fără să spună nimic nimănui despre intențiile lui, dar felul în care-i vorbea lui Gideon, precum și reacția acestuia, erau și mai uimitoare.

– Sunt sigur că Laura știe foarte bine de ce mă întâlnesc cu ea, afirmă Gideon.

– Mă îndoiesc, răspunse imediat Martin.

– Probabil tu știi mai bine?

– Da, știi! Și n-am să-ți permit să faci asta, Maitland. N-am să te las s-o rănești pe Laura, așa cum ai rănit-o pe...

– Asta a fost odată, Jamieson, interveni rece Gideon, cu o strălucire furioasă în ochii de culoarea metalului. Și nu eu am fost cel care a rănit.

Laura încă nu reușea să înțeleagă despre ce era vorba și hotărî că e cazul să pretindă lămuriri:

– Martin...

– Nu te amesteca, Laura. Fratele ei nici măcar nu se uita la ea. Asta n-are nicio legătură cu tine.

– Dimpotrivă, îl corectă Gideon tăios, cred că are foarte mult de-a face cu Laura.

– Asta pentru că tu ai vrut să aibă, acuză Martin.

– Nu. Gideon clătină din cap. Tu vrei asta. Laura n-are nevoie să afle nimic despre trecut.

– Ba da, trebuie să știe, de vreme ce trecutul este singurul motiv pentru care ești cu ea. N-am să te las s-o rănești pe sora mea, avertiză Martin. Când am plecat în America, ți-am spus că n-ai să mai auzi de mine. Tu ești cel care a reînviat trecutul. Iar de data asta n-am să nu accept soluțiile tale. Nu acum, când ai implicat-o pe sora mea.

– Martin, te rog...

– Cred că are dreptate, Laura, spuse blând Gideon. Deocamdată, ar fi mai bine să nu știi nimic despre asta. Fratele tău pare să aibă o putere

exagerată asupra propriei importanțe.

– Cam cât de exagerată, Maitland? Cincizeci de mii de lire înseamnă o sumă importantă? Întrebă Martin disprețuitor.

Gideon deveni pământiu.

– Despre ce mama dracului vorbești?

Martin se strâmbă, sarcastic:

– Mita pe care mi-ai oferit-o. Las-o în pace pe sora mea, pentru că altfel totul o să iasă la iveală.

Gideon se apropie de el amenințător, stăpânindu-se în ultima clipă.

– N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbești...

Martin râse cu dispreț:

– Ba știi foarte bine. Poate nu mi-a păsat prea mult de alții, poate că am fost un ticălos, dar tu ești și mai și. Laura n-are nicio vină, n-am să te las să-i faci vreun rău.

– Dar n-am...

– Nu încă, răspunse Martin crunt. Sigur ai fi...

– Martin! țipă Laura, ajunsă la capătul răbdării. Ești bun, te rog, să-mi spui ce se petrece?

– Răzbunare, răspunse el încordat.

– Răzbunare? se încruntă ea. Pentru ce?

– Pentru că am avut o relație cu soția lui.

– Ce-ai spus? Se prăbuși în cel mai apropiat fotoliu, privind confuză înfruntarea celor doi.

– Eu și cu Felicity Maitland am avut o relație, îi explică încordat fratele ei. Acum, el vrea să aibă o aventură cu tine.

– De ce crezi că m-aș răzbuna mai curând pe tine decât pe toți ceilalți?

– Ceilalți? Pentru o clipă, Martin păru luat prin surprindere. N-a mai existat nimeni!

– Îți pot dovedi că au mai fost și alții...

– Firește că poți! Cei ca tine pot dovedi orice, dacă au interesul s-o facă.

– Jamieson...

– Gideon!

Laurei îi revenise în sfârșit glasul, aproape incapabilă să creadă ce auzea.

– Gideon, e adevărat?

Ea știa care va fi răspunsul. Aceasta era explicația interesului lui pentru o secretară neînsemnată.

– În mare, da, oftă el. Dar nu în ce ne privește pe noi.

– "Noi?" Vocea ei se curmă strident. Nu există niciun "noi".

– Laura...

– Ai auzit ce-a spus, mârâi Martin. Nu ți-a reușit planul, trebuie să accepți evidența.

– Nu accept nimic! explodează Gideon furios, confirmând bănuielile mamei ei în privința temperamentului lui.

– Relația mea cu Laura n-are nimic de-a face cu aventurile soției mele. Poți să-ți închipui ce vrei despre Felicity, nu mai dau doi bani pe asta. Dar n-am să te las să denaturezi faptele ca să mă îndepărtezi de Laura.

– Laura...

– Las-o în pace, Maitland! Martin îl îmbrânci.

– Să nu mai îndrăznești niciodată așa ceva, dacă vrei să-ți păstrezi fizionomia.

Furia lui glacială se dovedi mai eficace decât violența cu care amenințase, astfel că Martin se retrase la o distanță care să-i garanteze siguranța.

– Laura, trebuie să mă crezi, îi spuse el cu căldură.

– Nu pot, clătină ea din cap, iar lacrimile pe care și le stăpânise până atunci izbucniră, scaldându-i obrazii. Dezvăluirea asta explică totul: faptul că mi-ai cerut dintr-o dată să ies cu tine, modul deliberat în care m-ai făcut să mă îndrăgostesc de tine, felul în care m-ai forțat să recunosc că te iubesc, încheie ea aproape șoptit.

– Există o explicație mult mai simplă, oftă el, trebuie doar să vrei s-o

ascuți. Vino cu mine, Laura, lasă-mă să-ți explic...

— Cred că ai explicat destule pentru o singură seară, interveni iritat Martin, și din câte am auzit, am ajuns acasă exact la timp. Laura nu va mai lucra pentru tine...

— Ba da, interveni ea ferm, spre surprinderea celor doi.

Își șterse lacrimile cu dosul palmei.

— Dacă am să plec de la Courtney, am să plec pentru că așa vreau eu. Acum, vă rog să mă scuzați, cearta voastră nu mă mai privește.

— Laura, pentru Dumnezeu!

Nu-i răspunse lui Gideon, încercând să-și păsteze o atitudine demnă până când ajunse în siguranță, în camera ei. Acolo, toată stăpânirea de sine o părăsi și se prăbuși pe pat, slăbită și neajutorată.

Martin și Felicity Maitland! Nu-i venea să creadă, deși știa că e adevărat. Iar Gideon o folosise pentru a se răzbuna. Știuse tot timpul că în relația lor exista ceva straniu, simțise rezerva lui Gideon, dar nu și-ar fi putut închipui niciodată că răceala pe care o arăta adesea ascundea o asemenea cruzime. Auzi o bătaie în ușă, apoi îl văzu pe Martin intrând.

— Pot să vorbesc cu tine? întrebă el blând.

Ea ridică încet capul, profund nefericită:

— Mai e ceva de spus?

— Eu așa cred. Se așază pe pat, alături de ea.

— De ce te-ai întors, Martin? De ce trebuia să strici totul?

— Nu era nimic de stricat, scumpo, clătină el din cap. Maitland se folosea de tine.

Ea își mușcă buza, ca să-i oprească tremuratul.

— Cum ai aflat despre mine și Gideon?

— Mi-a scris mama, care părea încântată. Eram deja îngrijorat când mi-ai scris că te-ai angajat la Courtney, dar când mama mi-a spus că te întâlneai cu Gideon Maitland... Am luat primul avion spre casă.

Laura își înghiți lacrimile și se șterse la ochi cu un șervețel.

— Povestește-mi despre tine și Felicity.

– Nu sunt prea multe de spus. A avut grijă Maitland.

– Dar cum v-ați întâlnit?

– La petrecerea dată de companie, acum trei ani.

Laura sesiză cu amărăciune ironia situației. Ce s-ar fi întâmplat după petrecerea de anul acesta, dacă n-ar fi fost Martin?

– Ea era foarte nefericită cu Maitland, continuă Martin.

– De ce?

El clătină din cap.

– Felicity nici măcar nu putea vorbi despre el.

– Tu și cu ea erați... foarte apropiați?

– Foarte, confirmă el, oarecum jenat. A durat cam trei luni, până când Maitland a aflat și a intervenit. Eram îndrăgostit de Felicity. Voiam să mă însor cu ea.

– Știai că a murit?

– Da, am... am aflat. Lisa mi-a spus.

– Lisa...? repetă ea.

– Lisa Harlow. Ea a fost singurul prieten pe care l-am avut eu și Felicity.

– Cum? întrebă ea cu glas strident.

– Ea era mijlocitoarea noastră. Ne aranjam întâlnirile prin intermediul ei.

Laura se încruntă. Din câte se părea, nimic nu se petrecea fără știrea acelei femei. Lisa Harlow încurajase relația dintre Martin și Felicity, și totuși Gideon avea încă destulă încredere în ea ca să i-o lase în grijă pe Natalie.

– Dar Maitland a aflat cumva.

Să fi avut Lisa vreo legătură cu asta? Părea verosimil, mai ales că-l voia pe Gideon pentru ea, iar dacă Felicity l-ar fi părăsit pentru un alt bărbat, ar fi eliberat terenul pentru ea. Numai că nu se întâmplase așa, Felicity rămăsese cu Gideon, și-i făcuse o fetiță.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea moale.

Pe chipul lui Martin apăru o expresie îndârjită.

– Maitland a încercat să mă cumpere...

– Cele cincizeci de mii de lire!

– Da, dracu' să-l ia! Firește, nu i-am luat, dar am plecat. Felicity era atât de dulce și de... de inocentă. Știu cum sună asta, ea și cu Maitland erau căsătoriți de ani de zile, dar era ceva în ea care rămăsese atât de... de pur. Fusesse protejată și răsfățată toată viața, mai întâi de tatăl ei, apoi de Maitland. Eu n-aveam nimic de oferit, așa că am plecat în America, iar după o vreme Lisa mi-a scris că Felicity a murit.

Se opri, emoționat.

– Ar fi trebuit s-o iau și pe ea, dar nu puteam s-o târăsc după mine, în sărăcie și nesiguranță.

Laura îl îmbrățișă.

– Of, Martin, îmi pare așa de rău! Noi, mama și cu mine, n-am realizat nicio clipă prin ce treci. Întotdeauna ai părut un ușuratic.

– Eram, sunt încă, dar pe Felicity am iubit-o.

Iar acum, ea îl iubea pe Gideon, care nu voise decât s-o rănească.

– Maitland e un ticălos! spuse Martin violent, ca și când i-ar fi citit gândurile. Nu-l interesează și nu l-a interesat niciodată altceva decât să pună mâna pe companie. Nu-și putea permite s-o lase să plece pe Felicity, așa că a lăsat-o însărcinată.

Laura se crispă, simțind ura din vocea fratelui ei. Nu putea crede tot ce spunea el despre Gideon, care în fond fusese rivalul lui.

– Mama nu trebuie să afle nimic, o preveni Martin.

– Dar cum ai să-i explici apariția ta subită?

El ridică din umeri.

– Poate... Știu! Spune-i că am plănuit să-i facem o surpriză de ziua ei, săptămâna viitoare. O să te creadă.

Într-adevăr, i-a crezut, iar discuția despre Gideon Maitland și Felicity a fost uitată odată cu sosirea mamei lor. Doamna Jamieson era încântată să-l aibă acasă pe Martin, fie și numai pentru o scurtă vacanță.

Laura era în pat de câteva minute când își aminti mesajul lui James Courtney. O găsi pe mama ei pregătindu-se de culcare.

– Nu e minunat că Martin a venit să ne vadă?

– Da, aprobă ea, mai convinsă decât își putea da seama mama ei.

Dacă n-ar fi sosit chiar atunci... Dar venise, așa că n-avea rost să se mai gândească la ce s-ar fi putut întâmpla.

Mama ei păru să observe pentru prima dată faptul că ea era preocupată.

– S-a întâmplat ceva, draga mea?

– Nu, nimic, zâmbi ea. Domnul Courtney a fost foarte impresionat de tine.

Mama ei roși.

– E un bărbat foarte distins, nu-i așa?

– În momentul de față, e un bărbat distins căruia i s-au aprins călcâiele, o necăji Laura. Așa că vrea să te invite undeva.

– Da?

– Da. O să te sune mâine dimineață. Se întreba dacă ai vrea să-ți petreci ziua cu el și cu Natalie.

– E o fetiță tare drăgălașă. Gideon a reușit să ajungă la petrecere?

Laura își feri privirea.

– Da, a venit. Dar a ajuns foarte târziu.

Mama ei o privi îngrijorată, simțind că nu-i spune tot.

– Sper că nu v-ați certat.

– Păi... Ba da, admise Laura, fără niciun chef. Gideon a fost deranjat de faptul că i-am dat atenție lui Nigel Jennings.

– Asta nu înseamnă nimic. Dacă e gelos, înseamnă că e ceva serios, adăugă ea gânditoare.

– Nu înțelegi, mamă. Eu și cu Gideon nu suntem... adică...

– O să-i treacă, o asigură mama ei. Ai să vezi, o să te sune mâine dimineață.

– Nu, n-o să sune. Și nici nu vreau.

— Ba firește că vrei...

— Nu, nu vreau. Mi-am dat seama că îl prefer pe Nigel Jennings...

— Cine e Nigel Jennings? Întrebă mama ei, nerăbdătoare. Și unde ai reușit să dai de el?

— Lucrează la Courtney.

— Și-l preferi pe el în locul lui Gideon?

— Da.

— Dar, Laura...

— Îmi pare rău, mamă, dar așa simt. Oricum, asta nu te împiedică să ieși cu domnul Courtney.

— Cu siguranță că nu. Ei bine... mi-a plăcut de el, răspunse se mama ei, înroșindu-se, la privirea ei amuzată.

— Și de ce nu ți-ar plăcea? E un bărbat foarte atrăgător.

Laura se îndreptă spre ușă.

— Laura...

— Da?

— Despre Gideon...

— Ți-am spus, s-a terminat.

— Dar, Laura...

— Te rog, mamă, oftă ea, cu nervii întinși la maximum. Sunt unt obosită, vreau să mă culc.

— Dar nu înțeleg...

— Nu e nimic de înțeles, s-a terminat pur și simplu! izbucni eni ea.

— Mie nu mi se pare că asta îți dorești.

— Și totuși, așa este.

Simțea că nu va mai rezista mult și va izbucni în plâns.

— Domnul Courtney a spus la ce oră o să telefoneze?

— Pe la zece, răspunse Laura, fugind în camera ei.

Îi venea greu să creadă ce se întâmplase. Gideon ar fi trebuit suit să se facă actor. Prestația lui în rolul îndrăgostitului gelos fusese foarte convingătoare și ar fi făcut-o cu siguranță să-i cedeze, pentru a-i arăta că

gelozia lui era nejustificată.

Nu știa cum va reuși să-i facă față, atunci când va trebui să-l întâlnească din nou, dar știa că nu avea altă soluție. Se va comporta demn. Probabil că Nigel n-ar refuza s-o ajute.

James Courtney telefonă punctual la ora zece a doua zi dimineată, astfel încât mama lor era de mult plecată când Martin ieși căscând din camera lui.

– Unde e mama?

Laura îi evită privirea.

– A ieșit cu un prieten.

Nu voia să-i spună cu cine, pentru că bănuia că n-avea niciun motiv să-l plăcă pe James Courtney mai mult decât pe Gideon.

Martin se așează în fața ei, la masa din bucătărie.

– Îmi pare rău, scumpo, oftă el, a fost numai vina mea.

Ea clătină din cap.

– Nu e nimeni vinovat, în afară de mine. Ar fi trebuit să știu că Gideon nu putea fi interesat de mine.

– Ai vorbit serios când ai spus că vrei să rămâi la Courtney?

– Da.

– Dar nu poți...

– Pot, și am să rămân.

– Laura, îmi place atitudinea ta, dar Gideon o să-ți facă viața un iad.

– Nu lucrez cu Gideon, ci cu James Courtney.

– Care crede că ginerele lui nu poate face nimic rău, se încrunță Martin. O idolatriza pe Felicity și cu toate acestea n-avea nimic să-i reproșeze lui Gideon, deși trebuie să fi știut cât de nefericită era fiica lui.

Laura credea că dacă Felicity Maitland ar fi fost nefericită, l-ar fi părăsit pe Gideon indiferent de consecințe. Dar n-avea de gând să-i spună asemenea lucruri lui Martin, care era limpede că încă mai suferea. Avusese dreptate să presupună că nu-l prea înghițea nici pe James Courtney. Bine că nu-i spusese cu cine ieșise mama lor!

— Azi mi-am propus să vizitez niște oameni. Ai să te descui singură? o întreabă Martin.

— Bineînțeles, aprobă Laura, întrebându-se dacă Lisa Harlow se număra printre "oamenii" pe care urma să-i întâlnească.

— Cât timp vei rămâne în Anglia?

El ridică din umeri.

— Nu știu încă. Atât cât să mă asigur că Gideon Maitland te va lăsa în pace.

— Sunt femeie în toată firea, Martin. N-am să fac din nou aceeași greșală.

— Maitland poate fi foarte convingător, răspunse el cu dușmănie. De ce crezi că Felicity a rămas cu el atâta vreme?

— Martin, lucrurile s-au schimbat de când aveam patru ani iar tu, cincisprezece. Am crescut și, dacă greșesc, trebuie să fie greșelile mele și să învăț din ele.

Martin n-avea timp să discute cu ea în contradictoriu; dispăru în camera lui, ca să se schimbe înainte de a pleca.

Când sună telefonul, Laura simți că era Gideon, așa că nu răspunse. De ce nu putea s-o lase în pace, să admită că pierduse?

După o oră, auzi soneria de la ușă sunând lung, fără încetare. Știa că era el! Se uită și văzu că mașina lui era parcată afară.

— Laura, deschide ușa! strigă el poruncitor. Știu că ești acolo.

N-avea de unde să știe așa ceva, ar fi putut afla numai dacă i-ar fi răspuns.

— Laura, pentru Dumnezeu! Fratele tău și Felicity n-au nimic de-a face cu noi!

Of, Doamne! Dacă nu înceta să țipe, vecinii vor ieși să vadă ce se întâmplă.

— Pleacă! îl alungă ea.

— Laura, deschide, o rugă el. Trebuie să vorbim.

— N-avem nimic să ne spunem. Te rog să fii bun și să pleci. Am o

întâlnire în după-amiaza asta, inventă ea.

– Cu Nigel Jennings? scrâșni el.

– Cu cine altcineva? răspunse ea provocator.

Nu mai auzi nimic dincolo de ușă. Își ținea respirația, așteptând reacția lui Gideon. În cele din urmă auzi cum se îndepărtează, apoi ușile liftului. Plecase. Se repezi la fereastră și-l văzu urcând în mașină, cu o expresie încrâncenată pe chip.

Ei bine, de data asta se terminase definitiv. Atunci, de ce nu se simțea deloc mulțumită?

Tocmai terminase de pregătit ceaiul când mama ei reveni, însoțită de James Courtney. Natalie, care era pe jumătate adormită, fu dusă în dormitor.

– Cum v-ați distrat azi?

– Foarte bine, răspunse James. Aveți niște zahăr? întrebă el privind tava cu ceaiul.

– Mă duc eu, se oferi mama ei, dispărând în bucătărie înainte ca Laura s-o poată opri.

– Mama pare să se fi distrat, vorbi grăbită Laura .

– Laura...

– Și Natalie, de asemenea. Ați...

– Laura, taci puțin din gură ! mormăi el. Întâmplările zilei pot fi discutate și mai târziu. Mama ta mi-a spus că tu și Gideon ați avut o... neînțelegere.

Mama ei îi spusese! Nu era de mirare că-i lua atât de mult să aducă zahărul de care nimeni nu avea nevoie!

– Indiferent dacă noi am...

– Nu-mi spune că nu e treaba mea! se încruntă James. A făcut ceva care să te supere?

Amintindu-și ce spunea toată lumea despre felul în care James Courtney își idolatriza fiica, realizează cu nu-i putea spune adevărul. În plus, dragostea lui pentru Gideon era una sinceră, cei doi bărbați se

comportau aproape ca și cum ar fi fost tată și fiu. James Courtney își pierduse fata, nu merita să-i fie răpită și amintirea ei.

– Gideon e prea arogant și ...

– Bineînțeles că e arogant, interveni James nerăbdător. Dacă n-ar fi, nu l-aș considera demn să-mi ia locul. Ce altceva te deranjează la el ?

– Se comportă dictatorial...

James ridică ochii spre cer.

– Când mama ta mi-a spus că v-ați certat, mă așteptam la cel puțin o tentativă de viol.

– Îmi pare rău că te-am dezamăgit! ripostă ea. De altfel, cred că Gideon e prea rece pentru a fi capabil de viol!

– Deci, asta este. Nu e destul de pasional. Ți-a trecut prin cap că s-ar putea să te respecte prea mult pentru a încerca ceva de felul ăsta?

– Domnule Courtney...

– Spune-mi James, fata mea. După comportamentul pe care l-ai avut față de mine în trecut, formalitățile nu-și au rostul.

Ea se înroși.

– Îmi pare rău...

– Și nu-ți mai cere scuze, o repezi el.

– Laura! mama ei intră precipitat. Te poftesc să nu-i mai vorbești lui James pe tonul ăsta!

– Nu mă deranjează, Joan, râse el. Așa vorbesc în ziua de azi tinerele de vârsta ei. Acum, Laura...

Laura se ridică în picioare furioasă.

– Dacă vrei să știi mai multe, domnule Courtney, îți sugerez să discuți cu Gideon. Vă rog să mă scuzați, spuse ea și se duse în dormitorul ei.

Uitase că Natalie se afla acolo. Micuța copilă dormea ca un îngerăș, cu bucele împrăștiate pe obrăjorii bucălați și cu brațele întinse într-o poziție de abandon, complet neștiutoare în privința haosului pe care tatăl ei îl adusese în viața Laurei.

Capitolul 7

Când Natalie se trezi, Laura o aduse în sufragerie și-i dădu un pahar cu lapte. Gideon nu merita să aibă o asemenea fetiță!

— Te place.

Laura îl privi în ochi pe James Courtney. Bărbatul în vârstă se uita la ea cu căldură.

— Natalie place pe toată lumea, i-o întoarse ea. Chiar și pe tatăl ei, adăugă amar.

— Laura...

— Scuză-mă, am ceva de făcut la mine în cameră.

— Domnișoară, ai să mă asculți...

— Cred că Nataliei îi e foame, îi spuse ea mamei ei, ignorându-l pe James.

— Prăjitură! confirmă micuța.

— Asta înțelege ea prin "mâncare", râse bunicul ei.

Laura se înapoie în camera ei, lăsându-i pe James și pe mama ei s-o hrănească pe fetiță. Își dorea ca ziua să se termine mai repede.

După vreo jumătate de oră, îl auzi pe James Courtney plecând și imediat după aceea pe mama ei bătând la ușa dormitorului. Se aștepta la reproșuri amare, dar constată cu surprindere că se înșelase.

— Gideon te-a făcut să suferi, nu-i așa? o întrebă mama ei cu blândețe.

– Da, admise ea, cu vocea înecată de lacrimi.

– Mi-am dat seama. De obicei, tu nu te porți așa.

– Am să-i cer scuze domnului Courtney mâine dimineață, la birou.

Știa că James era în mod sincer preocupat de starea ei. Dincolo de duritatea lui aparentă, era cam sentimental.

– Cum v-ați distrat astăzi? întrebă ea, ca să schimbe subiectul.

– Foarte bine, răspunse mama ei, înroșindu-se.

– Vrei să te mai vezi cu el?

– Da... Aș vrea. Tu ce părere ai?

– Îl plăci la fel de mult?

– Da.

– Atunci, firește că trebuie să vă mai întâlniți.

– Speram că ai să spui asta. Crezi că pe Martin îl va deranja?

– Aă... Cred că deocamdată n-ar trebui să-i spui.

El, care se înfuria doar auzind numele lui James Courtney, cu siguranță n-ar fi fost de acord!

– În fond, nici el nu te întreabă ce părere ai despre cuceririle lui.

– Da, așa este. Pe de altă parte, s-ar putea să nu fie nimic.

Deși voia din toată inima ca mama ei să fie fericită, și eventual să se recăsătorească, spera ca nu James Courtney să fie alesul. Dacă relația lor ar fi devenit serioasă, ar fi fost silită să-l întâlnească pe Gideon mult mai des decât și-ar fi dorit. Oare James Courtney știa despre relația fiicei lui cu Martin? Părea foarte puțin probabil. Dacă ar fi știut, n-ar mai fi vrut să aibă de-a face cu familia lor.

În weekend, Martin abia dacă trecu pe-acasă, fiind mai tot timpul ocupat să-și viziteze vechi prieteni și, în special, vechi prietene.

Duminică, ieși și ea în oraș, de teamă ca nu cumva Gideon să apară la ușă sau să telefoneze. Nu știa dacă se simțea ușurată sau dezamăgită când, la întoarcere, mama ei îi spuse că n-o căutase nimeni.

Să se ducă la serviciu luni dimineață era probabil cel mai greu lucru pe care fusese silită să-l facă vreodată. Și totuși, n-avea de ales, trebuia

să-i arate lui Gideon că nu însemnase nimic pentru ea, chiar dacă nu era adevărat.

James Courtney o privi lung, cercetător, când trecu spre biroul lui, dar nu spuse nimic.

– Ei, cum a fost vineri? o întrebă Janice.

– Bine, răspunse ea fără entuziasm.

– Domnul Maitland arăta nemaipomenit. Norocoaso!

– Da, arăta foarte bine, aprobă Laura, concentrată asupra lucrului.

– Păcat că a ajuns atât de târziu.

– Da.

– Presupun că a venit direct de la Manchester, sondă Janice, hotărâtă să obțină mai multe amănunte de la ea.

Laura își ridică privirea cu un oftat.

– Pot să te anunț că ...

– Laura, poți să vii puțin până afară? se auzi o voce autoritară.

Ea păli, făcând ochii mari când îl văzu pe Gideon. Și el era foarte palid și pierduse ceva din obișnuita lui siguranță de sine.

– Laura, repetă el, deschizând mai larg ușa.

Ea se ridică repede, știind că Janice și Dorothy o priveau, și ieși împreună cu el.

– Ce dorești? întrebă ea cu răceală.

– Știi foarte bine ce doresc, răspunse el, întinzând o mână spre ea.

– Nu mă atinge, îi ceru ea pe un ton calm.

– Laura, pentru Dumnezeu...

– Lasă-mă în pace!

Mâna lui căzu pe lângă corp.

– Lasă-mă să-ți explic...

– Tot ce trebuia să aflui, am aflat vineri, mi-a explicat deja fratele meu.

Martin mi-a spus totul.

Gideon se întunecă la față.

– Atunci, aș fi vrut să-mi explice și mie. De exemplu, ce era cu acele

cincizeci de mii de lire, deoarece n-am nicio idee despre ce vorbea.

– Știi foarte bine, răspunse Laura cu o strâmbătură disprețuitoare, numai că nu vrei să recunoști.

Trăsăturile lui se crispară din cauza furiei.

– Eu nu mint, Laura.

– Ooo, ba da, sigur că minți! râse ea amar. M-ai făcut pe mine, ca și pe toți ceilalți de altfel, să cred că ți-ai iubit soția!

– Nu, clătină el din cap. Nu ți-am spus niciodată, dar absolut niciodată, așa ceva.

– Nici nu era nevoie. Felul tău de a te purta, rezerva ta permanentă, dădeau impresia unui om cu inima rănită. Dar tu n-o iubeai pe Felicity; dacă ai fi iubit-o, nici nu s-ar fi uitat la Martin.

Gideon oftă adânc.

– Ai dreptate, n-am iubit-o pe Felicity.

Acuzația lui Martin că Gideon rămăsese cu Felicity pentru a putea prelua într-o bună zi controlul firmei devenea dintr-o dată mult mai verosimilă, iar Laura făcu un pas înapoi.

– Așa cum nu m-ai iubit nici pe mine. Iubești o femeie numai atunci când se potrivește cu scopurile tale.

– Nu! Negația lui se auzi ca un geamăt.

– Îmi faci silă, spuse ea rece, simțindu-se brusc amorțită.

Undeva în adâncul sufletului, sperase ca el să nege că interesul pentru ea ar fi avut vreun alt motiv. Dar acum se terminase totul, ultima ei speranță dispăruse.

– Acum, dacă nu te superi, am să mă întorc la lucru...

– Trebuie să vorbim, Laura, dar nu aici. Vino cu mine diseară și...

– Nu merg nicăieri cu tine, nici diseară și nici altă dată.

– Mă iubești! spuse el cu sălbăticie, înfingându-și degetele în brațul ei, în timp ce ochii lui aruncau fulgere. Laura, mă iubești.

– Ești sigur?

Auzind vocea ei lipsită de emoție, el deveni palid, retrăgându-și

mâna.

– Nu... spuse el cu voce albă, îndepărtându-se de ea. Am... cred că m-am înșelat. Îmi pare rău. Se răsuci pe călcâie, îndreptându-se spre biroul lui.

– Gideon...!

Bine că nu auzise geamătul ei de durere, și nici nu văzuse expresia ei disperată. N-o va mai deranja niciodată, asta era clar.

Ea nu putea înțelege de ce simțise nevoia acestei conversații, doar îi arătase deja destul de clar ce credea despre el. În plus, acum că știa adevărul, ce rost mai avea o asemenea tentativă?

Laura rămase ca amărâtă tot restul zilei, înconjurată de priviri compătimitoare, care confirmau faptul că vestea rupturii dintre ea și Gideon se răspândise în întreaga companie.

– Sper că nu v-ați certat din cauza mea? o întrebă Nigel, îngrijorat.

Se întâmplase să iasă din clădire în același timp și, pentru că n-avea chef să ia autobuzul, acceptase imediat când Nigel se oferise s-o ducă el.

– Laura?

Erau aproape de casa ei, iar ea nu-i adresase încă niciun cuvânt!

– Nu, tu n-ai niciun amestec, îl liniști ea.

– Ești sigură? Părea în continuare îngrijorat.

– Foarte sigură.

– Mi-e teamă că băusem un pic cam mult...

Ea zâmbi, probabil pentru prima oară în acea zi.

Nigel făcu o față lungă.

– De obicei sunt capabil să mă controlez, când beau ceva. Numai că te urmărisem toată seara, văzusem cum te uitai mereu la ușă, ca să vezi dacă a venit Gideon.

– Dar nu ...

– Ba da, Laura, oftă el. Iar atunci când în sfârșit a sosit, chipul tău s-a luminat ca și cum... Ei bine, fericirea de a-l vedea era limpede. A fost chinuitor.

Laura își coborî privirile, mușcându-și buza de jos.

— Îmi pare rău.

— Nu e vina ta. De ce să te uiți la mine, când ești cu Gideon?

— Am fost. Nu mai sunt cu el.

— Și ca să-ți dovedesc, te invit la cină. Am să gătesc chiar eu. Îl privi, așteptându-i răspunsul.

— Mi-ar plăcea, dar...

— Îmi pare rău, spuse ea cu o voce care suna fals, am fost arogantă. Probabil pare că te invit pentru că nu mă mai întâlnesc cu Gideon.

— Nu, nu e asta.

Nigel parcă în fața casei ei.

— Am deja ceva programat pentru seara asta.

— Atunci, firește...

— O vizitez pe soacra mea în fiecare săptămână, o opri el, privind-o calm.

Laura păli.

— N-am știut că ești căsătorit!

— Nu sunt, clătină el din cap, zâmbind. Am divorțat; destul de amical, aş putea spune, dat fiind vizitele la soacra mea.

— Ai copii?

— Nu. Zâmbetul lui Nigel se întinse pe toată fața. Nu are nicio importanță, Laura. Eu și cu Tracy ne-am despărțit ca doi buni prieteni. Sunt prieten chiar și cu actualul ei soț, mergem împreună la pescuit.

El ridică din umeri.

— Eram niște copii când ne-am căsătorit, prea tineri ca să știm ce facem. Când mariajul nostru s-a destrămat, după vreo doi ani, niciunul dintre noi n-a fost luat prin surprindere. Pur și simplu crescusem.

— Da, eu... trebuie să plec. Mulțumesc pentru drum.

Mâna lui Nigel o prinse de braț, oprind-o să coboare.

— Dacă ai putea amâna invitația la cină pentru mâine seară, aş fi încântat să accept.

O privi întrebător, cu oarecare încordare.

– Ești sigur...?

– Da, răspunse el ferm. Ce zici?

– Măine e foarte bine! răspunse ea, decisă.

Îl putea invita în orice seară. Acum că nu se mai întâlnea cu Gideon, toate serile ei erau libere.

În următoarele două săptămâni, ea și cu Nigel s-au văzut foarte des. Ei s-a dovedit un însoțitor plăcut, nepretențios; săruturile lui de despărțire nu erau tocmai electrizante, însă nici neplăcute nu erau. Iar prietenia cu el o ajuta să uite de Gideon, care devenise mai retras ca niciodată.

În relațiile profesionale, ea îi arăta politețea rece pe care orice angajat o datorează patronului. Numai ea știa cum, în fiecare noapte, adormea plângând din cauza lui. Despărțirea lor, ca și relația pe care o avuseseră, își pierduseră în ochii celorlați farmecul noutății, iar acum prietenia dintre ea și Nigel devenise principalul subiect de bârfă.

Mama ei îl întâlnise și-l plăcuse, deși nu înțelegea cum putea Laura să-l prefere în defavoarea lui Gideon.

– Pur și simplu nu încape comparație, afirmă ea sentențios, trei săptămâni mai târziu, când Laura se pregătea să iasă din nou cu Gideon.

– Exact! aprobă ea, aranjându-și ultimile detalii ale ținutei.

– Cum adică "exact"? oftă mama ei. Fie și ...

– Nu e nimic de discutat...

– Nu mai repeta asta, Laura, izbucni mama ei. Aud mereu aceeași poveste de aproape o lună, și știu că nu este adevărată. Te aud plângând în fiecare seară, dezvălui ea, încruntată.

Obrajii Laurei fură colorați de o ușoară roșeață.

– Nu mi-am dat seama... am crezut că...

– Ai crezut că nu te aud, continuă mama ei cu blândețe. Și poate că, în mod normal, nu te-aș fi auzit. Dar în ultima vreme, nici eu n-am prea putut dormi...

- Din cauza domnului Courtney, o necăji Laura.
- Da, recunosc mama ei, înroșindu-se și ea. E atât de nestăpănit...
- Vai mamă, cum te poți înșela!
- Adică vorbește serios atunci când spune că e hotărât să se căsătorească cu mine?

Laura suspină.

- Dacă asta a spus, atunci da, vorbește serios.
- Of, Doamne!
- Mama ei se trânti pe pat, tulburată.
- Nu vrei să te măriți cu el?
- Ba da... adică, nu. Nu știu. Nu crezi că sunt puțin cam prea bătrână să mă recăsătoresc, să-mi dau peste cap întreaga viață?
- Nu, dacă îl iubești.
- Cei de vârsta mea nu se îndrăgostesc!
- Nu fi caraghioasă, chicoti Laura, bucuroasă pentru mama ei. Te poți îndrăgosti și la optzeci de ani.
- Sper că nu! se strâmbă aceasta.
- Tot nu mi-ai răspuns la întrebare, reveni Laura, deși știa răspunsul. Mama ei parcă înflorise în ultima vreme.
- Ei bine...îl plac foarte mult, acceptă doamna Jamieson Dar... căsătorie... Am nevoie de timp de gândire.

- Iar domnul Courtney nu e dispus să aștepte, ghici Laura.
- Da, încuviință mama ei cu un oftat. Insistă să-i dau un răspuns.
- Atunci, răspunde-i, spune da!
- Dar tu...
- Nu contează, când e vorba de fericirea ta.
- James Courtney o putea face fericită pe mama ei, știuse asta de la început.

– Martin...

Fratele ei se întorsese în America, în urmă cu două săptămâni, fără să afle că mama lui se întâlnea cu James Courtney.

– Nici el nu contează, insistă Laura. Crezi că el ți-ar cere voie să se căsătorească?

– Nu, nu cred, dar sunt mama voastră...

– Și de aceea știu cât de mult meriți să fii fericită. Tu și cu tata nu vă potriviți deloc.

Laura știuse dintotdeauna că între mama și tatăl ei apăreau adesea certuri cauzate de lungile lui plecări pe mare. Ea nu suporta despărțirile de durată, în timp ce el nu rezista să rămână pe uscat o perioadă prea îndelungată.

– Și tu crezi că eu și James suntem mai potriviți unul cu celălalt? Eu nu cred că m-aș descurca mai bine în rolul de soție de milionar, decât în cel de soție de marinăr.

– Cred că cele mai multe dintre femei n-ar privi banii domnului Courtney ca pe un impediment, o tachină Laura.

– Da, dar cele mai multe dintre femei nu-l iubesc cum... vreau să spun...

– Vrei să spui că-l iubești, zâmbi Laura. Și, dacă tu nu accepți propunerea lui, am s-o fac eu pentru tine. El... se opri, auzind soneria.

– Cred că e Nigel.

– Sau James, o corectă mama ei.

– Nerăbdător să audă răspunsul tău, râse Laura.

– Probabil, încuviință doamna Jamieson resemnată. Deschide tu, eu mă duc să mă pregătesc.

Era James Courtney, arătos și distins, ca de obicei.

– Arăți ca o stafie, o salută el, așezându-se pe un scaun, în fața ei.

– Ți-ai luat deja în primire prerogativele de tată vitreg? îl înfruntă Laura.

El se înroși ca un băiețandru.

– Ți-a spus mama ta?

– Da, aprobă ea.

– Și ?

— Sunt de acord.

El părea surprins.

— Da, aprobă Laura zâmbind. Te așteptai să mă opun?

— Ca să fiu sincer, nu știam la ce să mă aștept.

— Și nici nu-ți păsa, comentă ea râzând.

— Ba da, de dragul mamei tale. Tu ești foarte importantă pentru ea, la fel și fratele tău. N-ar face niciodată ceva care să vă supere.

Chipul Laurei se întunecă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Eu sunt de acord, răspunse ea încet, dar Martin...

— El nu va fi?

— Probabil că nu.

— N-am să accept s-o pierd pe mama ta, indiferent de motiv, mârâi James. Ea este cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat de ani buni. După ce am suferit infarctul...

— N-am știut, se încruntă Laura.

— Asta a fost demult, o liniști el. De atunci, n-am mai avut nicio problemă. Dacă nu forțez nota, n-am să mai am niciun atac. Nu-ți face griji, n-am de gând s-o las văduvă pe mama ta imediat după căsătorie. Dacă aș ști că urmează să mor curând, nici nu m-aș gândi să mă însor cu ea. Mama ta merită mai mult de atât.

— Da, răspunse Laura, emoționată.

— Pot s-o fac fericită, mormăi James.

— Sigur că poți, aprobă ea.

— Ești sigură că fratele tău o să se opună?

— Da, oftă ea. Avea groaznica presimțire că Martin, atunci când va afla, va dezvălui relația pe care o avusese cu Felicity. Cum va suporta asta inima slăbită a lui James?

James se încruntă, furios.

— Ei bine, n-are decât să se împace cu gândul, izbucni el. N-am nici cea mai mică intenție să renunț. Și, n-am să-l las pe Martin să ne distrugă

viața.

– Sper să ai dreptate.

– Firește că am.

El zăbovi cu privirea asupra ei, evaluând-o cu un ochi critic.

– Pleci undeva?

– De ce, ai de gând s-o seduci pe mama, profitând de absența mea?

James izbucni într-un râs zgomotos.

– Ești o domnișorică tare nebunatică, chicoti el.

– Vrei să spui că am dreptate?

– S-ar putea să încerc și asta, dacă așa am s-o conving să spună "da".

Deveni dintr-o dată serios.

– Cât ai de gând să-l mai chinui pe Gideon? atacă el brusc, fixând-o cu ochii lui de gheață albăstruie.

– Eu...

Întrebarea lui neașteptată o zăpăcise complet, probabil asta și urmărise!

– Te ascult! spuse el cu asprime.

– Vezi-ți de treaba ta! explodă ea, ridicându-se în picioare.

– Este treaba mea. Prin urmare?

– Gideon nu pare prea chinuit, îl fulgeră ea cu privirea. Sau, cel puțin, nu din cauza mea.

– Cum ai reușit să-ți dai seama de asta?

– Știu, pentru că-l cunosc pe Gideon mai bine decât tine.

– Nu fi caraghioasă, fetițo. Îl cunosc pe Gideon...

– Da, ca om de afaceri, interveni ea cu aprindere. Habar n-ai cum e cu adevărat.

– Am ajutat-o pe mama lui să-l crească, prin urmare știu foarte bine ce fel de om este, o corectă James.

– Tu l-ai crescut? șopti Laura, pălind.

James aprobă din cap.

– După moartea tatălui lui.

– Care s-a petrecut când?

– Acum douăzeci de ani. Gideon avea pe atunci vreo șaisprezece ani.

– În...înteleg.

Deci, Gideon crescuse împreună cu Felicity! Cum putuse să înșele dragostea și încrederea lui James, însurându-se cu fiica acestuia, deși știa că n-o iubește?

Sentimentele ei pentru Gideon primiseră o nouă lovitură.

– Atunci, e și mai clar că nu cunoști de loc!

– Ba da, îl cunosc, vorbi James aspru. Și l-ai cunoaște și tu, dacă ai avea vreo urmă de bun-simț. Vreau ca Gideon să fie fericit și, dintr-un motiv oarecare, continuă el ironic, tu pari capabilă să-l faci fericit. Într-un mod chinuitor, dureros, dar fericit.

Laura își întoarse privirea.

– Nu știi despre ce vorbești.

– Știu! izbucni el, enervat. L-ai privit atent pe Gideon în ultima vreme?

Dacă l-a privit! Doamne, Dumnezeu, nu se putea abține să nu-l privească tot timpul!

– Mi s-a părut la fel ca întotdeauna.

James o privi cu ochii îngustați.

– Adică?

– Rece și calculat.

Gura lui se crispă disprețuitor

– Ești nebună, fata mea!

Mama ei intră în cameră chiar atunci, sesizând îngrijorată încordarea de pe chipurile lor.

– S-a întâmplat ceva?

James făcu un efort pentru a-și stăpâni furia și se întoarse spre ea zâmbind.

– Nu, bineînțeles că nu, Joan. Nu-i așa, Laura?

– Da, așa este, zâmbi Laura. Tocmai îi spuneam domnului Courtney

ce norocos este să te aibă ca soție.

Mama ei se înroși, privindu-l timid pe James.

– Cred că te cam grăbești, Laura.

– Nu, Joan, nu se grăbește deloc. N-am să accept un refuz. Iar nunta va avea loc cât de curând.

– James...

– Curând, Joan, repetă el ferm.

– Dar eu...

– Haide, mamă, cedează cu grație, râse Laura, satisfăcută să-și vadă mama dominată într-un asemenea mod.

Iar mama ei părea și ea mulțumită de situație; prea multă vreme purtase singură multe responsabilități, așa că nu putea decât să se bucure că avea în sfârșit pe cineva cu care să împartă grijile.

– Gândește-te puțin, domnule Courtney...

– James, o corectă el tăfnos. Sau tată, dacă poți să-mi spui așa.

– Ei, asta-i bună! Începu mama ei, indignată. Eu ...

– Cred că deocamdată am să-ți spun James, ignoră Laura ieșirea mamei ei. "Tată", poate mai târziu.

– Dar...

– Mie îmi convine, încuviință James dând din cap, ignorând-o și el pe mama ei. Ce voiai să spui?

Laura zâmbi viclean.

– Tocmai voiam să-ți atrag atenția asupra plăcerii de a mă avea ca fică vitregă!

– Am știut încă de la început că vom avea legături apropiate. Eu mă gândisem la un alt fel de relație, dar se pare că nu le poți avea pe toate, adăugă el, cu scopul clar de a o enerva.

– Bineînțeles că nu! replică Laura tăios.

Dacă el ar fi cunoscut motivele pentru care Gideon se arătase interesat de ea, poate nu l-ar mai privi pe ginerele său cu atâta bunăvoință.

- Trebuie să fie prietenul meu, spuse ea, auzind cu ușurare soneria.
 - E tânărul Jennings, nu-i așa?
 - Da, confirmă ea scurt.
 - Un flăcău destul de simpatic...
 - Sunt sigură că o să se bucure că-l apreciezi, se strâmbă ea ironic. James ridică din sprâncene, simulând mirarea.
 - N-am spus că l-aș aprecia, ci numai că e un flăcău destul de simpatic. Numai că nu e pentru tine.
 - Eu...
 - Du-te și deschide-i! ordonă el cu asprime. Cred că e nerăbdător să te vadă. Mai gândește-te la ce ți-am spus despre Gideon.
 - Nu intenționez să mă gândesc la el nici măcar o secundă, răspunse ea înțepat. Acum, vă rog să mă scuzați...
- James nu mai adăugă nimic, dar ea rămase cu impresia că viitorul ei tată vitreg mai avea multe de spus în legătură cu Gideon.

Capitolul 8

Fără îndoială, James ar fi fost încântat să afle că relația Laurei cu Nigel stagnea. Iar ea era conștientă că asta se întâmpla mai ales din vina ei. Ea era cea care evita subiectele serioase și entuziasmul sărutărilor lui de despărțire. Știa că Nigel înțelege foarte bine ce se petrece, și ținea la el pentru delicatetea cu care își limita pretențiile, respectându-i suferința provocată de cruzimea lui Gideon.

Ar fi fost imposibil să se ascundă de Nigel, cum făcea față de toți ceilalți, incluzându-l aici și pe Gideon. Știind motivele pentru care acesta se prefăcuse îndrăgostit de ea, se străduia să-i demonstreze lui, în primul rând, că nu însemnase nimic pentru ea. Și era destul de convinsă că reușise.

Veștile despre apropiata căsătorie a mamei ei cu James Courtney se răspândiseră în companie cu viteza fulgerului, explicând în sfârșit atitudinea ciudat de binevoitoare a șefului cel mare. Până luni seara, aflate toată lumea, și toți o felicitau pe ea, ca și cum tocmai îi reușise o manevră foarte complicată. Poate că privite din afară, așa arătau lucrurile. În fond, ea nu reușise cu Gideon, dar mama ei se mărita cu James. Se întreba dacă și Gideon vedea lucrurile la fel.

Probabil știa că nunta urma să aibă loc duminică, James trebuie să-i fi spus deja. Graba cu care fusese programată această nuntă nu era o

surpriză pentru Laura, deși mama ei era puțin deranjată de ea. Laura simțea că avertismentul ei privitor la Martin avea o legătură cu nerăbdarea lui James. Odată ce va fi căsătorit cu mama ei, Martin nu mai putea face prea multe. Sau cel puțin așa spera ea. Nu intenționa să-l anunte pe fratele ei cu privire la căsătorie decât după ce aceasta se va fi încheiat.

– Așteaptă-mă și pe mine, îi spuse James la ora cinci, când ea, Janice și Dorothy se pregăteau să plece. Am ceva de discutat cu tine.

Laura răspunse la salutările vesele ale celor două fete, resimțind, din nou, ciudățenia noii ei relații cu James.

Se pare că și el remarcase această ciudățenie.

– Fiica mea nu poate fi asistenta secretarei mele, îi comunică el, strâmbându-se din spatele biroului lui.

– Atunci, ce propui. Vrei să-ți înaintez demisia mea?

– Pe naiba! Mă gândeam mai curând la o promovare, răspunse el și o privi întrebător.

– Faptul că vei fi soțul mamei mele nu mă îndreptățește să accept favoritisme...

– Cum să nu? o contrazise el imperativ. Vei fi fiica mea și, în această calitate, va trebui să ai o poziție mai înaltă în cadrul companiei.

– Mai înaltă? Dar Dorothy lucrează aici de ani de zile și...

– Doamne Dumnezeule! Fetito, cum aş putea s-o concediez pe Dorothy? Sunt prea bătrân ca să-mi schimb secretara. Dorothy îmi cunoaște toate tabieturile... Încetează cu râsul, Laura, izbucni el. La vârsta mea, am dreptul la niște mici tabieturi.

– Îmi pare rău, chicoti ea. Dar dacă nu vrei să iau locul lui Dorothy, ce poziție îmi oferi?

– O vei înlocui pe Diane Holland, răspunse el calm.

Laura păli, cu mâinile încheștate pe brațele scaunului.

– Cred că glumești, murmură ea într-un târziu.

– Așa mă cunoști tu, drept un glumeț?

– Nu, admise ea fără vlagă. Dar nu vreau să fiu secretara lui Gideon. Cu oarecare vreme în urmă, nimic n-ar fi putut-o face mai fericită, dar nu acum, nu acum!

James aranja niște hârtii pe birou.

– Laura, nu te rog, îți spun ce-am hotărât. Asta dacă vrei să rămâi la Courtney.

Laura înghiți cu greu.

– Dar secretara lui Gideon...

– Există vreun motiv pentru care te încăpățânezi așa?

Ea îl fulgeră cu ochii ei verzi ca smaraldul.

– Știi bine că da.

– Știu?

– Da! Nu pot să lucrez cu Gideon. Nu pot!

– N-o să lucrezi cu, ci pentru Gideon.

– Cu atât mai mult nu...

Se ridică.

– Cred că ar fi mai bine să renunț.

Se îndreaptă către ușă.

– Ce crezi că ar spune mama ta despre asta?

– Nu e prea elegant din partea ta s-o aduci în discuție.

– Cred că n-am fost acuzat niciodată în viață că m-aș comporta cu elegantă, replică el, zâmbind sarcastic.

– Te rog, nu-mi face asta! îl imploră ea. Dacă iau locul Diane, ea ce va face? Sunt sigură că îți dai seama...

– Din păcate, Diane Holland ne va părăsi. Soțul ei a început o afacere pe cont propriu și Diane s-a hotărât să-l ajute.

– Dar Janice...

– Preferă să rămână cu mine.

– O, dar... Cu siguranță, există alte fete mai capabile decât mine...

– Da, dar eu prefer să-ți ofer ție postul, nu lor. Ce zici?

– Dar Gid... domnul Maitland știe?

– Da, Gideon știe.

– Sunt sigură că ideea ta nu-l încântă mai mult decât pe mine.

Expresia chipului lui James se înăspri vizibil.

– Încă mai sunt președintele acestei companii, spuse el pe un ton glacial. În această calitate, îmi permit să iau deciziile pe care le consider nimerite.

– Și ai considerat că trebuie să fiu secretara lui Gideon, constată ea plat.

– Bine, am să-ți explic. Dacă voi doi ați lucra împreună toată ziua, s-ar putea – și eu asta sper – să vă vină mintea la cap.

– Prin "a ne veni mintea la cap" înțelegi "am putea redeveni prieteni" ? întrebă sec Laura.

– Da.

– Nicio șansă, spuse ea, sigură de sine.

– Ei bine, o să vedem !

Laura își umezi nervoasă buzele.

– Doar așa, de curiozitate, cum a reacționat Gideon?

El zâmbi malițios, amuzat de tentativa ei de a părea degajată.

– Tu cum crezi?

– Nu știu, spune-mi tu.

– La fel ca tine.

– Atunci, de ce faci asta? gemu ea, sperând, fără prea mare încredere, că el nu observase durerea pe care i-o pricinuisese dezvăluirea lui.

James se ridică în picioare, pregătindu-se să încheie conversația.

– Deci, rămâne stabilit. De mâine, vei lucra alături de Diane, care te va pune la curent cu tot ce e de știut în legătură cu slujba.

Își luă servieta.

– Vrei să te duc acasă?

– Nu, mulțumesc.

– Te duce Jennings? se încruntă el.

– Autobuzul, răspunse ea ironic. Azi am lucrat până la șase și un sfert.

James încuviință din cap.

— Atunci, poate ne vedem mai târziu.

El devenise o prezentă obișnuită la ea acasă, așa că nu se osteni să-i răspundă.

Nu putea pleca de la Courtney, iar James știa asta.

Mama ei ar fi fost foarte supărată și, deocamdată, nu-i putea face așa ceva. Avusese o viață grea, fiind nevoită să crească aproape singură doi copii, iar acum când ea era cea alintată, soția adorată a unui om bogat, Laura nu-și îngăduia să facă nimic care să-i umbrească fericirea.

James Courtney înțelesese că ea nu voia să-și supere mama, ceea ce o făcea să fie și mai furioasă pe el. Era un om viclean și intrigant, iar ea era sigură că o să aibă încă destule probleme din cauza lui, în viitorul apropiat. Dacă ar reuși să-l facă să înțeleagă că între ea și Gideon totul se sfârșise definitiv... Era atât de...

— Laura...

Se ridică, albă la față, auzind vocea aceea răgușită, și se trezi față în față cu un Gideon tras la față și tensionat.

— Gideon...

Era prea uimită ca să i se mai adreseze formal. Crezuse că era ultima persoană care se mai afla încă în birourile de la ultimul etaj. Se părea că se înșelase. La ultimul etaj rămăseseră doar ea și Gideon. Dacă mai era ceva acolo, nu-și făcea simțită prezența în niciun fel. Erau înconjurați de o tăcere stranie, încât toată agitația și zarva din timpul zilei păreau acum aproape neverosimile.

El intră în cameră și închise ușa în urma lui, ca și cum n-ar fi fost deja destul de izolați. Să-l vadă pe Gideon, acum, era ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit.

Se strădui să afișeze o expresie calmă.

— Ce pot face pentru dumneavoastră, domnule Maitland?

— Cred că știți răspunsul la întrebarea asta, replică el ironic.

Ea se înroși, sigură că el chiar asta urmărise.

– Voiam să spun în calitate mea oficială, aceea de secretară a dumneavoastră.

– A, deci ți-a spus James.

El se sprijini pe marginea biroului ei, apoi luă un prespapier, prefăcându-se că-l studiază.

– Da, răspunse ea, surescitată de apropierea lui, dorindu-și să se afle oriunde în altă parte.

– Ai vreun comentariu de făcut?

– Niciunul, răspunse ea rigid. Tu?

– Nu.

– Atunci, așa rămâne.

Ea începu să mute hârtiile de pe birou, sperând ca el să plece cât mai repede. Gideon o opri.

– Dacă vrei, îi pot spune lui James să renunțe la idee.

Ea privi în jos la palma lui care o acoperea pe a ei, palma aceea care știa s-o mângâie, făcând-o să uite de sine, care o cunoștea mai intim decât oricare alta. Gândul acesta o făcu să roșească, temându-se să privească spre Gideon, pentru ca acesta să nu observe foamea din ochii ei, dorința nestăpânită de a fi îmbrățișată.

– Așa cum am spus, totul a fost deja aranjat, murmură ea.

– Și poate fi anulat

– Dacă preferi ca eu să nu... Se opri, privindu-l furioasă, dar se trezi hipnotizată pe loc de apropierea chipului lui. N-ar fi trebuit să-și ridice privirile, n-ar fi trebuit să-i dea voie să constate efectul provocat asupra ei de atingerea mâinii lui.

– Dacă preferi ca... eu s-să nu fiu secretara ta... s-sunt sigură că James îți va respecta dorința, încheie ea pe un ton lamentabil.

– Da, dar eu vreau să fii secretara mea, Laura, șopti Gideon, apropiindu-se și mai mult de ea. Numai că nu mă mulțumesc cu atât, vreau mult mai mult. Laura! mai rosti el, ca și cum ar fi gemut, înainte ca buzele lui să le cuprindă pe ale ei.

Ea uită trecutul, uită amărăciunea despărțirii, uită totul, nemaiamintindu-și decât sălbatica dezlănțuire a senzațiilor care o străbăteau din cap până-n picioare.

Crezuse că nu va mai fi niciodată strânsă în brațe de el, iar acum îmbrățișarea lui i se părea un fel de tortură rafinată. Nu-l putea opri, nu voia să-l oprească.

El n-avea asemenea inhibiții, mâinile lui o mângâiau, se străduiau cu înfrigurare să-i descheie primii nasturi ai bluzei, dezvelind pielea mătăsoasă a umerilor, pe care buzele lui o sărutau aprins.

– Gideon...

– Am nevoie de tine, Laura, murmură el. Atinge-mă, Laura.

Degetele ei se încurcă în nasturii cămășii lui, dar Gideon nu făcu niciun efort s-o ajute, sărutând-o în continuare.

El scoase un geamăt, simțind cum mâna ei îi mângâie părul negru și mătăsos de pe piept.

– Te vreau! Laura, te vreau acum!

– Nu acum. Și nu aici, își strigă ea panica. N-nu pot, nu aici!

El o încheie la bluză cu degete tremurătoare.

– Vino cu mine. Îi luă mâna într-a lui, așteptând răspunsul.

– Nu pot, gemu ea, și închise ochii, ca să nu-i mai vadă chipul atât de atrăgător. Te rog, a fost o greșală, spuse ea nefericită, nu mi-am dorit să se întâmple asta.

Gideon se îndepărtă decis de ea, iar chipul lui se întunecă.

– N-ai vrut să se întâmple asta! spuse el cu furie. Atunci, ce dracu' ai fi vrut să se întâmple?

– Nu știu, gemu ea, îndurerată.

– Doamne, Laura, te joci cu mine?

– Nu!

Ea ridică ochii, uimită.

– Firește că nu! Și tu ți-ai dorit asta la fel de mult ca și mine! Îl acuză ea, indignată.

— Eu nu de-ream asta, eu te doream pe tine, răspuse el cu duritate. Întotdeauna te-am dorit.

Gura Laurei se strâmbă într-un rictus amar.

— Întotdeauna, Gideon? Sau de-abia după ce ai aflat că Martin e fratele meu?

— Știam, firește, că Martin e fratele tău...

— Bineînțeles, aprobă ea disprețuitor.

— Dar asta n-a contat, încheie el posomorât.

— În ce sens n-a contat?

— N-a avut nicio influență asupra faptului că eram atras de tine.

Laura clătină sceptic din cap.

— Și te aștepți să cred așa ceva?

— Evident, nu te pot convinge.

— Nu, nu poți.

El oftă, învinș.

— Atunci, îmi pare rău, mai rău decât vei ști vreodată. Noapte bună, Laura.

Își reluase atitudinea distantă, de patron care se adresează unui angajat.

— Noapte bună, domnule Maitland. N-am să întârzii mâine dimineată, adăugă ea, reamintind în primul rând pentru sine, că de acum lucra pentru Gideon.

— Sunt sigur de asta, afirmă Gideon cu o grimasă ironică. Vreau să știi, Laura, că îți admir atitudinea.

— Cu James Courtney ca tată vitreg trebuie să fii tare, răspunse ea rușinată, știind că ei doi nu vor putea lucra împreună în atmosfera tensionată care se crease. Trebuia să ajungă la un compromis chiar în seara asta, cât încă mai puteau vorbi fără ca Diane Holland să asiste la discuțiile lor.

Gideon părea să fi sesizat dorința ei de a face pace.

— Dacă vei avea nevoie de ajutor, spune-mi. Sunt mult mai

experimentat decât tine în privința relațiilor cu James.

— Așa mi-a spus și el. Știa că se află pe un teren nesigur, că orice cuvânt nepotrivit ar putea reaprinde cearta, dar dacă voiau să lucreze împreună, trebuia să mențină această amabilitate silită.

Gideon ridică din sprâncene:

— Ți-a spus că mi-a ținut loc de tată?

— Da.

— Ți-a mai spus și altceva? Întrebă el precaut.

— Ar fi trebuit? se încruntă ea.

Gideon ridică din umeri.

— Știi, James face pe mijlocitorul între noi și, deocamdată...

— Și pe tine te bate la cap?

— Mi-e teamă că da, încuviință el stânjenit.

— Îmi pare rău, eu...

— Nu e vina ta, râse el. Odată ce lui James i-a intrat în cap o idee, i-o poți scoate numai cu dinamită.

Schimbă subiectul, luând-o pe nepregătite:

— Fratele tău...

— Ce e cu el? Întrebă ea bănuitoare.

— O să vină la nuntă?

— Nu, răspunse ea ușurată; așteptase cu încordare să vadă ce va spune despre Martin. Nu-și poate lua un nou concediu atât de curând.

În afară de asta, el nu știa nimic despre nuntă, și nici nu va afla până când mama ei nu va fi măritată cu James!

— În cazul ăsta, vrei să mergi cu mine?

Laura îi aruncă o privire tăioasă.

— De ce aș face așa ceva?

— Pentru că nu vei avea partener și...

— O să mă însoțească Nigel.

Expresia lui deveni glacială.

— Firește, uitasem de el.

— Firește. Ce mai face doamna Harlow?

— Laura, începu el iritat.

— E bine, sper?

— Da, dar...

— Bine, i-o tăie ea imperativ, arătând spre hârtiile de pe birou. Te rog să mă scuzi, trebuie să-mi termin treaba. Diseară am întâlnire.

— Îmi pare rău că te-am făcut să pierzi timpul, se scuza el rigid.

— Nu e absolut nicio problemă, domnule Maitland, replică ea afectat, nemaiuitându-se la el, ci la hârtiile de pe birou. El îi prinse brutal bărbia, silind-o să-l privească.

— În fața Dianeî, ai să-mi spui "Gideon". Ai să-ți poți manifesta antipatia numai atunci când vom fi singuri.

Ea se smuci, eliberându-se.

— Așa voi face, răspunse ea furioasă, fulgerându-l cu privirea.

— Doamne, Laura, tu... La dracu'

El deschise ușa cu un gest violent, apoi o trânti în urma lui.

Laura se prăbuși, epuizată pe scaun. N-avea cum să lucreze cu Gideon, pur și simplu n-avea cum! Pentru că-l iubea, deși știa că se folosisse de ea!

Așa cum era de așteptat, mama ei se arătă încântată de promovarea ei ca secretară a lui Gideon, sigură că James nu se gândea decât la binele ei. Laura și-ar fi dorit să poată fi la fel de încrezătoare.

— Este, într-adevăr, o avansare, îi spuse Nigel mai târziu, în aceeași seară.

Erau singuri acasă la Laura, mama ei fiind plecată la teatru, împreună cu James. Nigel ar fi vrut s-o scoată în oraș, pentru a sărbători promovarea, dar ea se simțea prea obosită. De altfel, ce motiv ar fi avut să sărbătorească?

— ... Deși oarecum stânjenitoare, continuase el gânditor.

— Oarecum? pufni ea. O să fie groaznic!

— Gideon știe?

– Da, oftă ea.

– Hm, comentă laconic Nigel.

– Ce înseamnă "Hm", Nigel?

– Mai e cafea?

– Nigel!

Luaseră cina împreună, iar acum își beau cafeaua în sufragerie.

– Am să-ți mai aduc imediat o ceașcă. Acum, explică-mi ce ai vrut să spui?

– Păi, pe Gideon nu l-a deranjat faptul că vei fi secretara lui, nu-i așa?

– Mie nu mi-a spus nimic de felul ăsta, răspunse ea, amintindu-și că, din câte înțelesese de la James, el avea totuși reticențe.

– Mă întreb de ce.

– El nu este în situația de a obiecta...

– Ba firește că este, pufni Nigel. Eu sunt director de personal, deci poți să mă crezi atunci când îți spun că dacă nu te voia, n-ai fi lucrat pentru el.

Laura se încruntă, nedumerită. De ce o acceptase Gideon ca secretară? Nu voia să-i afle motivațiile, așa cum nu voia să-și amintească impetuozitatea lui de mai devreme, dorința lui pătimașă de a face dragoste cu ea.

– Ce mai contează? spuse ea, afectând nepăsarea.

– Contează, se încruntă Nigel. Nu mi-ai spus niciodată de ce v-ai despărțit.

– N-are importanță, răspunse ea, evitându-i privirea.

– Dacă n-are importanță, de ce nu vrei să vorbești despre asta?

– Nigel! oftă ea. Te rog, hai să abandonăm subiectul.

– Nu cred că pot face asta. Vezi, Laura, eu te plac foarte mult, dar atâta vreme cât încă mai ești atrasă de Gideon...

– Nu există nicio atracție!

– Nu, încuviință el cu un oftat, e mai mult de atât, mult mai mult. Am să fiu sincer cu tine, Laura, și am să-ți spun că mă gândeam să mă

recăsătoresc.

– O! exclamă ea, cu o strângere de inimă. O cunosc?

– Da. El zâmbi stânjenit, luând-o de mână. Numai că n-a fost să fie.

Ea își umezi buzele.

– Adică despre mine era vorba?

– Nu știu de ce ești atât de surprinsă, zâmbi el. Ești tânără, frumoasă, interesantă și, din câte mi-am dat seama, îți plac copiii.

– Aăă... da, răspunse ea încruntată.

– Și, lucrul cel mai important, îmi placi; de fapt, "îmi placi" e puțin spus. Eu am deja o vârstă și aș vrea să mă însor și să am copii înainte de a îmbătrâni prea mult. Din păcate, mi-am ales o fată îndrăgostită de un alt bărbat.

– Nu!

– Laura, îi spuse el pe cu dojană în glas, tu îl iubești pe Gideon. Și cred că și el te iubește pe tine.

– De ce toată lumea vrea să... Se opri, mușcându-și buza. El nu mă iubește, spuse ea, încăpățânată.

– Cine altcineva a mai încercat să te convingă?

Nigel interpretase corect replica ei neterminată.

– Nimeni. Îmi pare rău, Nigel, că relația noastră n-a mers. Mi-a plăcut să ieșim împreună și...

– Cine, Laura? insistă el.

– Nu contează...

– Viitorul tău tată vitreg, nu-i așa?

Ea făcu ochii mari:

– De unde ai știut?

– Poate din cauza atitudinii lui față de mine. Nu m-am numărat niciodată printre favoriții lui, dar în ultima vreme... Să spunem că există ceva legat de mine care-l deranjează. Și el te vrea pentru Gideon.

– "Și"? se încruntă ea.

– Și Gideon pare să te vrea pentru el însuși, explică el încurcat.

Atitudinea lui față de mine a fost și mai glacială decât cea a lui James.

– Cred că e numai imaginația ta...

– Nu. Nigel clătină din cap, strângând-o de mână. Vreau să rămânem prieteni, Laura, dar pentru asta va trebui să nu mai ieșim împreună. Nu vei putea niciodată să te împaci cu Gideon, dacă eu voi fi între voi.

– Oricum, nu cred că există vreo șansă să fac asta, spuse ea cu amărăciune. Vezi tu, în relația noastră erau implicate și alte persoane.

Nigel se încruntă, neîncrezător:

– Adică, Gideon se întâlnea cu alte femei?

– Printre altele, aprobă ea, cu o înclinare a capului.

– Când?

– Ce vrei să spui?

– Păi, din câte îmi amintesc, vă întâlneați aproape în fiecare seară.

– În afara perioadei când a fost plecat la Manchester...

– Unde a lucrat tot timpul. Negocierile cu syndicatele au fost foarte dure, iar întâlnirile durau zi și noapte. Gideon abia dacă a putut dormi, nici nu se pune problema să fi avut timp pentru întâlniri cu vreo altă femeie.

– Nu e numai asta.

Ei îi venea greu să-i spună că "cealaltă femeie" locuia în aceeași casă cu Gideon.

– Cred că știi despre ce e vorba. Martin, nu-i așa?

Laura icni, ca și cum ar fi primit o lovitură:

– De unde știi... adică de unde ți-a venit o asemenea idee?

– Martin și cu mine eram prieteni, atunci când el lucra la Courtney, dezvălui Nigel.

– Asta înseamnă că știi... știi despre... despre...

– Felicity? Da, confirmă el. Eram unul dintre foarte puținii care știau. Celălalt era Gideon.

– Da, încuviință Laura.

– N-a fost vina lui că Felicity s-a decis să aibă o aventură cu fratele tău,

observă calm Nigel.

— Și probabil n-a fost vina lui nici că a încercat să mă pedepsească pe mine pentru asta!

Ea se ridică în picioare, agitată.

— Iartă-mă, Nigel, n-am vrut să țiip la tine.

— Nu-i nimic. Dar nu reușesc să înțeleg nimic din toate astea, clătină el din cap. Ce ți-ai imaginat tu, în confuzia ta?

— Nu sunt confuză. Și nu mi-am imaginat nimic. Martin l-a acuzat pe Gideon că mă folosește ca să se răzbune pe el...

— Și Gideon cum a reacționat?

— A negat, firește, răspunse ea nerăbdătoare. Dar asta pentru că nu prea avea altceva de făcut?

— De ce?

— Păi, pentru că... pentru că...

— Nu gândeai limpede, Laura, clătină el din cap. Iar Martin era îndurerat și stăpânit de furie. Dacă Gideon ar fi încercat să se răzbune prin tine pe amantul soției lui — Doamne, ce melodramatic sună... Dacă asta ar fi fost motivația lui, nu crezi că ar fi vrut ca Martin să știe?

— Eu...

— Gândește-te, Laura, o încurajă el. Dacă ar fi vrut să se răzbune, ar fi făcut-o.

— Dar el nu a...

— Nu. Pentru că Martin și Felicity n-au nimic de-a face cu tine. E o poveste veche, iar Gideon a îngropat trecutul. Acele zile n-au fost prea fericite pentru el...

— Atunci, nu ar fi trebuit să se însoare cu o femeie pe care n-o iubea.

Ea făcea eforturi pentru a-și păstra furia împotriva lui, deși fiecare cuvânt rostit de Nigel făcea mari breșe în defensiva pe care și-o construise.

— El nu voia decât să pună mâna pe Courtney.

— Nu avea nevoie să se însoare cu Felicity pentru a obține asta, se

încruntă Nigel. Cine ți-a spus așa ceva, Martin? Întrebă el. Doamne, câtă ură trebuie să fi strâns în el!

— Și nu e normal? se indignă Laura, în numele fratelui ei.

— Poate că este, concedă Nigel. Dar ura lui n-ar trebui să-ți distrugă și ție viața. Nu e adevărat că Gideon s-a însurat cu Felicity ca să obțină controlul asupra firmei. Tatăl lui Gideon a fost partenerul lui James Courtney cu multă vreme în urmă, iar poziția lui i-a revenit acum în mod firesc lui Gideon, care are tot dreptul să devină următorul președinte al companiei.

— N-am știut asta, se încruntă Laura. Deși ar explica faptul că James s-a ocupat de creșterea lui Gideon, după moartea tatălui acestuia.

— Mi se pare că sunt o mulțime de lucruri pe care nu le știi. Nigel se ridică de pe scaun. Dar nu eu sunt cel care ar trebui să ți le spună. Cred că știi cine este.

Laura înghiți cu dificultate.

— Gideon?

El încuviință din cap.

— Sunt sigur că a încercat să-ți explice. O văzu roșind. Așadar, ar fi dreptate. Poate că acum a venit momentul să-l ascuți, ce zici?

— Nu știu, răspunse ea, dezorientată. Dacă te înșeli?

— Ce ai de pierdut?

Numai mândria, își spuse ea. Începea să creadă că asta nu valora prea mult.

Nigel își luă haina.

— Sună-l, e de-abia unsprezece. Și, după cum arată în ultima vreme, nu cred că Gideon doarme la ora asta.

Se aplecă și o sărută delicat pe obraz.

— Să nu mă inviți la nunta ta. Sunt insuportabil atunci când pierd

— Nu te cred, zâmbi Laura. N-ai fi făcut toate astea dacă n-ai ști să pierzi.

— Poate că nu, zâmbi el rușinat. Dar nu uita să-l suni.

– Eu... o să mă gândesc la asta.

– Laura!

– Nu pot să promit mai mult, replică ea nesigură. Dacă te înșeli?

– S-ar putea să mă înșel, încuviință el, dar ce rău ți-ar putea face un telefon?

– Mâine, va trebui să lucrez cu el...

– Fă o încercare, Laura, o încurajă el.

După plecarea lui Nigel, rămase pe gânduri, contemplând nehotărâtă telefonul timp de o jumătate de oră. N-avea nimic de pierdut, de vreme ce recunoscuse deja că îl iubeste, și ar fi avut atât de mult de câștigat dacă Nigel avea dreptate... Și totuși, ezita.

Mama ei reveni acasă neînsoțită.

– James are o întâlnire mâine la prima oră, explică ea. Nigel a plecat?

– Da, a trebuit să plece devreme.

– Atunci, de ce nu ești în pat, dragă? E aproape douăsprezece.

– Da, știu. Mamă, tu l-ai văzut pe Gideon în ultima vreme?

– De câteva ori, răspunse evaziv mama ei.

– Și cum... cum se poartă cu tine?

– Cum se poartă? Nu înțeleg, ce vrei să spui?

– Adică... e politicos? Laura își privi cercetător mama.

– Bineînțeles că e politicos! În vocea ei se simțea surprinderea pricinuită de întrebare. E chiar foarte prietenos, de fiecare dată.

– De fiecare dată? se încruntă ea.

– Știi, James și cu mine, atunci când ieșim împreună, o luăm de multe ori pe Natalie cu noi și atunci îl văd pe Gideon. E întotdeauna foarte politicos.

– Dar și prietenos? insistă Laura.

Dacă Gideon ar avea vreun resentiment față de familia ei, atunci acesta ar include-o, cu siguranță, și pe mama ei. El s-ar putea comporta politicos de dragul lui James, dar n-ar fi obligat să fie și amabil.

– Foarte prietenos, aprobă din cap mama ei. Și întreabă de tine de

fiecare dată.

Se înșelase oare asupra motivațiilor lui? Așa se părea.

– Mulțumesc, mamă, spuse ea radiind de fericire. Acum, am de dat un telefon.

– La ora asta? se arătă uimită mama ei. Pe cine Dumnezeu... Gideon?

– Da.

– Atunci, mă duc în camera mea, zâmbi mama ei, sărutând-o pe obraz. Să știi că faci ceea ce trebuie, scumpo.

– Să sperăm că așa este.

Rămasă singură, Laura mai avu o ezitare. Era douăsprezece noaptea, mult prea târziu pentru a telefona cuiva. Dar dacă nu suna acum, probabil n-o va mai face niciodată, va găsi zeci de motive ca să evite acest pas. Spre surprinderea ei, la telefon răspunse chiar Gideon. Ar fi recunoscut oriunde vocea lui ușor răgușită.

– Sper că nu te-am trezit, spuse ea nesigur.

Timp de câteva secunde nesfârșite, linia părea să vibreze din cauza încordării.

– Laura?

– Da, confirmă ea grăbit.

– S-a întâmplat ceva? Mama ta... James...

– Nu, sunt bine amândoi. Eu... de fapt, mă întrebam... Ăăă... Gideon, ce-ai zice dacă ți-aș spune că acum sunt dispusă să te ascult?

Ultima parte o rostise pe nerăsuflăte, iar acum aștepta încordată răspunsul lui.

– Te-aș întreba dacă ești sigură.

– Sunt foarte sigură, răspunse ea ferm.

– Atunci, am să vin la tine. Ești de acord?

– În douăzeci de minute? întrebă ea imediat.

– Un sfert de oră.

Ei bine, de-acum nu mai putea da înapoi. În cinsprezece minute Gideon va fi acolo, în aceeași cameră cu ea.

Capitolul 9

Când cincisprezece minute mai târziu, se auzi soneria care anunța sosirea lui Gideon, Laura era atât de încordată, încât se îndoia că va avea curajul să-l întâlnească.

— Ăăă... bună, îl salută ea timid.

— Bună, răspunse el cu o expresie prudentă pe chip.

— Eu... Vrei să intri?

— Mulțumesc.

El intră și se îndreptă spre sufragerie, dominând încăperea cu prezența lui impunătoare.

Laura îl urmă, tensionată. Ce trebuia să spună? Ea îl chemase aici, iar acum nu știa ce să-i spună!

— Sper că nu te-am trezit.

— Nu. Privirea lui se fixase asupra chipului ei roșu ca focul.

Laura nu știa ce să facă. El ar fi putut s-o ajute un pic. Dar, pe de altă parte, de ce ar fi făcut-o? Ea fusese cea care inițiasse această întâlnire târzie; el încercase de atâtea ori să-i vorbească, iar ea îl respinsese de fiecare dată. Chiar și așa, tăcerea lui îi îngreuna situația.

— Vrei o ceașcă de cafea?

— Nu, mulțumesc.

— Oh...

Ea își plecă ochii, uitându-se la covor, întrebându-se cum să înceapă.

– A fost o greșeală, Laura? întrebă el aspru, rupând tăcerea stânjenitoare. Vrei să plec?

– Nu! exclamă ea pe un ton rugător, ridicându-și privirea spre chipul lui furios, spre ochii lui metalici, în care scânteia nerăbdarea. Nu știu cum să încep, spuse ea nefericită.

– Atunci, poate ar fi mai bine să te ajut, oftă el. Pot să stau jos?

– Da, bineînțeles, confirmă ea grăbit. Ești sigur că nu vrei o cafea?

– Foarte sigur, răspunse el, lungind cuvintele.

Se așeză pe unul dintre fotolii, întinzându-și în față picioarele lungi.

– Am putea începe cu motivul care te-a determinat să mă ascuți. O cercetă atent, cu privirea îngustată. De ce ai făcut-o?

– M-am gândit, pur și simplu...

– Tu singură? o întrebă el, bănuitor.

– Ei bine, nu chiar. Însă...

– James! afirmă el enervat.

– Nu! Ea clătină din cap, panicată. Nigel a fost!

Chipul lui cu trăsături dure exprima o confuzie totală.

– Nigel te-a convins să mă ascuți? întrebă el încet.

– N-a fost nevoie de prea multă insistență, admise ea, zâmbind rușinată. Mai devreme, atunci când m-ai sărutat...

– Să nu vorbim acum despre asta, Laura, replică tăios Gideon. N-am face decât să mărim confuzia.

Dar cum putea să nu vorbească despre dragostea ei? Dacă nu l-ar fi iubit atât de mult, n-ar fi fost atât de profund rănită de convingerea că o folosise, și n-ar fi dorit să-l vadă acum.

– Nigel crede că m-am înșelat asupra ta, în privința motivelor tale.

– Frumos din partea lui, comentă Gideon cu o grimasă.

– Da, așa este, răspunse ea cu însuflețire. Nu știu câți bărbați ar fi făcut la fel. E într-adevăr un gest foarte nobil din partea lui.

– Poate, aprobă el dând din cap, apoi se ridică din fotoliu. Cred că,

până la urmă, întâlnirea asta a fost o greșeală. În actualele împrejurări, n-am intenția să-mi descarc sufletul în fața ta. Sper că vei fi foarte fericită cu Nigel, e un om bun.

— Nigel...? Dar... Îl văzu pe Gideon îndreptându-se spre ușă. Nu pleca!

El se răsuci furios, cu o expresie feroce pe chip.

— Ce mai vrei de la mine, Laura? Să-ți spun că te iubesc? Să recunosc că am nevoie de tine? Dumnezeu știe că așa este, adăugă el cu amară autoironie. Dar dacă te aștepti să te implor să mă ierți, poți aștepta mult și bine. Nu există nimic pentru care să-mi cer iertare. Nimic!

Se întoarse din nou să plece.

— Gideon, te rog!

Se repezi după el, prinzându-l de mână pentru a-l opri. O singură privire îndreptată asupra chipului lui aspru și neînduplecat o convinsese că de data asta trebuia să găsească cuvintele potrivite sau îl va pierde definitiv.

— Gideon, ai recunoscut că mă iubești! Doamne, abia dacă putea să creadă! Și că ai nevoie de mine!

Acest lucru i se părea încă și mai incredibil. Nu-și putea imagina că Gideon ar avea nevoie de cineva!

— Ei bine, recunosc și eu că te iubesc și că am nevoie de tine. Își ridică privirea spre el, implorându-l mut.

El o privi cu ochi de gheață, cu buzele strânse într-un rictus sever.

— Sunt sigur că Nigel va fi încântat să audă asta.

Neputința lui de a înțelege era stupefiantă, iar ea își pierdu cumpătul.

— Prostule, prostule ce ești! izbucni ea, înfuriată. Cum aș putea să te chem ca să-ți spun că sunt îndrăgostită de Nigel?

— Nu asta ai făcut? spuse el amar.

— Pe tine te iubesc, de tine am nevoie. Dar ești prea prost ca să înțelegi asta, eu... Gideon! gemu ea, pentru că o ridicase în brațe. Gideon, lasă-mă jos!

— Nici nu mă gândesc, îi șopti el la ureche. Te iubesc, copilă zăpăcită,

chinuitor de adorabilă. Și am să mă însor cu tine.

Ea încetă să-l mai lovească cu pumnii în piept, ridicându-și încet ochii măriți de uimire.

— Ai să te....

— Da, am să mă căsătoresc cu tine, repetă el ferm. Ai vreo obiecție, domnișoară Jamieson?

— Absolut niciuna, domnule Maitland, răspuse ea cu impecabilul ton profesional al unei secretare eficiente.

— Foarte bine, luă el act, amuzat. Domnișoară Jamieson, te rog să notezi următoarele: "Domnișoara Laura Jamieson și domnul Maitland se vor căsători duminica următoare."

— Gideon, nu putem, șopti ea. Nu putem... nu pot...

— Putem și ai să poți, spuse el arogant.

— Am... am să pot?

— Da, aprobă Gideon. Asta dacă nu cumva vrei să te muți la mine încă de pe acum.

— Nu...

El o privi amuzat.

— Nu pari prea convinsă.

Laura se întoarse cu spatele la el, îmbufnată.

— Nu e vorba de asta.

— Dar despre ce anume? se încruntă el, renunțând la aroganță.

— Nici măcar nu m-ai sărutat încă, răspuse ea nemulțumită.

— O, Laura, spuse el râzând încurcat, tocmai mi-ai oferit tot ce-mi doream mai mult de la viață. Acum, parcă mi-e teamă să te sărut.

— Teamă? repetă ea, neîncrezătoare.

— Da, mormăi el. Dacă îmi pierd stăpânirea de sine?

Ea se înroși ușor.

— Ce o să se întâmple atunci?

— Trebuie să vorbim...

Ea își puse degetele pe buzele lui.

— O să discutăm mai târziu, mult mai târziu. Acum, când știu că mă iubești, nimic altceva nu mai are importanță.

Chipul lui se întunecă.

— Ceea ce am de spus a fost destul de important ca să ne despartă.

— O să putem vorbi despre asta și după ce mă vei fi sărutat.

— Ai să fii la fel de pretențioasă și după căsătorie?

Gideon râdea ca un puști pus pe șotii.

Căsătoriți! Numai gândul acesta era de-ajuns s-o facă să radieze de fericire.

— Eu așa sper, zâmbi ea.

— Doamne, Laura! spuse el entuziast, nu-mi vine să cred că ești cu adevărat a mea. Atunci când ne-am despărțit, mi s-a părut că lumea se prăbușește în jurul meu.

— Vei termina vreodată de vorbit? îl opri ea.

Oricât de mult i-ar fi plăcut să asculte lucrurile minunate pe care i le spunea, își dorea încă și mai mult să simtă buzele lui lipite de ale ei, să-i simtă dragostea.

— Sărută-mă!

El o sărută, coborând-o încet, până când tălpile ei atinseră din nou podeaua, lipind-o de el, strivind în îmbrățișarea lui puternică curbele delicate ale trupului ei.

— Te iubesc, Laura, spuse el cu voce tremurată. N-am mai spus asta niciodată, niciunei femei.

Laura inspiră adânc.

— Nu?

— Niciodată! O sărută din nou, cu o mână așezată posesiv pe coapsa ei, în timp ce mâna cealaltă o mângâia pe piept.

Îmbrățișarea lor pățimașă dură câteva minute, până când Gideon se desprinsese de ea.

— Hai să ne așezăm, spuse el brusc.

Pe canapea, Laura veni în brațele lui, agățându-i-se de gât, trăgându-l

spre ea ca să-l sărute, mângâindu-i părul, strecurându-și palma pe sub cămașa lui, complet descheiată.

- Fă dragoste cu mine, Gideon, îl rugă ea.
- Ce crezi că fac acum? întrebă el cu glasul întretăiat.
- Vreau să mergem până la capăt.
- Draga mea...
- Te vreau, Gideon, spuse ea cu vocea înecată de emoție.

Dar Gideon se desprinsese din nou din îmbrățișare și-i încheie, cu degete nesigure nasturii bluzei.

- Gideon...
 - Știu, iubito. Dar mama ta doarme în camera de alături.
 - Atunci, să mergem la tine. Numai că acolo este Lisa.
- Gideon o prinse ușor de bărbie, privind-o în ochi.
- Lisa este bona Nataliei, nimic mai mult.
 - N-o pot suferi, murmură Laura.
 - Cred că sentimentul e reciproc, zâmbi el stânjenit.
 - Când vom fi căsătoriți... Lisa va locui în continuare cu noi?

Îl privi întrebătoare, știind că femeia aceea nu însemna nimic pentru el, dar și că Lisa Harlow nu simțea la fel în privința lui.

- Tu vrei să rămână?
- Nu, replică ea fără nicio ezitare.
- Dar, Natalie... se încruntă el.
- Pot avea eu grijă de ea.

Gideon oftă adânc.

– Cred că este momentul să avem discuția aceea. Se mută pe un scaun, cu fața la ea. Gândesc mai bine când nu te pot atinge.

- Poate că ar trebui, într-adevăr, să stăm de vorbă, încuviință ea.
- Cred că ar trebui să încep cu Felicity.
- Da, aprobă ea repede.
- Dar, înainte de asta, vreau să știu dacă mă crezi că te iubesc, spuse el preocupat.

– Te cred, răspunse ea încet, cu ochii strălucind de iubire. Te iubesc.

– Puțin mai devreme spuneai că nu, îi aminti el.

– Nu, n-am spus asta, pur și simplu te-am întrebat dacă ești sigur. Tu ai tras concluzia că nu te mai iubesc.

– O concluzie pe care n-ai infirmat-o în niciun fel.

Ea îi adresă un zâmbet poznaș, apoi oftă, amintindu-și că trebuia să vorbească despre soția lui.

– Am locuit împreună cu James și cu Felicity de la vârsta de șaisprezece ani. La vremea aceea, am făcut o pasiune pentru ea. Dar ea era foarte matură pentru vârsta ei, în timp ce eu m-am maturizat mai greu.

– N-aș fi crezut niciodată asta, râse Laura, încercând să risipească tensiunea.

– Uite cine vorbește, de la înălțimea experienței de douăzeci de ani, o ironiză el, izbucnind în râs văzând-o cum roșește. În fine, redeveni el serios, Felicity a observat imediat pasiunea mea, care părea să-i facă plăcere, pentru că se distra pe seama mea, încurajându-mă. Apoi, James m-a trimis la universitate. Acolo, am câștigat încredere în mine...

– Adică experiență.

– Bine, experiență, acceptă el ridicând din umeri.

– Lisa a contribuit la experiența ta?

– Da, oftă Gideon. Am fost prieteni timp de câteva luni. Dar apoi am plecat la universitate și relația noastră s-a întrerupt. Când am revenit acasă la James...

– La Felicity.

– Da. Dar acum eram mai matur și puteam s-o văd așa cum era în realitate și cum James n-a putut niciodată s-o vadă: o femeie superficială, incapabilă să iubească profund pe altcineva decât pe sine. S-a străduit, într-adevăr, să mă facă să mă îndrăgostesc de ea, cu atât mai mult cu cât deveneam din ce în ce mai puțin interesat. Din păcate, lui James i-a intrat în cap că noi doi trebuia să ne căsătorim.

– Dar nu erai obligat să faci asta! exclamă Laura.

– Nu, aprobă el apăsător. Dar la vremea aceea, nu vedeam niciun motiv pentru care să refuz. Nu iubeam pe altcineva și, din punct de vedere fizic, eram mai mult decât compatibili unul cu celălalt. Da, răspunse el amar uimirii care se citea pe chipul ei, Felicity era deja amanta mea.

– Așa că te-ai însurat.

– Nu, nu imediat. Am încercat să-l conving pe James că Felicity nu va fi fericită cu mine. În ciuda unei păreri destul de comune, sexul nu este totul într-o căsătorie. Din păcate, James a suferit un atac de cord la scurtă vreme – știai că James are probleme cu inima?

– Da, ne-a spus, confirmă Laura.

– Într-un fel, simțeam că era și vina mea. Își dorea enorm ca eu să mă căsătoresc cu Felicity. Din punctul lui de vedere, asta ar fi însemnat bănuiesc o confirmare a parteneriatului dintre el și tatăl meu. Abia atunci m-am însurat cu ea.

– Din datorie și pentru că te simțai vinovat.

Gideon zâmbi încurcat.

– Aș vrea să pot spune asta, dar n-ar fi într-un totu adevărat. Îmi plăcea să fac dragoste cu Felicity. Era foarte frumoasă, un adevărat trofeu pentru un tânăr la început de carieră. Toată lumea o plăcea pe Felicity. Era foarte versatilă, se adapta perfect oricărei împrejurări, putea discuta cu orice gen de oameni. În public, interpreta atât de convingător rolul unei soții iubitoare, încât de multe ori, eram gata s-o cred și eu. În intimitate, căsnicia noastră era o catastrofă în toată puterea cuvântului. Eu am pornit la drum cu intenția de a-i fi credincios, chiar dacă n-o iubeam. Felicity, Dumnezeu știe de ce s-a măritat cu mine. M-a înșelat chiar de la început.

– Martin...

– Este doar un nume de pe lungă ei listă. Îți amintești că am încercat să-i explic, dar n-a vrut să mă asculte. El chiar credea că Felicity voia să se mărite cu el, în timp ce ei nici nu i-a trecut prin cap vreodată așa ceva.

Toți acești bărbați nu însemnau pentru ea decât niște distracții efemere. Îi plăcea foarte mult să-mi spună totul despre ei, cu lux de amănunte. Cred că nu mai e nevoie să spun că relația noastră fizică încetase de mult.

Laura era șocată de cele auzite, dar simțea nevoia să știe totul.

– De ce ai rămas cu ea, dacă erai atât de nefericit?

El ridică din umeri.

– Cred că pe James l-ar fi ucis să afle cum era cu adevărat. El o idolatriza.

– Și tu, tu ai...

Expresia lui deveni sumbră.

– Eu ce?

– Ai avut alte femei?

– Te referi la Lisa, nu-i așa? Întrebă el cu asprime.

– Mă refer la orice altă femeie.

– Nu.

– Vrei să spui că...

– Vreau să spun că nu, repetă el tăios. Legământul pe care l-am făcut la nuntă însemna ceva pentru mine. Felicity putea avea oricâți amanți dorea, eu am muncit ca să-mi umplu zilele.

– Și după moartea ei?

– Atunci, au fost alte femei, multe. Aveam nevoi ca orice bărbat normal, și fuseseră reprimare prea multă vreme. După aceea am întâlnit o tânără fată, numită Laura Jamieson, adăugă el tandru, și toate aceste femei și-au pierdut pentru mine orice atracție.

– Vorbești serios? Întrebă ea cu timiditate.

– Da, foarte serios, zâmbi el.

– Eu... James a aflat vreodată despre comportamentul lui Felicity?

– Sper că nu, răspunse Gideon încruntat. Nu, sunt sigur că nu.

– Deci, Martin n-a însemnat nimic pentru Felicity, comentă ea cu tristețe

– Nu mai mult decât oricare alt bărbat de pe lista ei.

Laura nu putea înțelege cum o femeie își putea dori un alt bărbat avându-l pe Gideon, așa că spuse asta cu voce tare.

– Judeci părtinitor, îi replică el cu un zâmbet silit.

– Ba nu, adică poate, un pic. Dacă a te iubi pe tine înseamnă părtinire.

– Pentru mine, înseamnă raiul. Am să-ți dovedesc, atunci când vei fi soția mea.

El observă că Laura se încruntase.

– Ce este?

– Nu înțeleg de ce i-ai oferit bani lui Martin, deși știai că el nu înseamnă nimic pentru Felicity – asta dacă nu cumva ai făcut-o pentru a evita ca James să afle. Asta a fost? întrebă ea nerăbdătoare.

– Îți repet, nu i-am oferit bani lui Martin, răspunse Gideon pe un ton dur.

– Dar...

– Nu i-am oferit cincizeci de mii de lire, repetă el cu răceală

– Atunci cine...

– N-am nici cea mai mică idee. El părea acum foarte distant.

– O, Gideon, îmi pare rău!

Laura se ridică și veni lângă el, îngenunchind în fața lui, pe covor.

– Martin trebuie să se fi înșelat.

– Da, replică el monosilabic.

– Mă ierți?

Gideon se aplecă și o ridică în brațele lui.

– Firește că te iert, zâmbi el.

O sărută fără nicio reținere, iar Laura se convinge că incidentul fusese uitat, cel puțin în ceea ce-l privea pe Gideon. Fiind preocupată în continuare de banii despre care vorbise Martin, îi veni în minte numele Lisei Harlow, deși nu înțelegea ce motive ar putea avea s-o suspecteze pe cealaltă femeie. Își aminti totuși că Lisa spusese că avea bani, iar ea știa că femeia aceea n-ar ezita să se folosească de ei, să se folosească de orice

pentru a ajunge la Gideon. Cine ar putea ști cum funcționa mintea intrigantă a Lisei Harlow, sau ghici ce motive ar fi putut avea pentru a-l îndepărta pe Martin din viața lui Felicity?

Dar știa că Gideon n-avea nicio implicare în respectiva chestiune, așa că răspunse cu pasiune sărutului lui.

– Acum ajungem la partea în care Laura Jamieson a apărut în viața mea, anunță vesel Gideon.

– Îți amintești când ne-am întâlnit prima dată?

Ea își amintea perfect, pentru că atunci se îndrăgostise de el. Dar se îndoia că apariția ei avusese același efect asupra lui.

Gideon avea să-i provoace o revelație!

– Firește că îmi amintesc, răspunse el, prefăcându-se indignat. Cum aș putea s-o uit pe fata aceea cu părul roșu ca focul, care încerca să pară la fel de în vârstă ca Dorothy?

– O, nu voiam să par atât de bătrână. Adică...vreau să spun... biata Dorothy! Îl privi supărată pe Gideon. N-am vrut să vorbesc urât despre vârsta ei.

– Nici eu, râse Gideon. Dar vârsta unei fete n-are nicio legătură cu aptitudinile ei de secretară.

– Știu și eu asta, dar tu n-ai avut probleme în a-ți găsi o slujbă, așa cum am avut eu. Dacă mă îmbrăcam așa, păream mai avizată.

– Cred că ai exagerat, iubito.

– Și asta este motivul pentru care îți amintești de mine, spuse ea îmbufnată.

– Nu. Îmi amintesc de tine datorită siluetei tale fantastice. Când ai intrat în birou cu tava aceea de cafea, te-am admirat din spate, întrebându-mă dacă chipul tău e la fel de frumos ca trupul. Când te-ai întors cu fața...

– Ai fost dezamăgit, oftă ea.

– Dezamăgit? O scutură ușor. Am rămas încremenit. Mi-a fost de-ajuns o singură privire ca să știu că m-am îndrăgostit.

– Nu! Nu se poate.

– Ba s-a putut!

– Dar exact așa mi s-a întâmplat și mie... adică, m-am îndrăgostit imediat, explică ea surescitată. Numai că eu... tu nu păreai prea interesat de mine.

– Când mi-ai spus că te cheamă Jamieson, mi-am spus că era imposibil să fi fost doar o coincidență de nume, că sigur aveai o legătură de rudenie cu Martin. Ți-am verificat dosarul și presupunerea mi s-a confirmat. Nu voiam să mă implic într-o relație cu sora fostului amant al soției mele, dar nici nu puteam sta departe de tine. Într-o seară, te-am urmărit chiar până acasă. Când după câteva minute ai ieșit din clădire, arătând ca o adolescentă, m-am gândit că mi-a luat Dumnezeu mințile. Apoi James te-a trimis la mine, ca să-i ții locul Dianei.

– Am fost îngrozită când am aflat că trebuie să lucrez cu tine. Eram sigură că ți-ai dat seama ce simt.

– Ei bine, nu realizasem. Dacă aș fi știut, poate n-aș mai fi fost atât de îngrijorat. Atunci, în prima zi, când Nigel a venit la birou, văzând cum vorbea cu tine și cum îi răspundeai, mi-am dat seama că nu mai am nicio clipă de pierdut, că trebuie să te determin să accepți o întâlnire.

– Și atunci te-ai hotărât să mă presezi.

Gideon aprobă cu un gest.

– Erai foarte încăpățânată, îți impusesei să nu accepți o relație cu șeful tău, așa că intimidarea părea să fie singura soluție.

– Lui James i-a plăcut foarte mult, comentă sec Laura

– Da, zâmbi Gideon. Așa ar fi procedat și el însuși. În plus, te plăcea.

– Mă îndoiesc că el ar fi aprobat modul cum mi-ai sugerat să devin amanta ta, îi aminti ea cu reproș.

– Acum nu-l mai aprob nici eu, răspunse el încruntat. Dar atunci m-ai speriat de moarte.

– Te-ai speriat de mine? îl întrebă ea, cu ochii măriți de uimire.

– Da. Ți-am spus că n-am mai iubit niciodată pe nimeni... Faptul de

a fi îndrăgostit de tine a fost mai curând un chin, decât o plăcere. Așa că ți-am făcut propunerea aceea pentru că speram ca astfel să mă eliberez de pasiunea mea pentru tine. Numai că, făcând asta, te-am determinat să nu mai ai deloc încredere în mine. Trebuia să găsesc o cale de a recâștiga acea încredere.

– Din cauza asta nu m-ai sărutat deloc, o săptămână întreagă?

– Da.

– A fost groaznic. Începusem să cred că nu mă consideri atrăgătoare. Gideon ridică din sprâncene.

– Unele femei sunt imposibil de mulțumit.

– Ce te-a făcut să te răzgândești? Mi se pare că-mi amintesc de un sărut foarte pasional, în biroul tău.

– Sărutul despre care vorbești a fost, din nou, din vina lui Nigel Jennings. Îl vedeam mereu în preajma ta. Mi-era teamă că ai să accepți să te însoțească la petrecerea companiei.

– Așa că ai intervenit arogant și ai spus că voi merge cu tine.

– Atunci, am crezut că am stricat totul. Erai furioasă. Apoi m-ai auzit vorbind la telefon cu Petra și n-ai putut să-ți ascunzi gelozia. Pentru mine, a fost un moment minunat. Eram ars de gelozie văzându-te mereu cu Nigel; faptul că tu ai avut aceeași reacție față de Petra, m-a făcut să-mi recapăt încrederea.

– Iar apoi ai dispărut pentru o săptămână.

– A fost o săptămână oribilă. Ședințele se succedau în ritm infernal, în timp ce eu tânjeam să ridic receptorul și să vorbesc cu tine, știind că, dacă aș fi făcut-o, dorința de a te vedea ar fi devenit și mai chinuitoare.

– Și mie mi-a fost dor de tine, recunosc eu, primind drept răsplată un sărut lung, arzător.

Apoi, Gideon se încruntă din nou:

– Când m-am întors, te-am găsit iarăși cu Nigel Jennings.

– Venisem cu James, îl corectă ea. Nigel mă invitase la dans, asta a fost tot.

– Indiferent de motiv, nu mi-a plăcut deloc să te văd cu el. Când am ajuns acasă la tine, eram aproape disperat. Aș fi făcut dragoste cu tine, dacă nu l-am fi găsit acolo pe Martin.

– Iar eu te-aș fi lăsat, admise ea cu voce scăzută. Și eu te doream.

– Nu și după ce Martin a aruncat bomba.

– Bietul Martin, spuse ea înduioșată. Cineva ar trebui să-i spună adevărul.

– Nu tu, draga mea.

Brățele lui o strânsesă mai tare.

– În plus, din câte mi-ai spus, are cine să-l consoleze.

– Te referi la aventurile lui? Dar...

– Destul, draga mea, o opri el cu blândețe. Acum, să ne gândim la noi. Am discutat ceea ce era de discutat.

– Da, răspunse ea, cuibărindu-se lângă el.

– Îți dai seama că e aproape două noaptea?

– Ce contează?

Ea îl sărută pe gât.

– Pe mine nu mă deranjează, replică el senin. Dar am auzit că noul tău șef e un adevărat tiran.

– Cine ți-a spus asta?

– Nu știu, cineva... zâmbi el.

– Mă mir că a existat cineva care să îndrăznească să spună așa ceva.

– Acest cineva e foarte îndrăznet; e chiar șeful șefului tău.

– A, James, se lămuri ea. Ei bine, nu trebuie să mă îngrijorez prea tare în legătură cu noul meu șef.

– De ce? întrebă Gideon, ridicând din sprâncene.

– Pentru că știu exact cum să mă port cu el.

– Știi? întrebă el râzând.

– O, da!

– Ai putea să-mi faci o demonstrație?

– Cu plăcere, răspunse ea, zâmbind provocator.

Pe la două și jumătate, Gideon insistă să plece.

— Trec mâine dimineată să te iau cu mașina? o întrebă el, încheindu-se la cămașă.

— Cred că aş putea să plutesc până acolo.

Laura îl privi cu adorație.

El zâmbi și se aplecă, sărutând-o pe gură. Se retrase apoi doar atât cât s-o poată privi și-i prinse chipul în mâini.

— Ai să te căsătorești cu mine, n-ai să te răzgândești? N-o să te lași influențată de nimeni și de nimic?

— Da!

— Promiți? insistă el.

— Da, se angajă ea euforic, sigură că nimic nu-i mai putea despărți acum.

Capitolul 10

Laura și Gideon hotărâra să-și anunțe public căsătoria abia după întoarcerea din luna de miere.

Mama Laurei și James aveau să-și întrerupă luna de miere pentru a participa la nuntă, dar niciunul dintre ei nu se arătă deranjat de acest inconvenient; dimpotrivă, amândoi se declarară încântați, înțelegându-le graba.

Laura lucra în continuare cu James. Urma să demisioneze cu o zi înainte de nuntă și i se pregătea deja o înlocuitoare, o fată timidă care-l adora pe Gideon. Laura se prefăcea îngrijorată de entuziasmul viitoarei lui secretare.

— Poate ar trebui, totuși să redevii secretara mea, spuse el amuzat, câteva zile mai târziu, pe când petreceau împreună o seară liniștită, acasă la el.

— Cred că ești în siguranță cu Marie, zâmbi ea.

— Da, cred că ai dreptate. Totuși, nu știu cât am să-i mai pot suporta bâlbâielile, se strâmbă el.

Tocmai o culcaseră pe Natalie, iar acum stăteau îmbrățișați pe canapea, ascultând muzică. Laura îl lovi în joacă.

— Nu fi rău!

— Nu sunt, oftă el; dar privirile ei de fetiță îndrăgostită pot deveni

foarte obositoare.

– Dar Marie e mai mare decât mine!

– Cu greu ți-ai putea da seama de asta. De câte ori îi vorbesc, se uită la mine cu ochii aceia albaștri, plini de un devotament aproape canin. E foarte supărător!

– Bietul Gideon! îl compătimi ea ironic.

– Biata de tine, micuță nefericită! O trase mai aproape sărutând-o apăsător pe gură.

– Gid... O...

Lisa Harlow stătea în ușă.

– N-am vrut să deranjez... spuse aceasta mios, cercetând-o cu privirea pe Laura, care începuse să-și aranjeze ținuta. Te caută cineva la telefon, Gideon. Am lăsat aparatul deschis în biroul tău.

– Scuză-mă, iubito, îi zâmbi el Laurei, ridicându-se. Mă întorc imediat.

Lisa Harlow nu plecă odată cu Gideon, ci închise încet ușa, apoi se întoarse spre Laura.

– Te crezi foarte deșteaptă, nu-i așa? șopti ea înveninat.

Laura nu se lăsă impresionată de ura femeii. Era de așteptat ca aceasta să fie plină de resentiment.

– Dacă așa spui tu... acceptă ea cu calm.

– Nu-mi vorbi mie pe tonul ăsta condescendent, rânji Lisa. Poate ai impresia că ai scăpat de mine, dar vei descoperi curând că tu ești cea care va pleca.

Gideon îi spusese, era limpede, că nu vor mai avea nevoie de serviciile ei.

– Lisa... începu Laura.

– N-ai să te măriți cu el, afirmă sigură de sine cealaltă femeie. Îți garantez asta.

Siguranța Lisei o făcu să se înfioare. Se ridică de pe canapea.

– Înțeleg că te întristează gândul de a te despărți de Natalie...

– Nu sunt tristă, Laura, replică sarcastic Lisa, pentru că nu mă voi

despărți de ea. Iar atunci când voi deveni mama ei, am să angajez pe cineva care să aibă grijă de răsfățată. Niciodată nu mi-au plăcut copiii.

Laura se simți eliberată de orice compătimire față de femeia aceea, care avea să fie concediată. Dacă putea vorbi așa despre Natalie, nu merita să aibă grijă de ea.

– Va trebui să te împaci cu ideea că eu și cu Gideon ne vom căsători de mâine într-o săptămână.

Depuseseră deja actele și făcuseră toate celelalte aranjamente. Fusese uimită să vadă cât de ușor reușise Gideon să elimine toate dificultățile. Dar poate nu era așa de uimitor, pur și simplu era genul de bărbat care rezolva orice problemă.

– Ești sigură? zâmbi ofensator Lisa. Eu n-aș prea crede.

– Cred că ai spus destul, doamnă Harlow. Acum, te rog să pleci.

– Nu eu sunt cea care va pleca, zâmbi din nou, la fel de neplăcut, Lisa; tu ești. Și îți garantez că n-ai să te mai întorci. Vezi tu, Gideon nu ți-a spus chiar totul...

– Mi-a spus că voi doi ați fost amănți... cu ani în urmă.

– Nu la asta mă refeream.

– Atunci, ce...

– Așteaptă și ai să vezi.

– "Așteaptă și ai să vezi"? Dar...

– Înainte de nunta de duminică viitoare, am să-ți distrug definitiv încrederea în Gideon. De-abia aștept, mai spuse ea, apoi părăsi în liniște încăperea.

În urma întâlnirii, Laura se albise la față și tremura. Știuse că va fi foarte neplăcut s-o întâlnească pe femeia aceea, după ce va fi aflat despre căsătoria iminentă, dar nu se așteptase la noi amenințări. Iar aceste amenințări păreau a fi reale.

Numai că nu puteau fi! Ea și cu Gideon vorbiseră deschis, iar noaptea în care o ceruse de soție clarificase toate neînțelegerile dintre ei. Nu, probabil că Lisa Harlow nu se putuse abține să nu dea o nouă probă de

josnicie, sperând să semene suspiciuni și neîncredere.

Ei bine, ea avea încredere! Îl iubea pe Gideon și știa, fără urmă de îndoială, că și el o iubește. Îi demonstra asta cu fiecare privire, cu fiecare atingere atât de intens, încât nu înțelegea cum nu observau colegii de la serviciu tensiunea electrică dintre ei de fiecare dată când se întâmpla să se aplece în aceeași cameră.

Deocamdată reușiseră să păstreze secretul, chiar dacă unii aflaseră că Laura va părăsi firma în termen de o săptămână.

Gideon reveni în cameră.

— James! spuse el ironic. Cred că suferă de sindromul surescitării nervoase de dinainte de nuntă.

— Serios? râse ea, incapabilă să și-l închipuie pe viitorul ei tată vitreg stăpânit de emoții.

— Intrase în panică pentru că nu mai știa dacă mi-a dat sau nu inelul, ca să i-l dau mâine, la altar, explică Gideon râzând.

Se așează lângă ea pe canapea, întinzându-și confortabil picioarele.

— E a treia oară pe ziua de astăzi.

— Și starea mamei e la fel de gravă, zâmbi Laura, alungând presimțirile sumbre stărnite de amenințările Lisei.

— Crezi că e nedrept din partea mea să te privez de plăcerea de a avea o nuntă mare și frumoasă? o întreabă el, ușor încruntat, netezindu-i sprâncenele cu degetele lui lungi, mângâietoare. Îmi doresc atât de mult să fii soția mea, încât ți-am impus, egoist, nunta asta aranjată în grabă.

— Iar pe mine mă exasperează lungimea nesfârșită a săptămânii care urmează, spuse ea, fără să exagereze.

— Ești atât de nerăbdătoare? se miră el, încântat.

— Da.

Gideon o sărută din nou și nu se opri decât atunci când simți că e pe cale să-și piardă controlul.

— Apropierea ta mi se urcă la cap, murmură el.

— La cap? întreabă ea provocator.

– Ești o domnișoară lipsită de rușine, zâmbi el. A, uitasem să-ți spun, l-am invitat pe Nigel la nuntă, mai adăugă, de data asta pe un tot serios.

Laura făcu ochii mari:

– Și o să vină?

– Împreună cu Janice.

– Cu Janice? Își exprimă ea surpriza.

– Geloasă?

– Știi bine că nu! protestă ea, indignată. Cred că sunt foarte potriviți unul cu celălalt. Cum poți să te gândești la așa ceva, când știi cât de mult te... Gideon!

Laura își strigă reproșul, văzând că râdea de ea.

– Glumeam, draga mea, se apără el, râzând în continuare. Din cauza lui Nigel, am trecut prin multe clipe chinuitoare. Ajunsesem să cred că te vei mărita cu el.

– Cum aș fi putut face asta, când tu ești pentru mine singurul bărbat de pe pământ?

– Demonstrează-mi, Laura. Arată-mi cât de mult mă iubești.

Însufleșita muncă de convingere dusă de Laura dură câteva minute bune, timp în care amândoi uitară complet de existența lumii înconjurătoare.

Laura plânse la nunta mamei ei, dar nu din cauza vreunui sentiment de tristețe, ci a mândriei exprimate de chipul lui James, în momentul în care își privise proaspăta soție. Mama ei, la fel de timidă ca orice mireasă, arăta superb în costumele ei bej, completat cu o pălărie de dantelă spumoasă, de aceeași culoare.

După ceremonie, Laura îi trimise o telegramă lui Martin dar, cum zilele treceau și nu venea niciun răspuns, își închipui că fratele ei acceptase în sfârșit trecutul.

Atât ea cât și Gideon au fost foarte surprinși să primească un dar de nuntă din partea colegilor de la firmă. Ea era prea copleșită ca să poată mulțumi pentru cadou -un orologiu masiv- dar Gideon se ridică la

înălțimea situației și ținu un discurs spiritual, acceptând superbul obiect.

Când Laura se duse pentru o ultimă dată la birou, ca să-și ia lucrurile personale, îl găsi acolo pe Nigel, care o aștepta.

– Nu te puteam lăsa să scapi atât de ușor, o necăji el.

– Tu le-ai spus?

– Recunosc, îmi asumă el vinovăția făcându-i cu ochiul.

– Și eu care te consideram prieten!

– Îți sunt prieten. De ce crezi că am acceptat să vin la nuntă?

Ea îl sărută pe obraz.

– Sunt fericită că ai decis totuși să vii.

– N-aș lipsi pentru nimic în lume. Ne-ai ținut pe toți cu sufletul la gură.

– Nici măcar eu însămi n-am știut ce o să se întâmple.

– Știu, confirmă el râzând. Apropo, știai că Janice își dorește să se mărite și să aibă copii?

– Serios?

– Da, serios.

– Ce coincidentă! se miră inocent Laura. Nu uita să ne inviți pe mine și pe Gideon la nuntă.

– Nu cumva ai încercat să ne combini? o întreabă el, ridicând interogativ din sprâncene.

– Nu, cum aș putea să-mi permit așa ceva?

– Atunci, poate logodnicul tău?

– De ce i-aș face asta unui coleg de suferință? interveni Gideon, care intrase neobservat în birou.

– Ca să rămâi cu Laura, explică Nigel.

Gideon se mulțumi să zâmbească, fără să admită sau să nege.

– Ești gata de plecare, draga mea? Am tras mașina în față.

Nigel se ridică.

– La ce oră trebuie să venim mâine – Janice și cu mine – la oficiul stării civile?

– Oricând doriți, înainte de două și jumătate. Altfel, veți ajunge prea târziu. N-am să amân căsătoria mea cu Laura sub niciun motiv.

Nigel îi întinse mâna.

– Cel mai bun a câștigat. Cel mai bun pentru Laura, preciză el râzând. Gideon aprobă cu căldură.

– Dar poate nu și pentru Janice?

– E prea devreme să mă pronunț. Dacă plecați acum, putem cobori împreună.

Când ieșiră din clădire, Laura rămase încremenită de uimire, Gideon se opri șocat, iar Nigel izbucni râs.

Mașina lui Gideon fusese decorată cu baloane, șervețele de hârtie și o pancartă uriașă pe care scria "Proaspăt căsătoriți", atașată în spate.

– Ne-ai reținut deliberat, îl acuză Laura, nesigură de reacția lui Gideon, care încă își mai privea mașina.

– Păi...

– Uitasem de obiceiul ăsta, murmură Gideon, întorcându-se spre Nigel. Îți sunt recunoscător. Mai întâi cadoul, apoi mașina, totul a fost perfect. Laura?

– E minunat, râse ea ușurată. Dar crezi că lui James îi va plăcea să fie așteptat la aeroport într-o mașină ca asta?

– O să-i placă. Îl va face să se simtă din nou ca un adolescent.

– Se îndreptară spre aeroport fără să schimbe nimic din aspectul mașinii.

James și mama ei radiau fericire, astfel încât singurul lor comentariu despre decorațiunile neobișnuite ale Jaguarului se limitară la un "Ridicol!" rostit fără prea mare convingere.

Laura locuia acum în casa lui James. Se mutase acolo în urmă cu o săptămână, imediat după nunta acestuia cu mama ei. Hotărâseră cu toții că era mai bine să renunțe la apartament.

Laura se gândea la Gideon, întrebându-se dacă și el e la fel de emoționat ca ea.

James și cu mama ei aveau să se întoarcă în Barbados duminică și planificaseră să rămână acolo cel puțin o lună. Ea și cu Gideon aveau să-și petreacă luna de miere în Grecia, pentru că el nu putea lipsi prea mult de la birou. Compania nu se putea lipsi o perioadă prea lungă și de James, și de Gideon. Pe Laura n-o deranja. Nu ținea neapărat să plece undeva; faptul de a fi cu Gideon, ca soție a lui, îi era de-ajuns.

Dimineata zilei nunții ei era însorită și strălucitoare, la fel ca dispoziția ei. James și mama ei erau martorii lor, iar James era emoționat ca orice tată care se pregătește să-și conducă fiica la altar.

Când, pe la ora unu, se auzi soneria, Laura se duse să deschidă, servitorii fiind ocupați în bucătărie, cu pregătirea tratațiilor pentru mica petrecere de după ceremonie.

— Martin! Își strigă ea surpriza, văzându-l pe fratele ei în cadrul ușii. Și Gideon. Dragul meu, ce s-a întâmplat? întrebă ea văzând expresia mohorâtă a logodnicului ei.

— Mai bine să intrăm, răspunse el calm. Fratele tău vrea să-ți spună ceva. Vrea să spună ceva tuturor.

— Firește, se încruntă ea. Intrați.

— Poți să-i cheni pe James și pe mama ta? o rugă Gideon.

Laura observă cu îngrijorare chipul palid și tras al fratelui ei.

— Ești bolnav? întrebă ea.

— Nu, nu sunt bolnav, murmură el. Maitland, hai s-o lăsăm baltă! spuse el către Gideon.

— Nu, replică acesta ferm.

— Uite, eu am să plec. O să...

— Nu, repetă Gideon. Dacă adevărul trebuie să iasă la lumină și eu așa cred, atunci trebuie să se întâmple acum, înainte ca Laura să devină soția mea.

— Ce este? exclamă Laura, ce s-a întâmplat?

— Adu-i, te rog, pe James și pe mama ta. Și te rog să îți minte că te iubesc.

– Și eu te iubesc. Dar nu înțeleg...

– O să înțelegi, o asigură el mohorât.

Laura își reaminti presimțirea sumbră generată de amenințările Lisei Harlow. Reușise să alunge din mintea ei acele amenințări, dar acum realiza subit că, indiferent despre ce ar fi fost vorba, era cu siguranță, mâna acelei femei. Mama ei se arătă extaziată de apariția lui Martin, iar James îi strânse mâna cu bunăvoință.

– N-ar trebui să fii aici, Gideon, îl dojeni mama ei, aduce ghinion să-ți vezi mireasa înainte de nuntă.

El zâmbi forțat.

– S-ar putea să nu mai fie nicio nuntă...

– Nu spune prostii, băiete, izbucni James. Firește că o să fie!

– Gideon? reuși Laura să rostească.

– Ascultați ce are de spus Martin, replică el distant, fără urmă de emoție.

– Ei bine? se întoarce ea spre fratele ei.

Martin îl privi pe Gideon.

– Sunt dispus să uit că am știut vreodată, Maitland. Ea are nevoie de tine...

– Sunt sigur de asta, răspunse rece Gideon. Numai că Lisa a găsit de cuviință să-ți spună adevărul.

– Lisa! interveni Laura. Ce rol are ea în toată afacerea asta?

– Rolul principal, explică apăsător fratele ei. Doamne, ce cățea! Nu știu cum te-ai abținut să n-o lovești, se adresă el lui Gideon.

– Spune-le! insistă aspru Gideon. Spune-le ce ți-a spus Lisa azi-dimineață.

Martin își umezi nervos buzele, privindu-i reticent pe cei din jur.

– Eu... Eu sunt tatăl Nataliei! Adevăratul tată al Nataliei.

Anunțul lui Martin amuți întreaga asistență. O tăcere stranie umplu încăperea, izolând-o de lumea din afară.

– Deci, tu ai fost! spuse într-un târziu James, negru la față.

Soția lui îi sări în ajutor, certându-și fiul:

– Cum ai putut? Cum poți să spui asemenea minciuni?

James închise ochii și inspiră adânc.

– Nu minte, Joan, spuse el cu voce tremurată.

– Nu minte? se încruntă ea. Dar cum...

– Fiul tău a fost îndrăgostit de soția mea, explică Gideon.

– Și am crezut că și ea mă iubea, completă cu amărăciune Martin. Ce glumă!

Laura își umezi buzele, întrebându-se dacă acest coșmar se va sfârși vreodată.

– Acum știi adevărul?

– Da, Lisa mi-a spus totul. Și i-a făcut o deosebită plăcere.

– Laura, vorbi tăios mama ei, tu știai ceva despre asta?

– Absolut nimic, răspunse Gideon în locul ei. Această ultimă parte este la fel de șocantă pentru Laura ca și pentru tine.

Dar era într-adevăr așa? Gideon îi spusese că încetase orice intimitate cu Felicity de ani de zile. Natalie trebuie să fi fost concepută cumva. Iar Gideon avusese grijă de ea ca și când ar fi fost a lui, o iubise în ciuda lui însuși.

– Nu, nu este, spuse ea hotărât, ducându-se la el și strecurându-și mâna în mâna lui. Ceea ce ai făcut e foarte frumos, spuse ea mișcată. Nu cred că ți-a fost ușor.

– Ai știut, în tot acest timp, că Natalie nu e a ta?

James părea uluit.

– Bineînțeles, confirmă Gideon. Dar tu, cum de știai?

Bărbatul mai vârstnic oftă adânc.

– Mi-a spus Felicity.

Gideon se albi la față.

– Știai despre ...

– Aventurile ei? oftă din nou James. La început, nu. Atacul de cord l-am făcut când am aflat despre relația ei cu un bărbat înșurat, dar când

a fost de acord să se mărite cu tine am crezut că are de gând să se liniștească. Da, îmi dădeam seama că voi doi nu erați chiar atât de fericiți cât ați fi putut fi, dar în fața mea vă prefăceți atât de bine, încât n-aveam idee despre adevărata stare a căsniciei voastre. Mi-a spus și că nu era copilul tău, dar că tu nu trebuia să afli niciodată.

– O, Doamne! gemu Gideon. Știam foarte bine că nu era al meu, n-o mai atinsesem de ani de zile!

– Știu de ce a făcut Felicity asta, interveni Martin. Știa că, dacă ar fi divorțat, tatăl ei ar fi dezmoștenit-o.

– Da, am amenințat-o, confirmă James. Felicity știa că dacă veți continua să vă protejați unul pe celălalt, adevărul nu va ieși niciodată la iveală. Mi-e greu să admit, dar fiica mea a fost o mică scorpie.

– Da, acceptă în sfârșit Martin. Atunci când Lisa mi-a spus despre Natalie, ei bine, mi-a trecut prin cap ideea nebunească s-o iau cu mine în America.

Gideon tresări.

– Niciodată! E fetița mea!

James clătină din cap.

– Gideon, nu ești obligat să faci asta; acum am înțeles că de-a lungul anilor ai fost silit să faci niște lucruri... care te-au făcut nefericit, și asta numai de dragul meu, pentru ca să nu-mi fac griji în legătură cu Felicity. Dar s-a ajuns prea departe...

– Prea departe! Laura sări în apărarea lui Gideon ca o pisică apărându-și puilul. Natalie este fiica lui Gideon, așa a fost de când s-a născut. Și dacă va trebui să ne luptăm cu tine la tribunal, o vom face, Martin.

– Draga mea...

– Martin? Întrebă ea agresiv, ignorându-l pe Gideon.

Fratele ei o privea uluit. Laura nu îndrăznise niciodată să-i vorbească pe un asemenea ton.

– Dacă Gideon m-ar fi lăsat să termin, aș fi spus că Natalie este a lui,

și că am înțeles asta.

– Trebuia să fi luat banii atunci când ți s-au oferit, spuse plat James.

– Banii? Întrebă Gideon, extrem de interesat. Ce știi despre bani?

– Eu am fost cel care i-a oferit, băiete. Nu personal, bineînțeles. Am angajat un avocat care să se ocupe de asta.

– Tu ai fost? interveni uimită Laura. James era ultima persoană la care s-ar fi gândit.

– N-am știut, firește, că era vorba despre fratele tău. N-am știut niciodată detaliile, în special identitatea tatălui. Am lăsat-o pe Felicity să aranjeze totul împreună cu avocatul. Ea era îngrozită că tatăl va afla și va strica totul.

James își ascunse fața în palme.

– Din cauza mea a ajuns așa. Când mama ei a murit, am răsfățat-o și i-am satisfăcut toate capriciile. Iar ea a devenit o ființă profund egoistă, îndrăgostită de propria persoană.

Mama Laurei preluă controlul.

– Laura, vrei, te rog, să conduci pe toată lumea în salon? Aș vrea să rămân singură cu James.

– Joan...

– Insist, James, spuse ea pe un ton care amintea de vechea ei independență. Laura, te rog.

Când intrară toți trei în cealaltă cameră, Laura îl întrebă imediat pe fratele ei:

– Ai fi de acord cu o adopție legală?

– Laura...

– Gideon, te rog. Îl învălui într-o privire plină de dragoste. Natalie e a noastră, a ta și a mea, iar Martin n-are niciun drept asupra ei. O scurtă aventură nu-l îndreptățește să se considere tată.

– Ai dreptate, acceptă Martin. În felul meu, sunt la fel de rău ca Felicity. Credeam că vreau să mă însor cu ea, că o iubeam, dar dacă ar fi venit la mine și mi-ar fi spus că e însărcinată, mă îndoiesc că aș fi luat-o

de nevastă. Semăn puțin cu tata, Laura, îmi place să am câte o fată în fiecare port. Și sunt sigur că n-aș putea crește un copil.

– Deci, ești de acord cu adopția? întrebă încordat Gideon.

– Da, sunt de acord cu orice veți dori. Numai că... Sunt conștient că voi ați prefera să nu mă mai vedeți niciodată, dar mi-ar plăcea s-o văd din când în când pe Natalie. În calitate de unchi, preciză el repede. Dacă nu sunteți de acord...

– Dacă te vei mulțumi cu rolul de unchi, n-am nicio obiecție, decise Gideon.

– Mulțumesc, îi răspunse ea cu căldură Laura fratelui ei.

– Mama...

– O să-i treacă. După un timp.

Timp. De asta aveau nevoie cu toții.

Un an poate fi o perioadă scurtă atunci când ești foarte fericit, iar Laura și Gideon erau fericiți în fiecare zi a căsniciei lor.

Natalie învăța în fiecare zi ceva nou. În ultima vreme obișnuia să-i trezească la șase dimineata, cântându-le ultimul cântecel învățat.

Acum, ieșiseră toți trei să ia cina în oraș. În mod excepțional, Natalie i se permisesse să rămână trează până după ora obișnuită de culcare. Ea n-avea cum să înțeleagă semnificația zilei, dar părinții ei o știau foarte bine. Natalie tocmai devenise, în mod oficial, copilul lor.

Gideon ridică paharul de șampanie:

– Pentru noi!

– Pentru noi! repetă Laura. Păcat că James și mama nu sunt aici, ca să sărbătorim împreună.

– Acum că am reușit, în sfârșit să-l convingem să se pensioneze, era normal să vrea să se ducă în America, la Martin. Ai vreun regret, draga mea?

– Niciunul. Tu?

– Regret că nu suntem într-un loc unde să te pot duce în pat.

– Gideon! se alintă ea.

El îi acoperi mâinile cu palmele lui.

– Sper că știi cât de mult te iubesc.

– Știu, răspunse ea, mișcată.

– Habar n-aveam cum ai să reacționezi atunci când vei afla că Martin este tatăl Nataliei, spuse el, amintindu-și chinul de atunci. Voiam să-ți spun după nuntă, și atunci când a apărut el... Doamne, credeam că te-am pierdut.

– N-ai să mă pierzi niciodată, îl încredință ea.

El își privi înduioșat fiica.

– Ce bine e să știm că e în sfârșit a noastră. Întotdeauna m-am temut că Martin se va întoarce într-o zi, va afla despre Natalie și mi-o va lua. Nici nu îndrăzneam s-o iubesc.

– Știu, dragul meu. Dar acum s-a terminat totul.

El clătină din cap, zâmbitor.

– Pentru noi, e de-abia începutul. Sper că patruzeci sau cincizeci de ani vor fi de ajuns.

– Pentru ce?

– Pentru a te iubi, pentru a fi iubit de tine, pentru a fi pur și simplu cu tine.

– Vom fi împreună pentru veșnicie.

– Sper, spuse el cu pasiune.

– Vom fi, Gideon, făgădui ea, vom fi.

Sfârșit

Trimitem colete cu cărți pentru persoane juridice și fizice în orice zonă a țării, fără taxe poștale.

Scrieți-ne pe adresa:

S.C. ALCRIS '94 DIFUZARE SRL

**Str. Panait Istrati nr. 62, Sector 1, București;
sau telefonați la numărul 021/2236307.**

Gideon Maitland, viitorul președinte al companiei Courtney, este un bărbat cu un farmec irezistibil. Laura Jamieson nu se aștepta să acorde vreo atenție unei modeste secretare ca ea. Și totuși, minunea se întâmplă. Nu numai că n-o ignoră dar îi demonstrează că e foarte interesat de ea. Și totuși s-ar fi putut încheia fără piedici dacă n-ar fi intervenit Lisa Harlow, hotărâtă să le pună bete în roate.

THE BEST

PREȚ: 8 LEI

ISBN: 978-973-580-371-1

51948488700553